OMORÂȚI-L PE HENRY KISSINGER

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

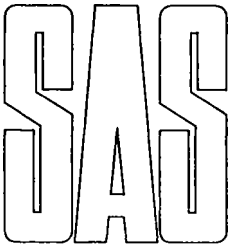

Omorâţi-l pe Henry Kissinger!

www.virtual-project.eu

V.2.0

ISBN:
973-9138-90-X

Malko Productions – Paris,
Kill Henry Kissinger!
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

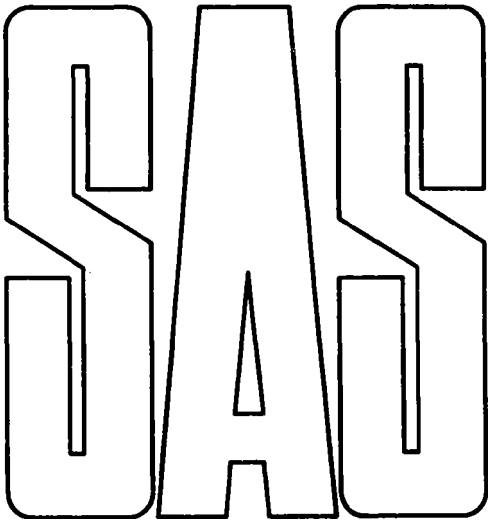

Omorâţi-l pe Henry Kissinger!

Traducerea: Vasile Murgu

1999

CAPITOLUL I

Prinţul Said Hadj Al Fujallah îşi introduse mâna în cupa conţinând vreo treizeci de ceasuri Piaget, toate din aur masiv şi luă unul la-ntâmplare, verificând dacă merge şi-l puse la mână.

Încă de când începuse să adune fabuloasa sa bogăţie, el avea obiceiul să le arunce pe cele care se opreau. Acum le păstra în această cupă din care valetul său Jafar, le lua şi le punea în mers pe măsură ce se opreau.

Prinţul întoarse şeaua veche pentru cămilă de care-i plăcea să se rezeme pentru a citi Coranul ridică o perdea neagră de velur şi intră în camera vecină, „barul” său, la fel ca-n fiecare casă de bogătaş kuweitian.

Consumul de băuturi alcoolice fiind interzis cu trei ani în urmă, toţi cei care aveau posibilităţi, îşi instalaseră la locuinţa lor o cameră, mereu încuiată, unde stocau scotchul cumpărat de pe piaţa neagră cu patru dinari[1] sticla şi-l consumau departe de privirile servitorilor lor.

Said Hadj Al Fujallah adăugase la intrarea în această cameră un pat imens foarte jos pentru a combina plăcerea cărnii cu beţia alcoolului.

O veioză difuzând o lumină slabă, scotea în evidenţă o masă de păr blond împrăştiat pe pat. Deşi era mai mult frig la acest sfârşit de decembrie, fata blondă dormea dezbrăcată, întinsă pe o parte cu o mână pe covorul din lână bej, cadou din partea emirului din Ohofar către prinţul Said. Pereţii de marmură roz aveau o blândă strălucire în penumbră. Acesta se aplecă asupra patului, îşi puse degetele cărnoase pe c...l tinerei fete, urmărind cu blândeţe linia care separa fesele agresiv de rotunde, terminând periplul între coapsele fusiforme. Blonda se mişcă, fără însă să se trezească. Faţa de vultur plictisit a prinţului Said se crispă imperceptibil de dorinţă. El se gândi că va avea la dispoziţie tot timpul să o posede din nou atunci când se va întoarce. Ea se numea Marietta, era englezoaică şi o împrumutase pentru o săptămână de la una din cele mai bune agenţii de call-girls din Europa. Ea urma să plece cu un Boeing

[1] Un dinar – 15 franci (n.a.).

707 al Kuweit-Airways. Prinţul Said o contemplă. Marietta era exact ce-şi dorea el: blondă, cu sâni grei şi tari, cu coapsele şi pulpele grăsuţe şi elastice, confortabile ca la egiptene. Prinţul Said însă, era snob: el aprecia că sângele său de văr al emirului Kuweitului îi impunea să se distreze cu europene, chiar dacă acestea erau de zece ori mai costisitoare decât o egipteană. Desigur că asta îi punea probleme deoarece lista sa civilă, deşi generos garnisită de emir, nu era totuşi inepuizabilă. Totuşi, acesta din urmă era departe de a fi meschin cu familia sa, plecând de la principiul că atunci când cineva cheltuie, nu se gândeşte la asasinat, metoda obişnuită de a obţine tronul în Golful Persic fiind aceea de a tăia gâtul deţinătorului titlului.

Din fericire prinţul Said nu era nici ambiţios nici fanatic. El se mulţumea să cultive cele trei surse ale fericirii conform părerii sale: aroganţa, risipa şi venalitatea, fălindu-se în plus cu modernismul lui, cumpărând de fiecare dată când mergea în Europa câte treizeci de costume de haine pe care le arunca după ce le purta odată, ca pe kleenexuri.

Un altul dintre verii lui îndepărtaţi, emirul Dhofarului, deja dobândise reputaţia unui suveran luminat înlocuind lapidarea femeilor adultere prin condamnarea la moarte cu lovituri de baston, după ce au fost băgate într-un sac.

Îmbrăcat în continuare în singura sa hlamidă princiară, prinţul Said se depărtă de pat cu regret. El nu înţelegea generaţia precedentă. Tatăl său îi mărturisise că el nu văzuse nici o femeie mâncând şi bând, nici chiar pe mama sa. El nici măcar nu-şi dăduse osteneala să ridice vălul tuturor soţiilor sale, dându-le în acest fel un omagiu, ceea ce era poate mai bine deoarece ele nu semănau toate cu strălucitoarea Marietta.

Dacă faţa ei ar fi fost o idee mai puţin colţuroasă şi bărbia mai puţin voluntară, ea ar fi fost perfectă.

Prinţul Said luă de jos o *dişdaşa*[2] din borangic şi se-mbrăcă cu ea pentru a disimula corpul său scheletic. El mânca totuşi ca un înfometat pentru a-şi susţine bulimia sexuală. Sub veşmânt îşi fixă chiar pe piele o centură de care era agăţat un holster conţinând un revolver Smith & Wesson de calibru 38 cu ţeava de două degete, un mic obuzier, apoi îşi puse pe cap un kouffieh alb cu o agrafă împodobită cu fir de aur.

Înainte de a pleca, el se aşeză pe vine în faţa unui cufăr din

[2] Robă arabă tradiţională purtată de bărbaţi (n. a.).

lemn de abanos pe care-l deschise şi băgă în el sticla de J&B începută. Mobila era plină cu băuturi alcoolice de marcă precum J&B, Dom Perignon, trecând pe la coniacul Gaston de Lagrange, Moet & Chardon, votca Laika şi chiar o sticlă de, Chateau-Margaux 1945.

Prinţul Said încuie cufărul de două ori. Era inutil să dai idei proaste servitorilor.

Marietta continua să doarmă. Kuweitianul îşi puse ochelarii negri, îşi luă portţigaretul şi aruncă peste *dişdaşa* o capă mare din mătase neagră.

Sub arcadele curţii interioare el fu cuprins de un frison. O ploaie fină şi glacială îi biciui faţa. Vara, când sufla şamalul – vântul deşertului – afară erau 55 0, dar o săptămână pe an, termometrul cobora aproape de 00 ca în această dimineaţă.

Prinţul Said, înfrigurat, se uită chiorâş la duzina de Cadillacuri de toate culorile aliniate în garaj.

În urmă cu treizeci de ani, nu existau decât beduini şi pescuitori de perle în Kuweit. Acum întors spre Mecca la ora rugăciunii, emirul Kuweitului întreba: „Doamne spune-mi ce trebuie să fac cu toţi aceşti bani!”. Această problemă nu exista pentru vărul său Said Hadj Al Fujallah. Acesta din urmă cunoştea posibilitatea de a transforma petrolul în bucurii foarte pământeşti şi cheltuia cu cea mai mare neruşinare.

După o ezitare de câteva clipe, el se-ndreptă spre un Cadillac Eldorado de culoare galben canar şi lansă un ordin cu voce stridentă:

— Jafar!

Servitorul palestinian ieşi din casă fugind şi se-nclină adânc în faţa stăpânului său.

— *Mahrabah, Jalatah!*[3]

Said nu avea nici un drept la acest titlu, dar el era snob şi Jafar ştia asta.

Jafar era un palestinian refugiat în Kuweit, la fel ca alţi două sute cincizeci de mii de compatrioţi ai săi, înrăit antisemit, cu un corp atletic şi fanatic. Prinţul Said, la fel ca cea mai mare parte a kuweitienilor era complexat de aceşti tineri lupi care erau gata să devoreze nu numai Israelul dar şi ciolanul atât de gras reprezentat de bogăţia minusculului Kuweit. Alternând aroganţa cu paternalismul, ei încercau să-i tempereze dându-le de lucru şi

[3] Bună ziua, Majestate! (n.a.).

permiţându-le să trăiască în umbra luxului lor. Bineînţeles câte unii erau bătuţi din când în când, aşa ca din greşeală, dar nu se mergea prea departe.

Prinţul Said se urcă tăcut şi impenetrabil în Eldorado-ul a cărui portieră era ţinută deschisă de Jafar. Brusc, el se simţi jenat: palestinianul o servea pe străina blondă de o săptămână ca un robot, citindu-i-se dispreţul în ochi.

Cuprins de un subit acces de generozitate, prinţul Said îi spuse:

— Astă seară, după ce voi termina cu ea, vei putea s-o ai pe fată.

Era un cadou regesc pentru un individ care se culca într-o cabană în grădină şi câştiga şaizeci de dinari pe lună. Ochii negri ai lui Jafar nu-şi schimbară expresia. Acesta nici măcar nu mulţumi, ca şi când n-ar fi auzit.

Jignit de acest refuz mut, prinţul acceleră cu brutalitate şi porni pe autostrada încadrată de leandrii. Jafar rămase câteva secunde imobil, apoi scuipă şi închise poarta.

*

* *

Autostrada urca spre nord, paralelă cu coasta. Kuweit City era situat la vreo zece kilometri. Casele kuweitienilor bogaţi se găseau între şoseaua asfaltată şi mare, pentru a putea profita vara de briza slabă din golf.

Trei kilometri mai departe, prinţul văzu epava unui Buick albastru zăcând pe marginea şoselei. Cu câteva luni în urmă i se rupsese o bielă şi proprietarul preferase să-şi cumpere o maşină nouă decât să-şi bată capul cu reparaţia. În Kuweit exista o maşină la fiecare trei locuitori, inclusiv bătrâni, nou născuţi, retardaţi mintal sau beţivi. Pe lângă California acesta era totuşi un stat de pietoni, cu excepţia magnaţilor de la Kuweit Oil Company. Minuscul burete îmbibat cu petrol înfipt între Irak şi inospitaliera Arabie Saudită, Kuweitul era ţara cea mai bogată din lume.

Conducând, prinţul Said decroşă telefonul de la tabloul de bord, tastând la repezeală un număr. Aproape toate maşinile kuweitienilor erau echipate cu telefoane ultramoderne, utilizarea lor fiind aproape gratuită. La stânga sa, pustiul se etala monoton şi gălbui. Camioane enorme veneau pe celălalt sens al autostrăzii dinspre Irak şi coborau spre Arabia Saudită.

O voce de femeie se auzi în receptor. Kuweitianul surâse

mulţumit şi spuse imediat:

— Aici prinţul Said Al Fujallah! Vă voi aştepta într-o jumătate de oră la bazarul pentru femei.

— Aveţi noutăţi? întrebă femeia.

Ea avea o voce agreabilă, molcomă şi caldă care mângâia plăcut auzul prinţului.

— Desigur, spuse el. Altfel nici nu v-aş da întâlnire. În realitate, acesta era un lucru neadevărat. El voia s-o vadă pentru un alt scop foarte precis.

El racroşă şi înjurând de Allah făcu un viraj brusc pentru a evita o cămilă care traversa autostrada.

Buildingurile din centrul lui Kuweit City se conturau în depărtare, aureolate de fum. Exista deja o poluare accentuată, la fel ca în ţările din occidentul industrializat. Aglomeraţia în forma unui croasant imens înconjurat de mare la vest şi la nord era un conglomerat de terenuri virane, de cuburi de beton botezate pompos oraşe de către arhitecţii egipteni, buildinguri moderne deja decrepite şi colibe de paiantă. Buldozerele emirului răseseră cu furie de pe faţa pământului străduţele vechiului oraş pentru a şterge amintirile ruşinoase ale sărăciei.

Pe ici, pe colo, se ridicau stranii construcţii datorate capriciului unui emir miliardar, copii ale Palatului de la Versailles sau Casei Albe.

Pe măsura apropierii de centrul Kuweitului, circulaţia devenea mai intensă. Prinţul Said traversă succesiv al patrulea, al treilea şi al doilea ring, apoi viră pe primul, mergând spre stânga spre vest. „Ringurile” erau bulevarde largi care înlănţuiau oraşul concentric, primul marcând limita centrului, extremităţile sale pierzându-se în foburgurile populate la est şi la vest, unde kuweitienii se regrupaseră între al doilea şi al treilea ring, la jumătatea drumului între port şi centru. Desigur, nu exista nici un plan de sistematizare şi casele erau aşezate la mica înţelegere şi la noroc.

Prinţul Said viră la dreapta pe Cairo Street, salutat cu respect de către un poliţist în uniformă neagră. Oraşul era presărat cu enorme sensuri giratorii „*a l’anglaise*”, generatoare de strangulări de circulaţie. Prinţul conducea singur maşina, ca cea mai mare parte dintre kuweitieni. Doar libanezii şi femeile angajau şoferi. Chiar şi atotputernicul emir conducea el însuşi.

Enormul şi hidosul turn de telecomunicaţii marcând centrul oraşului se ridica peste buildinguri. Înaintând cu zece kilometrii

pe oră pe Mubarrak Al Kabber Street, prinţul Said sfârşi prin a ajunge pe Safat Square – un ocean de maşini, mărginit de case mici din paiantă strâns lipite unele de altele.

Prinţul Said Al Fujallah înjură printre dinţi. Maşinile erau imobilizate bară la bară într-un vacarm de claxoane care acopereau microfoanele muezinului de la moscheea Fahd Al Sahim, ceea ce reprezenta un sinistru sacrilegiu. Saudiţii aflaţi în trecere, la auzul acestor zgomote sinistre, nu mai reveneau, în ţara lor, ei se duceau de cinci ori pe zi la rugăciune, altfel existând riscul să fie pedepsiţi exemplar.

Nervos din cauza întârzierii, prinţul Said făcu un viraj scurt la dreapta şi Cadillacul urcă pe trotuar. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i dea amendă pentru contravenţie. El încuie portiera cu cheia. Nu existau mulţi hoţi în Kuweit. Bunul obicei de a le tăia mâinile, menţinuse morala la un nivel înalt şi acum cu petrolul oraşul era plin de bogăţii. Pentru kuweitieni, practic totul era gratuit: telefonul, asistenţa medicală, benzina, chiar şi impozitele erau necunoscute. Evident, cei patru sute de mii de străini nu beneficiau de aceste avantaje, dar salariile erau aşa de mari că toată lumea putea să trăiască şi mulţi dintre palestinienii care sângerau pentru patria lor, nu aveau nici o poftă să mai părăsească această ţară atât de primitoare.

Prinţul Said fu cuprins de frisoane sub *dişdaşa* sa de mătase şi se amestecă în mulţime. Solul fusese transformat de ploaie într-o veritabilă baltă. Patru sau cinci imobile ultramoderne erau presărate pe strada cu prăvălii. Acestea erau sediile unor bănci.

Prinţul ezită. Venise un pic mai înainte de ora stabilită. Pentru a mai pierde timpul, intră în bazarul cu bijuterii, printre minusculele dughene. Cu brăţări, coliere excesiv ornate şi pandantive greoaie. Cu patru ani în urmă, nu se găsea nici o bijuterie în Kuweit. Apoi hinduşii, atraşi de mirosul plăcut al petrolului şi-au început asaltul. Femeile îmbrăcate în *abayasurile* lor negre se înghesuiau în dughene şi se tocmeau pentru un dinar sau doi. Bijuteriile erau singura lor recompensă. Femeile nu existau în ţările arabe ca subiect de drept. În cel mai rău caz ele erau luate în consideraţie ca cocote şi în cel mai bun erau bune pentru procreere.

O egipteancă cu părul vopsit roşcat proba un pandantiv care-i acoperea locul de unde porneau sânii săi foarte generoşi. Prin vitrină, privirea ei se-ncrucişă cu cea a prinţului Said Hadj Al Fujallah. Ea avea o faţă grosolană, foarte machiată şi vulgară.

Schiţarea unui surâs scoase la iveală nişte dinţi strălucitori. Ea luă pandantivul în mână şi-l cântări. Prinţul Said ezită o fracţiune de secundă. Dacă Marietta ar fi fost acolo, el ar fi cumpărat bijuteria fără nici o ezitare. Restul ar fi fost o formalitate. Mergea deseori pe la bazarul cu bijuterii. El îşi spuse că la fel cu multe alte egiptence, ea avea probabil corpul plin de păr negru şi-şi văzu de drum. Decepţionată, ea puse bijuteria la loc pe tejghea spunându-i vânzătorului:

— Vrei să mă păcăleşti. Acesta nu-i aur.

*

* *

La bazarul de femei, din păcate nu se mai vindeau femei de mult timp. Fiinţe de vârstă nedefinită, cu faţa acoperită până la ochi, ghemuite asupra unor grămezi de ţesături, ocupau tot centrul unei galerii încadrată de dughene mizerabile pe ambele laturi.

Prinţul Said încercă să-şi astupe urechile pentru a nu mai auzi ţipetele vânzătoarelor. Somptuoasa sa *dişdaşa, kuffiehul* aurit, portţigaretul lui lung atrăgea atenţia. Una dintre vânzătoare îl trase de un colţ al veşmântului. Pentru a justifica prezenţa sa, el luă o vestă brodată cu neîndemânare şi începu s-o examineze. Imediat proprietara acesteia începu să laude alegerea făcută cu nenumărate ditirambe. Era vorba de o piesă unică, incredibil de frumoasă, demnă de un prinţ ca el.

— Doar şaptezeci de dinari, spuse ea.

— Eu îţi dau doar douăzeci, spuse prinţul pentru a se amuza. Vesta valora treizeci, dar dacă vânzătoarea era de acord, el i-ar fi făcut-o cadou Mariettei. Se simţea mirosul de mirodenii, sudoare şi murdărie. Cu piciorul său gol, un cerşetor strivi un gândac mare.

Prinţul Said Al Fujallah ridică ochii şi văzu trei oameni tineri înaintând spre el cu nonşalanţă. Ei erau identici: cu părul tuns scurt, purtând haine europene strâmte şi feţe dure. Aceştia nu erau kuweitieni pentru că nu purtau *dişdaşa.* Prinţul lăsă deoparte vesta brodată şi îi fixă deodată cuprins de nelinişte. Unul dintre tineri se opri lângă el şi îi spuse:

— *Allah Amrack!*[4]

Acum cei trei tineri îl înconjurară surâzând, aproape batjocoritori. Prinţul Said le răspunse maşinal:

[4] Dumnezeu să-ţi dea viaţă lungă (n.a.).

— *Allah Amrack!* Ce doriţi de la mine?

— Să te omorâm, spuse cel care vorbise.

Prinţul Said Hadj Al Fujallah văzu lama lungă a unui pumnal, înainte ca aceasta să i se împlânte în stomac. O durere teribilă ii tăie răsuflarea. Neîndemânatic, el încercă să scoată arma, dar unul din indivizi se lipi de el prin spate şi simţi o arsură puternică: lama unui al doilea pumnal i se înfipse orizontal între coaste, străpungând carnea şi perforându-i inima.

Ţipetele vânzătoarelor voalate ajunseră la urechile prinţului ca de undeva de foarte departe.

*

* *

Cei trei asasini continuau să sfârtece fără nici o grabă corpul întins pe jos. Erau arme teribile, pumnale de comando lungi de treizeci de centimetri cu lamele ascuţite ca briciul.

Dişdaşa sa nu mai era decât o enormă pată de sânge. Femeile fugeau care-ncotro. Tejghetarii îngroziţi priveau paralizaţi fără să poată interveni. Asasinii se ridicară cu pumnalele pline de sânge în mână. Cel de-al treilea, ţinând de mâna stângă corpul prinţului Said încă agitat de convulsii, îi pipăia pieptul ca un măcelar care se pregăteşte să decupeze carcasa unui animal. Tăind, răsucind lama înfigând-o în balta de sânge a arterelor secţionate, el scoase în sfârşit, o masă de carne plină de sânge şi diformă, mare cât cei doi pumni ai săi pe care-i întinse spre colegii săi. Era inima prinţului Said Hadj Al Fujallah.

O aruncă pe solul plin de sânge şi cu o ultimă lovitură o decupă în două bucăţi şi se ridică murdar de sânge până la coate.

Atunci, în liniştea care se lăsase, izbucni un zgomot necuviincios: tinerii asasini râdeau din toată inima.

Ei începură să danseze un fel de horă funebră şi veselă în jurul cadavrului, lovindu-l cu picioarele, strivind resturile inimii, făcându-le terci.

Cel mai tânăr se aplecă, îşi muie degetele în sângele răspândit pe jos şi-şi mânji cu el faţa, apoi cei trei tineri se îndepărtară, după ce mai dădură cadavrului o ultimă lovitură de picior, spre ieşirea care dădea spre Safat Square. În acelaşi moment apăru la intrarea în galerie un poliţist îmbrăcat în negru, atras de ţipetele vânzătoarelor.

Cei trei asasini nici măcar nu-şi iuţiră paşii şi nu se osteniră să-şi ascundă armele.

Poliţistul îi zări şi înţelese imediat.

Când îi zări, el se forţă din toate puterile să-şi fixeze atenţia asupra unei femei vârstnice împietrită de teroare. Unul dintre tineri îşi întoarse faţa spre el şi strigă cu o voce plină de dispreţ:

— El Fath va învinge!

Poliţistul continuă să meargă cu capul drept, lăsând pe cei trei tineri să se piardă în mulţimea de pe Safat Square, apoi fugi spre micul grup care înconjura resturile prinţului Said Hadj Al Fujallah.

*

* *

O muscă mare se pusese pe buzele senzuale ale mortului întins în mijlocul unui cerc de gură cască înspăimântaţi şi amorfi. Poliţistul în negru plecase să telefoneze, depăşit de această crimă sângeroasă.

O femeie înfăşurată într-o *abaya* neagră străbătu mulţimea şi se apropie de mort.

Se petrecu o busculadă şi *abaya* se desfăcu scoţând la iveală trăsăturile fine ale unei negrese cu ochi de gazelă plini de oroare.

Ea se retrase făcându-şi loc cu coatele prin mulţimea care o înconjura şi-şi desfăcu vălul negru care căzu complet, ieşind la iveală un pulover alb foarte ajustat, o fustă mini din piele încheiată cu nasturi în faţă şi cizme albe fine.

Gurile căscate o fixară cu stupefacţie. Deja ea se depărta înfăşurându-se în *abaya* ei. Îngrozită, Eleonor Fticord, oficial viceconsul al Statelor Unite în Kuweit, sub-şef al Central Intelligence Agency, nu reuşise să-l păstreze pe preţiosul ei informator care trebuia să-i procure lista cu numele celor care se pregăteau să comită un atentat care tulbura somnul tuturor şefilor CIA.

Ţinta era secretarul de stat Henry Kissinger care urma să sosească trei săptămâni mai târziu în Kuweit, în calitate de invitat al emirului, o invitaţie pe care nu o putea refuza.

CAPITOLUL II

Singur la masa lui, în mijlocul larmei provocate de râsete, de conversaţii şi de pocnitori, Malko începea să se plictisească. Ghirlandele decorative de revelion nu puteau împiedica sufrageria hotelului *Kuweit-Sheraton* cu panourile sale de mozaic bleu şi geamurile asortate, să semene cu o piscină, în care plonjau cu bucurie două-trei sute de musafiri pentru cincisprezece dinari locul.

Pentru a-şi amăgi plictisul, Malko începu să supravegheze intrarea. Tocmai intrase un tânăr kuweitian înalt, îmbrăcat cu o *dişdaşa* neagră. Se opri aproape de uşă şi fără ostentaţie, dar şi fără să se ascundă, cu un semn al mâinii chemă un chelner şi scoase o sticlă de J&B şi una de coniac Gaston de Lagrange.

Chelnerul le luă plin de respect, se apropie de un separeu şi luă un ceainic mare şi o imensă cafetieră. Scoase dopurile, umplu cele două recipiente cu conţinutul sticlelor şi veni să le depună la masa unde se găsea Malko. Tânărul kuweitian se apropie surâzând şi-i întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc Mahmoud Ramah, spuse el. Presupun că dumneavoastră sunteţi prinţul Malko Linge?

El vorbea o engleză perfectă. Cu nasul său ascuţit şi cu ochii săi surâzători, îi câştigă imediat simpatia lui Malko. Acesta rămase chiar un pic descumpănit.

— Dacă înţeleg bine, aceasta este masa dumneavoastră?

Mahmoud Ramah se aşeză şi surâse.

— Exact. Era foarte greu de găsit locuri pentru revelion în seara asta. Sunt foarte bucuros să vă primesc în Kuweit. Persoana pe care dumneavoastră o aşteptaţi va veni imediat aici.

El luă ceainicul şi turnă în pahare J&B, apoi îl ridică pe al său.

— Fiţi binevenit în Kuweit!

Alcoolul îi făcu bine lui Malko. Practic, el dormea în picioare. Boeingul companiei Air India care-l adusese de la New York nu avusese decât nouă ore întârziere, dar el nu avusese altă alegere la dispoziţie. Kuweit Airways nu ajungea până la New York. Ea avea petrol, avea avioane dar nu avea atâţia piloţi. CIA îi trimisese lui Malko, aflat la New York în negocieri pentru a

cumpăra kilometri de mochetă pentru castelul său, un telex prin care-i cerea să se ducă în Kuweit şi să se instaleze la *Sheraton,* fără să precizeze misiunea. Aceasta era cea de a doua ştire proastă a zilei. Telefonând la Liezen, Alexandra îi spusese o catastrofă: în timpul absenţei sale, Krisantem, crezând că face bine şi ca bun musulman nepriceput în ale vinului, oferise unei echipe de muncitori care renovau aripa de nord, o sticlă de Chateau-Margaux 1937 – un nectar, o minunăţie pe care acei necioplţi „nu o găsiseră rea”. Lui Malko îi trebuiseră două ore ca să găsească acel Chateau-Margaux care era cel mai preţios lucru din pivniţa lui. Pierderea era de neînlocuit. Krisantem propusese să-i sugrume pe muncitori, dar pe deasupra ar mai fi însemnat să rămână şi cu lucrarea neterminată.

Ajuns în Kuweit pe 31 dimineaţa, el găsise un plic pe numele său cu o invitaţie pentru revelion la masa numărul 23, cu cartea de vizită a lui Richard Green, şeful sucursalei „Companiei” din Kuweit. Ambasada era închisă şi linia directă a lui „American” nu răspundea.

Malko îşi dăduse smokingul la călcat şi aşteptase seara. Privi în jurul său. Era un revelion curios.

— Din cauza prohibiţiei, remarcă el. Dacă ne văd consumând alcool, riscăm să fim lapidaţi. Mahmoud Ramah surâse amuzat.

— Aici nu. Poate în Arabia Saudită, sau în Yemen. Priviţi în jurul dumneavoastră!

Efectiv, revelionul de la *Sheraton* nu avea caracterul sinistru din Arabia Saudită. Sigur, pe mese nu vedeai decât sticle de Perrier, de Vichy St. Yorre sau de Gini şi cafetiere de argint cât pofteşti, sau ceainice ca cel pus pe masa lui Malko, dar cinstit vorbind, veselia zgomotoasă care domnea la *Sheraton* nu putea veni decât de la căldura comunicativă a banchetelor. Jumătate dintre asistenţi erau deja beţi. Pe o estradă, orchestra masacra muzica pop modernă. Sala era arhiplină cu străini dar şi cu mulţi arabi. Femeile străluceau împodobite cu bijuterii şi brocarturi, ca nişte adevăraţi pomi de Crăciun.

Lui Malko nu-i era foame. Bufetul mare rece era superb dar anxietatea îi strângea stomacul. Lui nu-i plăcea să piardă timpul la petreceri. Mai mult decât atât, o seară de revelion nu era cadrul ideal pentru o întâlnire discretă cu şeful sucursalei CIA din Kuweit, chiar dacă agenţii locali erau uşor ameţiţi.

Deodată, luminile se stinseră complet într-un concert de ţipete, obscuritatea deveni totală câteva secunde apoi un

proiector se-ndreptă spre scena pe care se găsea orchestra.

„Suntem numai buni pentru dansul din buric” gândi Malko.

El nu stătu prea mult pe gânduri, căci în lumina proiectorului apăru pe scenă o siluetă sculpturală, o negresă cu faţa armonioasă, mulată într-un lung furou de paiete verzi, care părea croit pe ea, o crăpătură lungă descoperindu-i picioarele fusiforme, până deasupra coapselor, la limita decenţei. În spatele lui Malko, o libaneză grasă scrâşni instinctiv din dinţi în timp ce soţul ei înghiţea dintr-odată o treime dintr-un „ceainic”.

Deja negresa începea să cânte *Killing me softly.* Închizând ochii, ai fi putut zice că-i Roberta Fack. Vocea ei caldă acoperi scrâşnetele din dinţi. Paietele se ondulau în lumină ca un şarpe verde.

Mahmoud Ramah se aplecă spre Malko.

— E frumoasă, nu?

Era greu să-l contrazici. Negresa îşi termină cântecul într-o cascadă de aplauze. Malko îşi consultă discret ceasul şi văzu că mai sunt trei minute până la miezul nopţii. Ţipete de bucurie izbucniră din toate părţile. Cântăreaţa salută şi de pe podium, coborî în mijlocul mulţimii, îndreptându-se drept spre masa lui Malko. Luminile se stinseră. Imediat, barmanul aflat în spatele lui Malko spuse cu voce tare:

— *Happy New Year!*

În întuneric oamenii se îmbrăţişau, încercând câteodată să se-nşele privitor la vecină. Toate luminile se aprinseră dintr-odată. Negresa stătea în picioare în faţa lui Malko. Surâdea, părând încă şi mai frumoasă decât de departe.

Îşi pironi privirea în ochii lui:

— *Happy New Year!* spuse ea cu o voce melodioasă. Aşezându-se cu graţie pe un scaun vecin, îşi apropie obrazul şi-l sărută uşor pe gură. El o auzi murmurând:

— Cu mine aveaţi întâlnire.

Deja ea se-ntorsese spre Mahmoud Ramah. Sărutul lor fu desigur, mult mai consistent, la limita unui atentat la pudoare. Mâna lungă a kuweitianului găsise deschizătura paietelor şi profita de asta foarte intens.

În spate, libanezul, tulburat, răsturnă o cafetieră. Mirosul plăcut de coniac Gaston de Lagrange se împrăştie numaidecât de pe faţa de masă.

Aflaţi pe punctul de a-şi pierde suflul, Mahmoud Ramah şi negresa se despărţiră în sfârşit. Kuweitianul se-ntoarse spre

Malko:

— V-o prezint pe Eleonor Ricord – viceconsul al USA în Kuweit.

Malko, surprins, nu-şi putu reţine un surâs. Corpul diplomatic lua forme neaşteptate. Probabil ambasadorul cânta la percuţie.

— Dumneavoastră cântaţi mereu singură sau faceţi duo cu ambasadorul? spuse Malko.

Eleonor Ricord izbucni în râs.

— Cântecul este hobbyul meu, dar nu mă produc niciodată în public. Seara aceasta este o ocazie excepţională, fiind revelion.

Malko îi admira gânditor faţa fină şi senzuală. Pe deasupra, mai era şi agent. Poate se pricepea şi la gătit. Părea o persoană completă.

Sărutul-ventuză îl făcuse nervos pe Mahmoud Ramah. El se mişcă încurcat pe scaunul său.

— Nu-i prea plăcut aici, spuse el. Ce-ar fi să mergem la mine?

Era şi părerea lui Malko. El se ridică. Mahmoud Ramah chemă chelnerul cu un gest imperios. Imediat acesta se prezentă şi adună sticlele goale de J&B şi coniac Gaston Lagrange şi turnă în ele conţinutul ceainicului şi cafetierei. Toţi cei care plecau îl imitau.

— Aveţi maşină? îl întrebă Eleonor pe Malko.

— Cu un şofer, totul furnizat de *Sheraton,* preciză Malko.

— Casa se găseşte pe strada Istiqual, numărul 132, preciză negresa, chiar în faţa unei alte case care are o antenă mare de televiziune. Este un iranian nebun, sau poate un spion, nu ştiu.

Conversaţia nu părea lipsită de sare şi piper. Mahmoud îşi ascunse sticlele în *dişdaşa* şi ieşiră. Lăsându-i pe Mahmoud şi Eleonor să dispară mână-n mână, Malko traversă holul pustiu al hotelului pentru a-şi trezi şoferul care dormea în Chevroletul de culoare bleu. Noaptea era răcoroasă, aproape rece. Îi dădu adresa şi se lăsă să cadă perplex pe pernele maşinii.

Pe smoking, el mai avea agăţate confetti, în urechi îi stăruia larma veselă a revelionului şi pe buze simţea gustul suav al buzelor frumoasei viceconsul. Totuşi CIA nu-l trimisese în Kuweit pentru a-şi face sărbătorile. Deşteptarea risca să fie dureroasă.

*

* *

Trebuia să fii surd, mut şi orb pentru a nu nimeri antena de televizor: ea măsura cât a treia parte din Turnul Eiffel. Dacă iranianul se ocupa cu spionajul, atunci discreţia nu era calitatea sa cea mai importantă. Bulevardul Istiqual semăna cu Park

Avenue, mai puţin zgârie norii, dar vreo douăzeci de ambasade jalonau cei cinci kilometri. Venind dinspre *Sheraton,* Malko nu văzuse nici măcar un pieton.

Pe scurt, era California arabă.

În momentul în care el coborî din Chevrolet, poarta casei se deschise, făcând loc siluetei verzi a lui Eleonor Ricord.

— Intraţi repede! îi spuse ea.

Camera era imensă în lungimea ei, pierzându-se în perne, covoare din care nu vedeai glezna. În fund, era un mic ,bar unde oficia Mahmoud. Negresa se scuză surâzând.

— Trebuie să merg să mă schimb. Paietele astea mă zgârie.

Întorcându-i spatele lui Malko, ea se răsuci, îşi desfăcu fermoarul şi rămase îmbrăcată doar într-un minuscul slip alb din dantelă, cu un mic morman de culoare verde la picioare. Mahmoud înghiţi în sec, dar deja Eleonor Ricord trăsese pe ea o fustă de piele şi un pulover Courreges alb, foarte mulat. Avea un corp musculos de sportivă, cu sânii înalţi. Negresa se lăsă să cadă în puf. Malko se aşeză lângă ea. Mahmoud pusese muzică arabă şi forfotea prin ,bar.

— Sunt bucuroasă că aţi venit, spuse Eleonor cu o voce devenită deodată gravă.

Malko era încă prada surprizei.

— Mă aşteptam să-l găsesc pe Richard Green, remarcă el.

Eleonor Ricord clătină din cap.

— Richard este la Dubai până mâine. Încearcă să-l convingă pe emir să cumpere avioane Mirage de la francezi. Noi nu avem decât o singură ambasadă pentru toate cele şase emirate din golf şi asta presupune foarte multă muncă. De altfel nu este rău că ne-am întâlnit cu Mahmoud în seara asta. El este arhitect şi pentru kuweitieni, dumneavoastră reprezentaţi un grup financiar din USA care doreşte să construiască un complex turistic la sud de Kuweit-City.

— Dumneavoastră aveţi încredere în el? întrebă Malko.

— Este amantul meu, dar eu nu-i spun chiar totul, răspunse ea.

Ea schimbă poziţia picioarelor, expunând o porţiune mai mare din coapse. Realmente, ea nu avea nimic dintr-un diplomat tradiţional.

— Dumneavoastră ştiţi care este misiunea mea în Kuweit? întrebă Malko.

Ea clătină din cap afirmativ:

— Desigur. Richard îmi trasează multe sarcini. De multe ori am mai mult succes decât el în contactele mele. Oamenii se feresc mai puţin de mine.

Pentru asta nu puteau fi blamaţi.

— Ce trebuie să fac eu aici?

Muzica arabă începea să-l înlănţuiască cu monotonia ei şi el simţea că-l cuprinde somnul. Eleonor Ricord se apropie mai mult:

— Pentru a împiedica o catastrofă, spuse ea cu voce joasă.

Privirea lui Malko se îndreptă spre ,bar. Ea surâse.

— Mahmoud nu ascultă. În orice caz, el îi urăşte pe palestinieni de care îi este teamă. Este convins că într-o zi, aceştia vor încerca să cucerească Kuweitul.

— Să revenim la oile noastre.

Privirea negresei se-ntunecă.

— Henry Kissinger vine aici peste optsprezece zile, la invitaţia emirului. Din mai multe surse, CIA a auzit că un grup de terorişti va încerca să-l asasineze în timpul sejurului său de două zile în această ţară. Este vorba de un grup mixt palestiniano-japonez – Armata Roşie, ştiţi dumneavoastră, cei responsabili cu masacrul de pe aeroportul din Lod.

Poliţia germană a găsit urma unuia dintre lideri, o anume Chino-Bu, fostă studentă în sociologie. Complicii ei au sustras săptămâna trecută mai multe pistoale-mitralieră şi grenade dintr-un depozit al Bundeswehrului din apropiere de Frankfurt, apoi Chino-Bu şi armele au dispărut.

— Este departe de Kuweit, remarcă Malko.

— Staţi puţin, zise Eleonor Ricord. Eu aveam aici un informator, un văr de departe al emirului, afemeiat, corupt, dar cu contacte în rândul palestinienilor. Obţinusem deja câteva informaţii de la el. Săptămâna trecută el mi-a dat telefon. În schimbul a cincizeci de mii de dolari, el se oferise să-mi facă cunoscut numele membrilor unui comando palestinian care se pregătea să-l asasineze pe Henry Kissinger şi cum eu nu puteam dispune singură de o asemenea sumă fără autorizaţie de la Langley, am tergiversat negocierile. În final, am primit autorizaţia şi l-am prevenit pe informatorul meu. Am stabilit întâlnirea şi am ajuns prea târziu. El a fost ucis în mod sălbatic, înainte să fi putut vorbi.

Se lăsă un lung moment de tăcere care fu rupt de către Malko.

— Dumneavoastră credeţi că într-adevăr palestinienii vor să-l omoare pe Henry Kissinger?

Eleonor bău un gât de J&B.

— Nu toţi. Noi avem informatori în anumite grupuri. Şi kuweitienii doresc asta. Anumite grupuri refuză negocierile între arabi şi Israel. Pentru ei Kissinger, omul negocierilor, trebuie lichidat. Există şanse destul de mari ca el să scape. Dumneavoastră îi cunoaşteţi bine pe aceşti terorişti. Ei sunt capabili de orice, de ORICE, repetă ea:

— Nu poate fi decomandată vizita?

Ea negă din cap.

— Departamentul de Stat ar face o criză. Emirul ar lua treaba asta drept un afront. Trebuie ca Henry Kissinger să petreacă aici liniştit două zile, apoi să plece la Ryad. Asta însă nu este problema noastră.

Malko nu se putu abţine să nu surâdă.

— În fond, dorinţa dumneavoastră este ca el să nu fie asasinat în apele teritoriale kuweitiene.

Eleonor tresări şocată:

— Dar eu n-am spus asta.

— Glumeam, se scuză Malko. Spuneţi-mi însă, Henry Kissinger trebuie păzit mai bine decât Nixon şi Brejnev la un loc?

— Da! De aproape o sută de agenţi ai serviciului secret. Ştiţi însă că nu poate fi prevăzut totul şi aici nu suntem în USA. Kuweitienii sunt foarte mândri de puterea lor. Spre exemplu, lângă aeroport există o fermă colectivă palestiniană. Noi am cerut ca aceasta să fie evacuată în ziua sosirii Secretarului de Stat şi ei au refuzat. Ei nu vor să se pună rău cu palestinienii. Aici, asasinatul politic este mijlocul normal de a moşteni sau de a se urca pe tron, deci viaţa unui străin şi pe deasupra şi evreu, nu are nici un preţ.

— Şi când te gândeşti că el a primit Premiul Nobel pentru pace, oftă Malko, plin de amărăciune.

— Palestinienii trec drept martiri în ochii lumii arabe, continuă Eleonor Ricord. Sigur că kuweitienii vor face totul pentru a împiedica un atentat, dar nimeni nu poate aresta un comando. Trebuie acţionat preventiv.

— Cum?

— Lichidându-i fizic, spuse vice-consulul aproape fără să-şi mişte buzele.

Frumoşii ei ochi negri nici nu clipiseră.

Malko nu-şi ascunse reticenţa. Niciodată până acum CIA nu-l folosise ca asasin plătit.

— Există oameni specializaţi în treaba asta, spuse el.

— Înainte de a-i omorî, trebuie să-i găsim, oftă negresa. Dumneavoastră aţi putea fi de folos în această privinţă.

Ochii lui Malko deveniră verzi.

— Ce indicii posedaţi dumneavoastră?

Ea îl fixă cu candoare.

— Nici unul.

— Nici unul?

— Absolut nimic. Există aici două sute cincizeci de mii de palestinieni cu permise de rezidenţă prelungite la fiecare trei luni, fără să-i punem la socoteală pe cei cu paşapoarte false eliberate de Libia, Irak sau emirate.

— Dumneavoastră n-aţi infiltrat pe nimeni în grupurile de acţiune ale FPLP sau Fath?

— Ba da, dar nu acestea sunt cele care ne interesează. Malko se lăsă câteva clipe transportat de muzica arabă. Asta semăna cu o misiune sinucigaşă, dacă palestinienii tratau asasinatul cu lejeritatea şarmantă a baletelor ruse, chiar şi un prinţ autentic austriac ca el putea deveni o ţintă perfectă.

— Nu vă temeţi deloc pentru viaţa dumneavoastră? întrebă el.

Eleonor Ricord surâse timid, îşi luă poşeta şi scoase din ea mânerul unui mic Magnum 357 Smith & Wesson cu ţeava de două degete într-un etui de piele neagră. Malko regretă deodată că lăsase la *Sheraton* pistolul său extraplat.

*

* *

Intrigat de tăcerea lor şi apreciind că nu mai au secrete să-şi încredinţeze, Mahmoud părăsi barul şi veni să se aşeze pe perne de cealaltă parte a Eleonorei, punându-şi mâna fină pe genunchiul ei de culoarea cafelei cu lapte.

Malko se gândea la asasinarea primului ministru iordanian Washfi Tall în timpul unei vizite oficiale la Cairo. Teroriştii îl ciuruiseră de gloanţe la ieşirea din hotelul său şi apoi îşi muiaseră degetele în sângele lui sub privirile grupului de gură cască.

Fiind arestaţi, ei fuseseră eliberaţi cu discreţie trei luni mai târziu.

În ţările arabe, tot riscul palestinienilor era reprezentat de o morală de cinci minute pe tema încălcării suveranităţii naţionale şi o amendă minimă. Ameninţările împotriva lui Kissinger nu trebuiau luate în glumă. Tinerii palestinieni crescuţi în lagăre nu

credeau decât în violenţă. Ei îi urau atât pe arabii moderaţi, cât şi pe evrei. Malko auzise de la CIA că majoritatea se refugiaseră în Libia de unde primiseră bani şi arme. Khadafi nu iubea Israelul.

Eleonor ridică paharul.

— Să bem pentru pace!

Era într-adevăr momentul.

— *Happy New Year!* zise Mahmoud.

— *Happy New Year!* repetă ca un ecou Malko.

Se lăsă din nou liniştea, hrănită de melopeele Golfului Persic. Mâna lui Mahmoud avansa răbdătoare pe coapsa lui Eleonor. Pentru serata de revelion kuweitianul fusese mai degrabă frustrat.

Malko se ridică. Era de prisos să supere pe un posibil viitor prieten.

— Eu mă duc să mă culc, spuse el. Mâine va fi o nouă zi.

El strânse mâna lui Mahmoud şi Eleonor îl conduse la uşă.

— Nu uitaţi că avem foarte puţin timp la dispoziţie, murmură ea. Veniţi mâine dimineaţă la ambasadă. Richard va fi acolo. Trebuie găsiţi cu orice preţ aceşti oameni.

— Am putea să li-l trimitem pe Nixon în locul lui Kissinger.

Eleonor surâse discret.

— Noapte bună, zise ea. Fiţi atent! Noi ne vom revedea.

*

* *

Malko se lăsă să cadă pe pernele Chevroletului cu sentimente amestecate. Sigur, Eleonor Ricord era atrăgătoare, dar se părea că CIA nu făcuse cea mai bună alegere trimiţând-o în Kuweit. Era o crimă să-i ceri să găsească nişte teroriști care nu intenţionau să facă nimic, darămite pe cei care într-adevăr pregăteau atentatul.

— La *Sheraton,* îi spuse Malko şoferului.

Maşina se clătină puţin înainte de a lua viteză pe marele bulevard pustiu, spre lămpile cu vapori de sodiu de pe cel de-al doilea ring. Malko, epuizat, închise ochii.

Când îi deschise, el văzu la stânga marea. Chevroletul rula cu toată viteza. Kuweitul era un oraş straniu, cu enorme spaţii neconstruite. Malko privi pe geam neamintindu-şi să fi trecut prin acele locuri. El se aplecă spre şofer:

— Mergem la *Sheraton!*

Celălalt se-ntoarse cu un surâs larg pe trăsăturile sumbre.

— *Yes, yes!*

Engleza sa era limitată. Malko începu să privească în jurul lui. Situaţia devenea periculoasă. Deodată Chevroletul încetini şi viră la dreapta pe o străduţă întunecoasă. Malko se încordă: nu-i plăcea deloc situaţia. Cu mâna pe mânerul portierei, el pândea reacţiile şoferului, blestemându-şi imprudenţa.

Şoferul încetini şi mai mult şi brusc intră într-o curte, apoi opri şi rămase liniştit la locul său. Malko se dădu imediat jos din maşină şi zări în lumina farurilor o maşină staţionată şi mai multe siluete.

El avu timp să mai facă trei paşi înainte de a fi înhăţat de mai mulţi bărbaţi care-l ţineau strâns. Nici unul nu răspunse la protestele sale vehemente. Ei începură să-l tragă spre a doua maşină, un Buick roşu a cărui portieră stângă era deschisă. Farurile Chevroletului luminau un personaj ciudat care sta în picioare, sprijinit pe aripă, fructul împerecherii dintre o broască râioasă şi un bulgăre de unt. Era un kuweitian gras ca un butoi, într-o dişdaşa maro cu faţa sumbră, cu ochii bulbucaţi, cu un pahar în mâna dreaptă şi o ţigară în cea stângă. El spuse ceva în arabă şi oamenii care-l ţineau pe Malko îl eliberară din strânsoare.

Imediat, două alte siluete, ca din anul o mie, nişte negri uriaşi, cu picioarele goale, îmbrăcaţi în pantaloni bufanţi se iviră din umbră. Fiecare din ei ţinea în mână un iatagan cu lama uşor curbată de care păreau nerăbdători să se servească.

Omul îmbrăcat în dişdaşa surâse descoperind un strălucitor şirag de incisivi de aur.

— Nu încercaţi să fugiţi, spuse el în engleză, cu o voce greoaie. Dacă încercaţi, gărzile mele vă vor tăia în bucăţi.

El se clătină şi trebui să se sprijine de caroseria maşinii pentru a nu cădea. În mod sigur, era beat mort.

Malko nu se mişcă din loc. Nu trebuie să contrazici un om beat, mai ales când este însoţit de o asemenea gardă.

— Eram nerăbdător să vă-ntâlnesc, îl asigură el cu vocea cea mai mondenă. Dar cu cine am plăcerea?

CAPITOLUL III

— Eu sunt şeicul Abu Sharjah, spuse sughiţând periculosul personaj. Eu conduc Mahabetul. Malko rămase impasibil. Nota informativă asupra Kuweitului remisă de Middle East Desk al CIA, menţiona Mahabetul ca pe Gestapoul local. Era foarte încurajator.

Şeicul îşi arătă dinţii de aur şi întrebă:

— Ştiţi pentru ce sunteţi aici?

— Absolut deloc, spuse Malko.

Cei doi negri uriaşi rămâneau imobili, cu ochii pironiţi asupra lui Malko, gata să-i taie gâtul la orice pocnitură din deget. El se-ntrebă imediat care erau relaţiile dintre Mahabet şi CIA, un punct nelămurit în nota informativă şi pe care el urma să-l verifice acum pe pielea lui.

Şeicul Abu Sharjah goli paharul dintr-o înghiţitură, apoi îl aruncă furios pe jos unde acesta se sparse.

— Din cauza dumneavoastră, izbucni el, am fost obligat să părăsesc un revelion foarte agreabil.

— Sunt dezolat, îl asigură Malko. De altfel, nu văd motivul. Eu sunt om de afaceri…

Kuweitianul i-o reteză cu un gest furios al mâinii sale grase.

— Minţiţi! Sunteţi agent CIA. Vă expulzez. Veţi părăsi Kuweitul mâine dimineaţă. Există un avion spre Beirut la ora şapte.

— Eu am o viză în regulă, eliberată de consulatul dumneavoastră la Washington, protestă Malko.

Ochii bulbucaţi injectaţi de sânge păreau gata să-i iasă din orbite.

— Aveţi cumva paşaportul la dumneavoastră? lătră şeicul.

— Da.

— Daţi-mi-l!

Malko băgă mâna în buzunarul smokingului său şi-i întinse docil documentul şeicului. Acesta îl răsfoi, găsi pagina cu viza, o smulse cu un gest sec şi, mototolind-o, o aruncă pe jos, după care-i restitui paşaportul lui Malko.

— Nu mai aveţi viză, sughiţă el.

Ochii strălucitori ai lui Malko îl străfulgerară.

— Ambasada mea îmi va procura mâine altă viză, replică el cu

răceală. Am să mă plâng acolo de tratamentul la care am fost supus.

Şeicul Abu Sharjah urlă câteva cuvinte în limba arabă. Cei doi oameni făcură un pas înainte şi unul dintre ei întinse braţul şi iataganul său se înfundă în smokingul lui Malko la nivelul stomacului. Celălalt îşi ridică arma cu amândouă mâinile ca un jucător de golf, ochii lui inexpresivi fixând gâtul lui Malko. Acesta din urmă se abţinu cu greu să nu facă un salt spre spate, fapt care ar fi fost în acelaşi timp inutil şi dezonorant.

— Veţi părăsi Kuweitul, repetă şeicul. Altfel…

Curtea aceea întunecoasă presărată cu case negre era impresionantă. Malko ezită. Totul îl îndemna să nu-şi dispreţuiască adversarul. Era în totalitate la discreţia lui şi acest gen de promisiuni putea fi uşor negat fără remuşcări. Apoi, dintr-odată îi fu ruşine de el. Lui îi era scârbă de beţivi, cu excepţia englezilor care ştiau să bea. Instinctul îi spunea să nu se lase umilit. Deodată îi reveni în minte un proverb arab.

— Mai mult valorează un leu mort decât un câine viu, spuse el încet. Să vă ia dracu.

El aşteptă cu respiraţia tăiată.

Un hohot puternic de râs rupse liniştea. Faţa buhăită a şeicului Abu Sharjah era convulsionată de o sinceră bucurie. Accesul său de râs dură aproape treizeci de secunde, după care lătră un ordin şi cei doi sclavi cu iatagane se depărtară ca nişte automate bine unse. Kuweitianul se apropie de Malko cu lacrimi de bucurie în ochii lui de broască şi cu mâna-ntinsă.

— Dumneavoastră nu aveţi nevoie de viză. Sunteţi prietenul meu. Îmi plac oamenii curajoşi.

Era un sistem ciudat de a recruta noi prieteni.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Malko.

Şeicul devenit deodată misterios, îl luă de braţ.

— Veniţi în maşina mea! Am să vă explic. Malko se urcă în Buickul roşu şi din cauza mirosului puternic de alcool, avu impresia că intră într-o distilerie. Scaunele erau protejate de huse din material plastic. O sticlă destupată de J&B era plasată lângă telefonul roşu cu taste. Pe bancheta din spate, Malko zări două obiecte aurite, îi trebuiră mai multe secunde pentru a identifica două pistoale mitralieră BRNO-„Scorpion” placate cu aur. Şeicul se instală lângă el, luă pahare din carton pe care le umplu cu scotch, îi întinse unul lui Malko şi-l ridică pe al său.

— *Happy New Year!*

— *Happy New Year!* replică Malko politicos. Şeicul bău dintr-o înghiţitură lichidul parfumat şi spuse:

— Eu ştiam cine sunteţi dumneavoastră, chiar înainte să sosiţi. Şoferul dumneavoastră lucrează pentru mine. În această seară am ordin de la unchiul meu să vă expulzez.

— Şi dacă n-aş fi ieşit de la *Sheraton?*

— Am fi venit să vă căutăm.

Se făcu linişte. Situaţia nu se ameliora câtuşi de puţin, în ciuda simpatiei neaşteptate a şeicului Abu Sharjah. Malko se hotărî să-ncerce marea cu degetul.

— Dumneavoastră ştiaţi pentru ce am venit?

Kuweitianul izbucni într-un hohot de râs arătându-şi din nou stocul de aur.

— Nu sunt prea sigur. Domnul Richard Green este foarte neliniştit. Mi-a mărturisit chiar el.

Malko nu mai pricepea.

— Dacă sunteţi în relaţii bune cu Richard Green de ce vreţi să mă expulzaţi?

Faţa lui rotundă se-ntunecă brusc.

— Domnul Green m-a luat drept un imbecil! El ar fi trebuit să-mi spună despre sosirea dumneavoastră. Credeam că până la urmă o s-o facă. Atunci când am văzut că nu întreprinde nimic, m-am decis să acţionez, dar eram la Majestatea Sa şi nu puteam pleca mai devreme.

— Richard Green nu este în ţară, pledă Malko.

Kuweitianul înlătură obiecţiunea:

— Miss Ricord este aici. Ea a fost chiar cu dumneavoastră. Din nou, şeicul devenise încăpăţânat. Malko simţea totuşi că şeicul nu îi spunea chiar tot, că toată această scenă avea un scop, în afară de răzbunarea pentru faptul de a fi fost ţinut la distanţă.

— Sunt dezolat de această neînţelegere, spuse el Instalându-se mai comod pe plasticul rece. Eu cred că avem interesul să acţionăm împreună pentru a o lămuri şi că putem colabora. Nu cred că ar fi bine pentru imaginea Kuweitului ca Henry Kissinger să fie asasinat aici.

Malko simţi că a atins o coardă sensibilă. Trăsăturile vecinului său se destinseră şi-şi mai turnă un pahar plin de scotch.

— Eu trebuie să fiu foarte prudent, îi explică el. Noi, kuweitienii nu suntem iubiţi, mai ales de către irakieni, pentru că suntem foarte bogaţi. Totuşi, palestinienii sunt aici mai fericiţi ca oriunde, dar ne invidiază. Dacă ar afla că noi colaborăm, s-ar

naşte un scandal teribil. Presa este în mâinile lor. Majestatea Sa ar fi obligată să mă dezavueze.

Malko apucă mâna întinsă:

— Dacă aş putea să vă ajut, Kuweitul ar avea de câştigat, remarcă el.

Şeicul Abu Sharjah oftă.

— Sigur, sigur, dumneavoastră aveţi mâinile mult mai libere decât mine. Chiar dacă i-aş suspecta pe palestinieni, eu n-aş putea face mare lucru.

El se uita cu coada ochiului la Malko plin de viclenie.

Acesta din urmă înţelese imediat dedesubtul acestei puneri în scenă. Şeful Mahabetului avea nevoie de o mână discretă, sigură pe care să poată conta şi îl testase pe Malko în felul lui.

Acesta, la rândul său, intră în joc, ridicându-i mingea la fileu:

— Oricum, fără ajutorul dumneavoastră nu pot face nimic în ţara aceasta. Fără să trădez nici un secret, pot să vă asigur că Richard Green nu are nici o pistă.

Şeicul flatat, se sprijini pe banchetă. Malko profită pentru a-şi mări avantajul, cu riscul de a fi imprudent.

— Îi cunoaşteţi cumva pe asasinii prinţului Said Al Fujallah? întrebă el pe nepusă masă.

Kuweitianul nu-şi ascunse surpriza.

— Nu încă. Aceştia sunt străini, palestinieni probabil. Ei au vorbit de Fath. Pentru ce?

— Prinţul Said era un informator al CIA, îl anunţă Malko. El trebuia să comunice numele celor care se pregăteau să-l asasineze pe Henry Kissinger.

Abu Sharjah sughiţă din cauza surprizei, scuipă pe fereastra deschisă şi-şi aprinse o ţigară.

— Mă îndoiam de povestea asta, spuse el.

— Veţi lăsa această crimă nepedepsită?

Kuweitianul clătină din cap.

— În marea sa înţelepciune, unchiul meu, emirul, m-a sfătuit să nu-i provoc pe palestinieni. Prinţul Said nu era prea popular şi chiar dacă-i arestăm pe vinovaţi va fi greu să-i judecăm.

El oftă.

Petrol blestemat! Înainte eram stăpâni la noi acasă şi prea săraci pentru a fi invidiaţi. Acestor câini li s-ar fi tăiat capul. Erau timpurile bune.

— Dumneavoastră nu aveţi nici o pistă? insistă Malko. Treaba asta s-a petrecut în plină zi.

Şeicul aruncă ţigara. Jarul lumină nişte siluete aflate în curte.

— Servitorul său, Jafar, un palestinian, probabil este amestecat în treaba asta. El a pretins că nu ştie nimic.

— Unde este acest Jafar?

— Desigur, în palatul stăpânului său.

Malko făcu să scârţâie plasticul întorcându-se spre şeic.

— Dacă Henry Kissinger ar fi omorât în Kuweit, aceasta ar fi o ruşine de neşters pentru această ţară. El este musafirul dumneavoastră. L-am putea interoga pe acest Jafar în mod oficios.

Şeicul nu-şi lua ochii de la Malko, ca şi când vederea acestuia l-ar susţine. El era încă ezitant, dar tentat şi se trezea din beţie văzând cu ochii. Malko simţea că curajul lui îl impresionase în mod plăcut pe arab.

— În mod oficios, repetă el ca pentru sine.

O luminiţă de cruzime şi în acelaşi timp veselă apăruse în ochii bulbucaţi ai şeicului Abu Sharjah. Nu degeaba îi curgea în vine sângele a zece generaţii de beduini.

— Mergem să-i facem o vizită lui Jafar, spuse el.

Scoase capul prin geamul portierei şi lansă o comandă cu voce răguşită. Imediat cei doi negri, îndepărtând cele două pistoale mitralieră cu crosa aurită, se strecurară în spatele Buickului pentru a se aşeza pe plasticul îngheţat şi-şi puseră iataganele pe jos. Abu Sharjah îi surâse lui Malko.

— Ăştia doi au venit pe jos din Yemen, îi explică el. Eu vorbesc dialectul lor şi ei ar fi gata să se lase omorâţi pentru mine, ca şi şoferul dumneavoastră. El vine din Oman. Există prea mulţi pro-palestinieni în poliţie.

Şeicul conduse astfel încât să iasă din curte, urmărit de Chevrolet. Un al treilea vehicul îi transporta pe civilii care-l imobilizaseră pe Malko.

— Aceste case sunt pustii? se miră acesta din urmă.

— Datorită bunătăţii unchiului nostru, emirul, explică Sharjah. Acestea erau locuite de pescuitori săraci de perle. Emirul a dat ordin să li se construiască case noi în afara oraşului. Acestea au devenit cuiburi de şoareci.

Buickul ieşi pe bulevardul Al Khalij Al Arabi şi vină la dreapta. Conducând cu o mână, el îşi umplu paharul şi puse o casetă la casetofon.

*

* *

Jafar înghiţi dintr-odată un pahar plin de scotch care l-ar fi putut da gata pe profetul însuşi. Pereţii de marmură păreau să se clatine. Vomitase de două ori, dar încă îi era rău. El merse clătinându-se până la patul unde se culcase fata şi o trase de păr.

Ea ţipă. El trase mai tare.

Cum ea încă mai rezista, el îi luă sfârcul unui sân sucindu-l cu răutate. Marietta sări jos din pat şi încercă să fugă. Mâna lui Jafar porni şi o lovi peste gură. Ea se retrase şi imediat Jafar îi mai dădu o lovitură puternică cu dosul palmei peste maxilar. Dezlănţuit, el o prinse şi o obligă să îngenuncheze pe covor. Palestinianul profită pentru a-şi recăpăta suflul. El băuse de pe la mijlocul după-amiezii, după ce percheziţionase „barul” căutând ceva de furat. El nici măcar nu ştia că prinţul fusese asasinat. Poliţia nici măcar nu-l interogase. Jafar nu se gândise s-o violeze decât după ce-o surprinsese făcând duş, apoi se apucase de băut ca să-şi stimuleze bărbăţia.

Casa era izolată. Bucătarii avertizaţi despre crimă erau închişi în cabana din fundul parcului. Jafar îşi jurase să profite de această fată atât cât îi permiteau forţele. Era modul lui de a lupta contra imperialismului sionist.

Cu cât bea mai mult, cu atât i se urcau nălucirile la cap. El se aşeză în genunchi aproape de ea. Deşi pielea ei albă era acoperită cu vânătăi şi ochii îi erau umflaţi din cauza plânsului, pentru Jafar, ea era încă un monument de frumuseţe.

Îl scutură un sughiţ şi vomită pe covor. Mirosul o făcu şi pe Marietta să vomite la rândul ei.

— Lasă-mă! urlă ea.

— Căţea! horcăi Jafar.

El se duse până la bucătărie şi-şi băgă capul sub un jet de apă, apoi, întorcându-se un pic mai treaz, se opri fixând crupa tinerei englezoaice. Imediat, Marietta se ridică pentru a fugi.

Jafar o prinse, o luă de talie prin spate şi o trânti de-a curmezişul şeii pentru cămilă de care-i plăcea stăpânului său să stea rezemat pentru a recita din Coran.

Vederea acestei crupe ce i se oferea, cambrată, învineţită de lovituri, îl scoase pe Jafar din minţi. Marietta, epuizată, cedă, cu capul în jos cu părul pe obraz. Ea simţi deodată penisul lui dur strivindu-se de carnea feselor sale care o dureau şi ea se crispă de durere.

— Porc infect, ticălosule, urlă ea.

În Europa ea îşi vânduse deseori corpul dar nu cu atâta sălbăticie. Bărbaţii care o cumpărau o respectau ca pe un obiect de lux. Nu ca ăsta. Ea simţea că el o urăşte.

Ea se sprijini de peretele din faţa ei pentru a încerca să se ridice dar nu reuşi decât să-şi cambreze mai mult fesele. Jafar îşi desfăcuse centura. Atleticul palestinian, în ciuda crispării inutile a muşchilor ei secreţi, o penetra liniştindu-se brusc. El rămase nemişcat frământând şoldurile elastice ale Mariettei cu capul plin de fantasme. Voise s-o posede în felul acesta încă de când o văzuse coborând din Cadillacul stăpânului său.

Cu mâinile agăţate în faţa ei de o perdea, Marietta nu-i mai oferea decât un corp fără rezistenţă, pasiv, străin.

Deodată, el se mişcă în fesele ei şi fu străbătută de o durere atroce. Ea urlă şi Jafar izbucni într-un râs sălbatic. Fără să se retragă, el înhăţă sticla din care bău un gât zdravăn încât era gata să se înece. Marietta se zbătea cu frenezie pentru a încerca să se debaraseze de pintenul care o deşira sau cel puţin să-l facă să ejaculeze cât mai repede.

Jafar însă, îşi continua naveta sa masivă în fundul ei. Corpul Mariettei era străbătut de durere de la talie la genunchi şi asperităţile şeii îi chinuia abdomenul. Corpul îi era acoperit de o sudoare rece şi urât mirositoare. Decepţionat, Jafar îi scutură fesele de mai multe ori, fără să obţină nici o reacţie.

Deodată, privirea-i căzu pe două iatagane agăţate de perete, amintiri de familie ale prinţului Said. O luminiţă rea îi ilumină privirea. El se aplecă în faţă şi luă unul dintre ele.

Strângându-l bine în mână, îl ridică deasupra gâtului tinerei englezoaice. Odinioară, beduinii prea săraci pentru a plăti o femeie, sodomizau o raţă căreia îi tăiau gâtul în momentul spasmului pentru a-şi asigura din partea păsării o cooperare deplină. Tratamentul acesta îl putea aplica şi frumoasei englezoaice blonde.

— Ridică-te, căţea! mugi palestinianul.

El începu s-o lucreze cu brutalitate. Când simţi că se apropie momentul final, el ridică iataganul vizând ceafa.

Având ochii acoperiţi de păr, Marietta nu vedea nimic.

*

* *

Cei doi negri uriaşi se strecuraseră în cameră, fără nici un zgomot, pe fereastra care da în parc. Bătăturile lor enorme le permiteau să umble desculţi oriunde. Ei rămaseră imobili în

spatele lui Jafar. Acesta din urmă se freca de şaua de cămilă cu gesturi groteşti. Ei zăriră şi părul blond şi iataganul ridicat.

Ei se năpustiră în acelaşi timp, chiar în momentul în care lama grea cădea. În beţia sa, Jafar nu-i simţise pe cei doi intruşi. Unul dintre indivizi ajunse la timp pentru a-l împinge dintr-o parte pe Jafar, deturnând lama. În loc s-o decapiteze pe Marietta, iataganul îi smulse o bucată din obrazul său drept. Urletul ei îi îngheţă sângele lui Jafar în vine. El nu mai avu timp să reacţioneze. Deja cei doi yemeniţi îl pironiseră la pământ, lovindu-l cu picioarele, fără să mai trebuiască să-l ameninţe cu iataganele lor. Marietta se ridică, cu maxilarul atârnând şi sângele curgându-i şuvoaie. Încercând să pună la loc bucata de carne tăiată, ea fugi la baie ca o posedată.

*

* *

Un camion care trecu pe autostrada cu şase culoare mergând spre Arabia Saudită făcu să trepideze geamurile Buickului. Sticla de scotch era aproape goală. Era ora unu dimineaţa. Şeicul Abu Sharjah cu capul pe tetieră părea să doarmă.

Oamenii lui plecaseră după zece minute. Malko întrebă:

— Ce vom face acum?

Dinţii de aur străluciră în întuneric.

— Îl vom face să vorbească.

— Dar cum?

Şeicul nu avu timp să răspundă. Unul dintre yemeniţi traversa şoseaua în fugă, venind dinspre palatul prinţului Said. El se aplecă şi îi spuse ceva gâfâind. Abu Sharjah, cu trăsăturile brusc înăsprite, împinse portiera cu o lovitură de umăr.

— Hai repede acolo!

În parte trezit din beţie, Jafar tremura nervos, ţinut de cei doi yemeniţi. Unul dintre ei îl lovi sub centură şi palestinianul icni ascuţit. Cufundată într-un fotoliu, Marietta plângea, apăsându-şi obrazul cu un prosop îmbibat de sânge. Complet revenit, în ciuda alcoolului pe care-l înghiţise, şeicul Abu Sharjah îl privea pe Jafar cu dezgust vizibil.

— Acest câine dezonorează naţiunea arabă, spuse el.

El îi explicase lui Malko ceea ce se pregătea să facă palestinianul când fusese surprins de yemeniţi.

Jafar încercă să braveze.

— Cine sunteţi voi şi ce căutaţi aici? întrebă el. Nu aveţi dreptul să intraţi aici.

Abu Sharjah nici nu-şi dădu osteneala să răspundă. La un semn al lui, yemeniţii îl scoaseră afară. Şeicul se apropie de Marietta şi depărtă prosopul cu blândeţe, examinând rana cu un aer îngrijorat.

— Trebuie dusă imediat la Amiri Hospital. Sunt acolo chirurgi foarte buni.

El o ajută pe englezoaică să se ridice şi să meargă. Malko încercase să-i vorbească, dar ea era incapabilă să răspundă. Fiind şocată, aerul rece al nopţii îi provocă frisoane. Malko o înfăşurase de bine de rău într-o cuvertură. Chevroletul era parcat în spatele Buickului. Ei ajunseseră exact în momentul în care yemeniţii îl înghesuiseră pe Jafar în portbagajul maşinii.

Şeicul o instală pe Marietta în Chevrolet şi-i dădu instrucţiuni şoferului. Chevroletul se întoarse. Yemeniţii se urcară în spate şi şeicul se urcă la volan.

Buickul demară pe pietrele aleei, ajunseră la autostradă şi merseră spre sud. Şeicul nu mai surâdea. El puse o casetă cu muzică de jazz. Farurile luminau un deşert pietros şi plat: parc-ar fi fost în vestul american. Malko se întreba unde merg. Ei se deplasau în direcţie opusă Kuweitului.

*

* *

Jafar, înghesuit în portbagaj, clipi din ochi. Şirul de lumini portocalii, la douăzeci de metri distanţă, lumina pustiul aproape ca-n plină zi. Conductele lungi, transportând petrolul la staţia de pompare, şerpuiau prin deşert ca nişte şerpi negri.

Buickul roşu al şeicului mergea pe acel culoar, înfundându-se în deşert la dreapta autostrăzii de mai bine de zece minute. Cu excepţia şuieratului cauciucurilor, liniştea era absolută. Zeci de torţe ardeau fără-ncetare, surplusul de gaz iluminând pustiul cu luminile lor roşii dansante.

— Afară! strigă unul dintre yemeniţi.

Jafar se strecură afară, fixa luminile de la Ahmadi, oraşul petrolului, care străluceau în depărtare. Nervos, Abu Sharjah aprinsese o ţigară pe care o pusese într-o scrumieră de argint. El se apropie de Jafar şi-i adresă o frază în limba arabă. Palestinianul îi răspunse cu o voce grosolană, apoi scuipă la picioarele lui. Malko văzu ochii bulbucaţi ai şeicului devenind ca de piatră. El dădu un ordin.

Imediat cei doi yemeniţi se năpustiră asupra lui Jafar aruncându-l la pământ. Unul se aşeză asupra lui iar celălalt căută

în portbagaj de unde veni cu o frânghie lungă. Cu un capăt îi legară încheieturile mâinilor şi celălalt îl fixă de bara din spate a maşinii. Malko simţi gustul de cenuşă în gură.

— Ce veţi face acum? întrebă el.

Şeicul se făcu că nu aude întrebarea.

Cu mâinile legate la spate, Jafar se ridicase atât cât îi permitea lungimea corzii. El îi adresă o lungă tiradă în arabă lui Abu Sharjah care-i arătă toţi dinţii de aur într-un surâs crud.

— El spune că sunt un trădător al cauzei arabe, traduse el pentru Malko. Yemeniţii se urcaseră deja în spate şi şeicul se urcase la volan şi acceleră motorul. După o mică ezitare, Malko se urcă şi el în maşină. Dacă nu, risca să fie lăsat în mijlocul deşertului.

Jafar urlă. Gazul de la eşapament îi frigea picioarele. Cu faţa inexpresivă, Abu Sharjah porni în trombă. Jafar reuşi să facă câţiva paşi ca crabul, apoi căzu cu faţa în sus. Cu umerii dislocaţi şi cu gazul de la eşapament în faţă, încerca zadarnic să se ridice în picioare. Şeicul îl supraveghea prin retrovizor.

Pe rând, îşi pierdu încălţările. Asperităţile autostrăzii îi smulse hainele bucată cu bucată. Abu Sharjah rulă astfel câteva sute de metri, apoi opri. Lui Malko îi venea să vomite. Cei patru oameni coborâră din maşină. Agăţat în spatele Buickului întins pe spate, Jafar nu mai mişca. El nu mai avea decât un rest de cămaşă şi un chilot murdar. Corpul lui era tot o rană. Ochiul său stâng era închis, enorm. Şeicul se apropie de palestinian şi-i dădu, un picior în coaste. El deschise ochiul drept şi murmură ceva.

Malko crezu că ochii bulbucaţi ai şeicului aveau să-i iasă din cap. Îi spuse ceva unuia dintre yemeniţi care se urcă la volan şi demară foarte încet, începând din nou să-l tragă pe Jafar.

— Ce a spus? întrebă Malko scârbit, încercând să se convingă că uneori trebuie să te murdăreşti pe mâini.

— Nu pot să vă spun, spuse sumbru şeicul.

Deodată strigătele lui Jafar deveniră mai ascuţite. Al doilea yemenit îl întorsese pe burtă şi-l apăsa cu faţa de asfalt. Şeicul opri maşina, cu un lătrat, un minut mai târziu. Jafar nu mai avea o figură umană. El murmură ceva atunci când Abu Sharjah se aplecă spre el.

Şeicul se-ntoarse spre Malko.

— El mi-a spus ce voiam să ştiu.

Nu părea încântat de ceea ce auzise.

Malko nu mai putea.

— Ce-a spus?

— Numele celui care a ordonat uciderea prinţului Said Al Fujallah.

— Acum, eliberaţi-l!

Abu Sharjah nu răspunse. Malko îl văzu aplecându-se asupra lui Jafar şi auzi un ţipăt care se transformă într-un gâlgâit. — Şeicul se ridică. Lumina îi dădea un aer de diavol. Un jet de sânge curgea din gâtlejul lui Jafar tăiat de la o ureche la cealaltă. Malko zări atunci un pumnal cu lama scurtă în mâna şeicului.

Jafar fusese spintecat ca un căprior. Sângele curgea în praful deşertului. El agoniza scuturat de tresăriri cu ochii sticloşi. Aceasta îi aminti lui Malko felul în care erau tăiaţi porcii la ferma de la castelul din Liezen.

El privi faţa şeicului şi acesta îi susţinu privirea.

— Dumneavoastră aţi spus „oficios”, spuse şeicul.

Ei rămaseră pironiţi locului privind cum se goleşte de sânge corpul lui Jafar. Malko încerca să-şi învingă dezgustul. În final cei doi yemeniţi aruncară cadavrul încă cald în portbagajul Buickului. Husele de plastic de pe scaune îi părură glaciale lui Malko. Până la autostradă ei nu mai schimbară nici un cuvânt, apoi kuweitianul întrebă:

— Ce vreţi să faceţi acum?

Era, într-adevăr, o noapte de revelion perfectă.

— Să mă culc, zise Malko.

Şeicul îşi arătă incisivii de aur.

— Ar trebui să mă însoţiţi, spuse el. Am să-mi închei seara la un om foarte bogat şi puternic care m-a invitat de câtva timp. Jafar tocmai mi-a amintit de această invitaţie, spunându-mi numele lui. Este cel care a dat ordinul să fie asasinat prinţul Said, prietenul dumneavoastră.

CAPITOLUL IV

Abdul Zaki netezi cu tandreţe *Koweit Time* pe masa încrustată şi-i arătă lui Malko editorialul cotidianului. Malko îl parcurse rapid şi-şi stăpâni cu greu un surâs. Era aproape o copie fidelă a lui *Volkische Beobachter*[5] de la 1 septembrie 1939, explicând că evreii declanşaseră primul război mondial, primul lor pas în planul lor de a domina lumea.

După ce agita sperietoarea faimosului „Protocol al înţelepţilor Sionului”, *Koweit Time* concluziona în cel mai serios mod din lume că israelienii voiau să-i arunce în mare toate populaţiile arabe pentru a instala în locul lor colonişti evrei.

Abdul Zaki, privindu-l triumfător cu ochii săi negri, se ridică întorcându-se cu faţa spre Malko.

— Noi, însă, nu ne vom lăsa învinşi. Dumneavoastră ştiţi de ce au acceptat israelienii să se retragă din Canal?

Malko îşi mărturisi ignoranţa. Abdul Zaki ridică spre el un deget profetic.

— Pentru ca comandourile egiptene şi algeriene să se strecoare în liniile israeliene şi să le fure tancurile, omorând echipajele în timpul nopţii. Ei au furat aproape două sute, timp de o săptămână, fapt recunoscut chiar de israelieni.

Malko opină politicos. În comparaţie cu faptele egiptenilor, Aladin şi minunata sa lampă sunt un fleac! Gazda lui totuşi nu avea aerul unui imbecil. El era chiar frumos, cu o faţă energică, ochi inteligenţi şi o mustaţă mare, îmbrăcat într-o dişdaşa brodată. Kuweitienii nu se îmbrăcau niciodată cu haine europene, cel puţin când se aflau în Kuweit, pentru a se diferenţia net de străini.

Încă de la sosirea lor, Abdul Zaki îl luase în primire pe Malko care-i fusese prezentat de şeicul Sharjah ca un businessman. Foarte discret, şeicul se instalase la distanţă gustând J&B din barul lui personal.

„Palatul” lui Zaki era o monstruozitate rectangulară cu ferestrele în formă de ogivă la intersecţia celui de-al 3-lea Ring cu strada Istiqual, abundând în marmură, aurărie şi marchetărie. Tot parterul era ocupat de un şir de camere de primire.

---

[5] Organ oficial al partidului nazist din Germania (n.a.).

Văzând că atenţia lui Malko scade, gazda lui îl luă de braţ.

— Veniţi să mâncaţi ceva!

El îl trase până la un bufet gigantic şi-l opri în faţa unei cămile prăjite. În interior ea conţinea o oaie, friptă la rândul ei, umplută cu pui de găină, care la rândul lor conţineau porumbei umpluţi cu ouă tari.

Malko se mulţumi cu un ou tare. Nu mai erau decât vreo zece invitaţi care mâncau direct cu mâna friptură de cămilă. Nici un beduin nu poate rezista la tentaţia unui banchet.

Încă de la sosire, Malko îşi studia gazda, pe acela care după spusele lui Jafar era responsabil de asasinarea prinţului Said, deci amestecat în complotul pentru a-l asasina pe Kissinger. Cel puţin, el nu-şi ascundea opiniile. Malko însă nu-şi dădea seama ce profit putea avea el din asta. El nu era decât un străin, abia tolerat într-o ţară puţin amicală.

— Iat-o pe soţia mea, spuse deodată Abdul Zaki. Veniţi! Ea va fi bucuroasă să vă întâlnească.

Malko se-ntoarse aşteptându-se să întâlnească faţa unei femei planturoase, dar crezu că visează.

Fiinţa care venea spre el, ar fi putut onora foarte bine o serată la Beverly Hills. Foarte înaltă – Îl depăşea pe soţul ei cu un deget sau două – cu păr lung şaten căzându-i pe umeri, un piept somptuos în mare parte pus în evidenţă de o rochie albă fără bretele, o faţă armonioasă şi dură, puţin îmblânzită de senzualitatea gurii.

— Soţia mea Winnie, spuse Abdul Zaki. Ea este daneză.

Malko îi luă mâna întinsă şi se-nclină. Probabil că mulţi îl invidiau pe Zaki. Ea îl examina cu o privire rece şi scrutătoare contrastând cu frumuseţea sa senină. Malko îi surâse:

— Există multe străine măritate cu kuweitieni?

Winnie Zaki avu un râs sec, nu prea feminin.

— Asta vă miră? Vă aşteptaţi să găsiţi haremuri. Suntem mai multe sute, înscrise la un club şi organizăm serate în folosul palestinienilor.

Cu un braţ trecut pe sub cel al soţului ei, ea îl sfida pe Malko cu privirea, ca şi când ar fi ştiut cine-i el în realitate.

— Dumneavoastră învăţaţi să fabricaţi şi cocktailuri Molotov? întrebă Malko mai în glumă mai în serios.

Frumoasa Winnie îl privi cu dispreţ.

— Dumneavoastră credeţi în propaganda sionistă. Palestinienii nu sunt asasini ci patrioţi care luptă pentru eliberarea

pământului lor natal.

Ai fi putut crede că-l asculţi pe colonelul Khadafi. Malko nu mai insistă. Nu putea câştiga nimic dintr-o confruntare verbală.

— Eu sunt convins că dumneavoastră luptaţi pentru o cauză dreaptă, spuse el cu diplomaţie.

Plecau şi ultimii invitaţi. În colţul lor muzicanţii continuau să cânte în surdină melodii al căror ritm era subliniat de tobe.

Nenumăraţi servitori cu picioarele goale circulau fără încetare oferind invitaţilor cafea amară, fierbinte şi tare în ceşti mici.

Era ora trei dimineaţa. Serata fusese lungă. El se gândi la tânăra englezoaică care-şi începea anul la Amiri Hospital.

A lupta împotriva unui Abdul Zaki nu urma să fie foarte uşor. Şeicul Sharjah îi explicase că era un comerciant priceput şi foarte bogat, pro-palestinian fanatic, dar până atunci, numele lui nu fusese amestecat în activităţi teroriste. Kuweitianul îi precizase lui Malko:

— Fiţi foarte prudent. Abdul Zaki este foarte puternic. Mie îmi este frică să vorbesc emirului despre mărturia lui Jafar. Aş risca să nu fiu crezut. Nu prea era încurajator.

— Malko îşi termină paharul de Gini. Nu exista nici un fel de alcool la Zaki.

— Eu mă duc să mă culc, spuse el.

În timp ce Winnie dispărea, gazda lui îl conducea, luându-l în trecere şi pe şeicul Sharjah. În grădină, Malko remarcă o colivie aurită cu o pasăre mare.

— Este şoimul meu. Eu vânez încă în acest fel.

Acesta reprezenta un salt câteva sute de ani înapoi. Lansat asupra prăzii sale, şoimul îi scotea ochii şi nu trebuia decât să te duci să culegi prada.

Abdul Zaki strânse îndelung mâna lui Malko.

— *Happy New Year!*

Malko surâse maşinal, gândind că pentru Jafar anul fusese foarte rău şi extrem de scurt.

După ce ieşiră, Sharjah îi şopti:

— Se spune despre Zaki, că atunci când se-nfurie, nu ezită să asmuţă şoimul asupra servitorilor lui. Încântător personaj, gândi Malko.

Era grăbit să-l întâlnească pe Richard Green – şeful sucursalei CIA în Kuweit, pentru a-l pune la curent.

*

* *

Richard Green împinse, sub birou, cu piciorul balanţa portativă, descurajat. Mai luase cinci livre în greutate la Abu-Dhabi, fără măcar să reuşească să-l convingă pe emir să renunţe la încheierea afacerii privind încheierea avioanelor Miraj cu francezii. Ajunsese în acest fel la două sute patruzeci de livre.

— Eu nu vă găsesc prea gras, îi spuse Malko pentru a-i ridica moralul.

Cu ciocul lui pătrăţos, cu fruntea joasă şi trăsăturile regulate, la înălţimea lui de 1,90 metri, Richard Green era un tip impozant.

El răspunse cu amărăciune:

— Totul rezidă în faptul că am un bun croitor, că dacă m-aţi vedea dezbrăcat... În sfârşit, să revenim la oile noastre. Ce intenţionaţi să faceţi?

— Era exact întrebarea pe care voiam să mi-o pun, răspunse Malko. Dumneavoastră posedaţi despre afacerea asta, mai multe amănunte decât mine şi, în plus, eu sunt obligat să-i dau crezare şeicului Sharjah. Nu am avut timp să învăţ araba în douăzeci şi patru de ore.

— Cred că este OK, zise Richard Green. El îi detestă pe palestinieni şi ţine ca ţara aceasta să se bucure de o bună imagine, pentru a o transforma într-o oază a turismului, numai că, după câte ştiu eu, oficial el nu va întreprinde nimic, pentru că nu poate. Noi ne aflăm totuşi într-o ţară arabă.

— El a mers totuşi departe în cazul lui Jafar, remarcă Malko.

Americanul ridică din umeri.

— Acesta era doar un pion, dar când va fi vorba să-i atingă pe responsabili, atunci nu va întreprinde nimic.

Richard Green se amuzase foarte tare aflând felul în care făcuse cunoştinţă cu şeicul Sharjah şi-l asigură pe Malko că el blufa şi că nu avea intenţia să-i facă nici cel mai mic rău, că el voia doar să-i pună curajul la-ncercare. Nu puteau însă să conteze pe ajutorul lui, până la un anumit punct.

— Secretarul de Stat soseşte în şaptesprezece zile, reluă Richard Green. Dacă el va fi primit cu rafale de mitralieră, chiar dacă nu va fi omorât, eu nu voi avea decât să mă înscriu la şomaj.

Se auziră bătăi în uşă şi în cadrul ei apăru Eleonor Ricord, decent îmbrăcată, într-un taior. Ea se aşeză lângă Malko pe o canapea şi întrebă:

— Ce mai e nou?

— Dumneavoastră o cunoaşteţi pe această Winnie? Este o

adevărată La Pasionaria. Este însă poate singura modalitate de a afla mai multe despre proiectele soţului ei. În plus, ea nici măcar nu este arabă.

Eleonor Ricord clătină din cap:

— Este o susţinătoare isterică a cauzei palestiniene. Ea se ţine scai de mine pentru că sunt negresă. Voia să mă convingă să ţin discursuri antisioniste în faţa clubului femeilor…

— Ea ar arunca bucuroasă cu mâinile ei albe o grenadă asupra lui Henry Kissinger, aşa că uitaţi-o pe această bună femeie, spuse cu amărăciune Richard Green.

— Aţi putea cere şeicului Abdul Sharjah să intercepteze convorbirile lui Abdul Aziz? întrebă Malko.

Şeful staţiei CIA oftă din greu:

— Asta n-ar servi la nimic. Ei ascultă dar nu raportează nimic. Astea merg direct la coşul de gunoi.

Malko nu mai insistă. El simţea că se înăbuşă în acest birou mic, cu plafonul jos. CIA nu era prea răsfăţată în Kuweit. Richard Green fusese instalat într-o mică clădire din grădina ambasadei lângă sala de cinema a USIS. Ambasadorul locuia în acelaşi complex cu faţa spre mare. Noroc că *Hiltonul* era la celălalt capăt al străzii. Mai multe santinele kuweitiene echipate cu puşti de asalt şi o mare lene, păreau să păzească ambasada izolată între terenuri virane şi mare.

Malko era îngrozit de lipsa de informaţii a lui Richard Green.

— Dumneavoastră nu ştiţi chiar nimic despre palestinieni?

— Bineînţeles că da, replică americanul. Eu încerc să am cât mai multe contacte cu ei. Şi le am. Dar acestea sunt cele „bune”, oficiale. Ceilalţi mă consideră ca un diavol şi nu ar dori nici măcar să fie văzuţi pe acelaşi trotuar cu mine. Aceştia îmi scapă de sub control şi sunt cei mai periculoşi. Ei sunt susţinuţi de colonelul Khadafi – „kashaf[6]” – cum îi numesc arabii moderaţi.

Malko se gândi la cei treizeci şi trei de morţi de la Roma. Neliniştea lui Richard Green era îndreptăţită.

Din nou se lăsă liniştea, tulburată doar de scrâşnetele enormei drage care opera zi şi noapte pe cealaltă latură a bulevardului Al Khalij Al Arabi, tulburând somnul locatarilor de la Hilton.

Malko se gândea disperat. CIA îl lansase într-o misiune de-a dreptul imposibilă, fapt care-l excita. Sateliţii spioni nu le puteau rezolva pe toate. Puteau fi trimise treizeci de Samos pentru a

[6] Scutul (n.a.).

fotografia ultima baionetă din cadrul armatei. Henry Kissinger risca totuşi să se expună masacrării.

— Această mizerabilă de Winnie Zaki. Când mă gândesc că este de partea arabilor! mormăi Richard Green.

Lui Malko îi veni brusc o idee.

— Dumneavoastră puteţi s-o vedeţi cu uşurinţă pe Winnie Zaki? o întrebă el pe Eleonor.

Negresa îl privi mirată.

— Cred că da.

— Bine, zise Malko. Ea ştie că lucraţi pentru „companie”?

— Nu cred.

El surâse.

— Ei bine, o să-i comunicaţi şi o să-i cereţi un serviciu.

*

* *

Cele două femei erau cliente ale pizzeriei de la Hilton. Winnie răspunsese imediat apelului domnişoarei viceconsul. Acum ea îi asculta explicaţiile fără a-şi ascunde interesul.

Eleonor îi spusese tot: că lucrează pentru CIA, cum prinţul Said îi vindea informaţii, că el trebuia să-i denunţe pe palestinienii care plănuiau asasinarea lui Henry Kissinger.

Winnie Zaki o asculta cu atenţie. În final, ea întrebă:

— De ce-mi povestiţi toate acestea?

Eleonor Ricord făcu, deodată, o figură ca şi cum ar fi fost încurcată.

— Dumneavoastră mi-aţi arătat întotdeauna foarte multă prietenie, spuse ea. Ştiu că nu avem aceleaşi păreri politice dar m-am gândit că…

Winnie puse mâna pe a ei.

— Voi fi încântată să vă ajut…

Eleonor ridică ochii şi se simţi deodată în încurcătură. Winnie o privea cu aceeaşi expresie de om îndrăgostit.

— Iată! explică ea. Noi ştim că prinţul Said vorbise despre palestinieni înainte să moară, cu englezoaica aceea, Marietta. Ceea ce ştie ea, poate fi preţios pentru noi, numai că ea este sub protecţia poliţiei kuweitiene care ne interzice să-i vorbim. Ei pretind că ea nu va fi în stare să răspundă la interogatoriu înainte de cincisprezece zile, ceea ce înseamnă o întârziere prea mare. Dacă aţi putea merge chiar dumneavoastră s-o interogaţi şi să-mi spuneţi ce v-a spus, ar fi fantastic.

Viceconsulul tăcu. Ochii lui Winnie deveniseră glaciali.

Liniştea se prelungi aproape un minut, apoi Winnie se dezgheţă dintr-odată şi spuse cu un surâs încântător:

— Cred că am să vă pot face acest serviciu, spuse ea. Abdul are relaţii multe şi nu cred că treaba asta îi va pune probleme. Îi voi spune că vreau s-o văd pe această englezoaică pentru a afla veşti despre starea ei.

— Perfect! aprobă Eleonor. Îmi faceţi un serviciu imens.

Winnie o privi cu un aer ambiguu.

— Sunt foarte bucuroasă. Sper că vă veţi găsi timp să petreceţi o seară cu noi, doar noi trei. Lui Abdul nu-i prea place să iasă, dar noi petrecem câteodată nişte seri foarte agreabile.

Eleonor îşi spuse că ea are prea multă imaginaţie şi totuşi starea sa de indispoziţie creştea.

La ce spital este englezoaica internată? întrebă Winnie.

— La Amiri Hospital. Camera 321.

Winnie îşi notă rapid informaţia, goli paharul său de Vichy şi se ridică.

Ea se opri în faţa lui Dow – o veche barcă de pescuit care orna holul hotelului. Ultimele asemenea bărci putrezeau în vechiul port. De când cu petrolul, kuweitienii nu mai pescuiau.

— Am să vă telefonez imediat după ce o voi vedea, o asigură ea. Puteţi conta pe mine.

Ea o îmbrăţişă pe Eleonor strângând în braţe corpul ei, aşa cum numai un bărbat ar fi putut-o face.

Eleonor Ricord nu avea decât să traverseze strada, pentru a intra în ambasadă. Îşi simţea inima strânsă. În vânarea tigrului, riscul cel mai mare îi revenea caprei, mai ales când în rolul acesta era un om.

CAPITOLUL V

Ploaia fină care cădea fără întrerupere făcea ca Kuweitul să semene cu Zurichul. Din Chevroletul parcat pe strada Al Khalij al Arabi în faţa intrării principale a lui Amiri Hospital, Malko putea zări valuri înalte de patru metri venind să se spargă pe plajă. Era atât de rece că-i venea să pună în funcţiune instalaţia de încălzire. El se gândi la nenorociţii de beduini care stăteau în corturile lor în deşert.

Verifică cu grijă încărcătorul pistoletului său extraplat, cu gloanţe brizante. Risca să se ciocnească cu adversari înarmaţi cu arme automate, pe care trebuia să-i scoată imediat din luptă. Chiulasa armei clacă cu un zgomot liniştitor. El întoarse capul spre ferestrele departamentului „chirurgie” de la Amiri Hospital. Aproape toate luminile erau stinse. Exista în Kuweit câte un spital la fiecare optzeci de locuitori, aşa că erau pe trei sferturi goale, ceea ce poate era mai bine pentru că doctorii aveau cunoştinţe foarte aproximative iar infirmierele erau hinduse sau palestiniene, recrutate la întâmplare.

El fixă fereastra de la etajul trei în spatele căreia se găsea Marietta şi Eleonor Ricord.

Fără şeicul Sharjah, el nu şi-ar fi putut realiza planul. Ideea era simplă: dacă Winnie i-a raportat soţului ei conversaţia, palestinienii ar încerca s-o lichideze pe Marietta pentru a o împiedica să vorbească, trimiţând unul sau mai mulţi asasini la spital şi în felul acesta deconspirându-se.

Şeicul Sharjah acceptase să intervină ca Marietta să fie mutată din salon, astfel ca fereastra ei să dea spre exterior şi ca Eleonor să vină şi să se instaleze în camera ei, la ora când se terminau vizitele.

Malko se gândea că ei nu vor încerca o acţiune în forţă împotriva spitalului pentru a nu-i umili pe kuweitieni, ci mai degrabă o execuţie discretă. Pentru a fi mai siguri, Richard Green aştepta în altă maşină parcată pe Al-Mubarak Street spre cealaltă faţă a spitalului. Şeful staţiei CIA avea în maşină o carabină Marlin cu repetiţie, pe care de obicei o folosea la vânătoarea gazelelor în deşert, dar care putea fi la fel de bine folosită şi contra palestinienilor. Cele două maşini erau legate

prin telefon. Eleonor dispunea de un talkie-walkie la fel ca şi Malko. Dacă se prezentau mai mulţi asasini, Malko şi Richard Green ar interveni înainte ca aceştia să poată lovi.

Malko spera că va interveni doar un singur om pe care prezenţa lui Eleonor Ricord îl va pune pe fugă şi că ei l-ar putea urmări, căci arestarea lui n-ar fi servit la nimic. El se gândi la tânăra viceconsul singură în cameră cu Marietta. Speră ca ea să aibă nervii tari.

Din fericire, nu exista decât o singură intrare. Asasinul sau asasinii nu vor veni pe jos. Kuweitul era la fel de neospitalier pentru pietoni, ca şi California.

*

* *

Eleonor Ricord nu auzea decât bătăile inimii ei. Aşezată în întuneric, ea încerca să-şi stăpânească nervozitatea. Ea îşi băgă mâna în poşetă de unde scoase un mic „38” cu ţeava lungă de două degete, un Magnum „357” care putea provoca explozia unei inimi de om la distanţă de douăzeci de metri. Cu pas de lup, pentru a zecea oară, ea se îndreptă spre uşă şi ascultă fără să prindă nici cel mai mic zgomot.

Marietta dormea sub efectul calmantelor. Capul îi dispărea sub bandajele care nu lăsau să se vadă decât câteva meşe de păr blond şi mâinile albe întinse pe cuvertură. Ea mai avea o afurisită de cicatrice, în ciuda eforturilor depuse de chirurgul egiptean care o operase, „lipind” bucata de carne smulsă, dar ea era prea şocată încă pentru a-şi da seama. Eleonor Ricord se apropie de geam şi privi Chevroletul lui Malko pentru a se mai linişti.

De gâtul ei atârna talkie-walkie-ul. Negresa ar fi preferat să nu fie singură. Cu cât treceau orele, liniştea devenea mai apăsătoare. Ea tremură de frig şi anxietate. Această seară era interminabilă. Deodată realiză un lucru foarte straniu: Nu se auzea nici un zgomot pe tot etajul.

Ca şi când spitalul Amiri s-ar fi golit dintr-odată, el părea un cuib de fantome. Chiar după terminarea vizitelor, ea auzise paşii infirmierelor, toate palestiniene, pe culoar. Reveni la uşă şi inspectă culoarul pustiu. Uşile de la saloanele vecine erau deschise pentru că acestea nu erau ocupate.

Tiptil, ea merse până la camera infirmierelor. Aceasta era, de asemenea, goală, la fel ca şi debaraua femeilor de serviciu. Ea inspectă vreo zece metri mai departe. Cu excepţia a două sau trei bolnave, ea era singură pe etaj.

Deodată auzi un zgomot care o pironi locului. Era ascensorul. Împietrită, aşteptă cabina să oprească la etaj şi grilajul să culiseze scârţâind.

Ea intră în cameră cât putu de repede şi se aşeză la pândă cu pistolul în mâna dreaptă şi cu mâna stângă pe comutatorul electric.

*

* *

Malko nu-şi lua ochii de la fereastra salonului în care era Marietta Ferguson. Cu trei minute mai devreme, un taxi se oprise în faţa spitalului. Pasagerul său, un om între două vârste, cu părul cenuşiu, îmbrăcat în haine europene, dispăruse pe hol. Taxiul stătea în continuare acolo, ceea ce însemna că vizita era scurtă. Era probabil vreun doctor sau vizitator întârziat sau, de ce nu, un asasin.

Ca din întâmplare, Malko manevră, pentru a-şi plasa Chevroletul, în spatele taxiului. El ezită, realizând deodată ce responsabilitate îşi asumă, dacă asasinul ar lichida-o pe Marietta Ferguson şi pe Eleonor Ricord. Interceptându-l însă, „ÎN AVANS”, el ar rata surpriza operaţiunii.

*

* *

Eleonor Ricord cu inima cât un purice, întinse braţul ochind spre uşă. Se auziseră paşi uşori pe culoar, care se opriseră în dreptul uşii. Trecu un timp care ei i se păru o eternitate. Deodată, ea abia se abţinu să nu strige: mânerul de la uşă scârţâi uşor. Persoana care se găsea pe culoar se străduia să deschidă uşa făcând cât mai puţin zgomot.

Ea distinse o rază de lumină în semiîntuneric. Uşa se întredeschisese câţiva centimetri. Vizitatorul necunoscut inspecta camera. Eleonor simţea că îi plesnesc tâmplele şi simţea că-i vine să urle.

Se auzi un nou scârţâit: uşa se deschise mai mult. Eleonor îşi dădu seama că intrusul care se strecurase în cameră, nu o văzuse. Patul nu era decât la cinci metri. Din instinct, Eleonor apăsă pe comutator. Într-o fracţiune de secundă, ea fotografie scena. Un om nu prea tânăr, cu fruntea înaltă, cu mustaţa cenuşie, cu talie mijlocie şi cu un bisturiu cu reflexe albăstrii în mână.

Apoi, totul se petrecu foarte repede. Necunoscutul se întoarse

brusc. O fracţiune de secundă, Eleonor şi necunoscutul rămaseră înmărmuriţi, apoi intrusul aruncă cu putere bisturiul său în direcţia tinerei negrese şi bătu grăbit în retragere. Instinctiv, Eleonor apăsă pe trăgaciul pistolului în momentul în care bisturiul o lovea în încheietura mâinii. Glonţul se-nfipse în peretele despărţitor, făcând să sară tencuiala. Marietta se deşteptă tresărind şi urlă de spaimă. Cu ochiul ei valid o fixă pe Eleonor cu un aer îngrozit şi încercă să vorbească. Negresa încercă s-o liniştească.

— Totul merge bine, zise ea, totul e bine…

Asta nu era cert. Eleonor ezită, dar ordinele lui Malko sunau clar: să nu se mişte din cameră. Dacă nu ieşea din spital, Eleonor îl putea identifica. Dacă ar încerca să plece din spital, s-ar întâlni jos cu Malko sau cu Richard Green. Fără a lăsa arma din mână, Eleonor apăsă pe butonul de la talkie-walkie cu inima mai să-i sară din piept.

— A venit, anunţă ea, a venit.

*

* *

Omul cu mustaţă cenuşie trecu din nou rapid pe poarta spitalului. Malko auzise detunătura şi văzuse lumina. Vocea lui Eleonor Ricord îi confirmase prezumţiile.

— Tu şi Marietta sunteţi bine? întrebă el cu teamă.

— Da, răspunse negresa.

Deja Malko forma numărul Cadillacului lui Richard, demarând rapid pe urmele taxiului.

— Sunt pe urmele lui, anunţă el. Un om singur într-un taxi. Mergem spre *Hilton.*

Taxiul mergea pe bulevardul pustiu spre est. Trei minute mai târziu, el vină la dreapta pe Sour Road, trecând prin faţa ambasadei Angliei.

Ei făceau turul Kuweitului, Sour Road fiind paralelă cu 1-ul Ring. Malko se întreba cum se va termina asta. Rondurile defilau cu toată viteza. Ei se angajară pe Jahra Gate, ultimul rond înainte de a ajunge la Sheraton şi virară pe Fahd Al Salem, marea arteră comercială. Aceasta era pustie şi singura lumină venea dinspre comisariat, unde veghea un poliţist îmbrăcat în negru.

Taxiul merse cu toată viteza, depăşi la limită lumina galbenă la intersecţia dintre Fahd Al Salem şi Hilali Street şi vină la stânga, mergând spre mare.

Malko opri la culoarea roşie a semaforului şi urma să treacă –

după ce se asigura că nici un vehicul nu se apropie de intersecţie, când zări taxiul oprit la începutul lui Hilali Street, în faţa celor cinci etaje ale hotelului Phoenicia care ocupa colţul celor două artere.

Taxiul plecă în momentul în care semaforul indică culoarea verde. În momentul în care el demara îl văzu pe asasin pătrunzând pe o poartă care era dominată de firmă cu neon roşu. El se opri la rândul lui în faţa porţii şi citi: Night Club, după care plecă. Cadillacul lui Richard Green veni şi parcă liniştit în lungul trotuarului.

— Era cât pe ce să vă pierd.

— El a intrat acolo înăuntru, replică Malko.

Richard Green privi faţada hotelului.

— Phoenicia este cartierul general al palestinienilor în trecere, remarcă el. Această cloacă este unică în tot Kuweitul.

— Aşteptaţi aici, spuse Malko. Mă duc să văd ce se întâmplă jos. Dumneavoastră riscaţi să fiţi cunoscut, eu nu.

El îi descrise cât putu mai bine pe necunoscutul zărit fugitiv la spital, apoi intră.

Micul hol era acoperit cu poze de-ale cărnoaselor dansatoare orientale. Malko se angajă pe o scară strâmtă ducând la subsol, de unde venea muzica.

El pătrunse într-o sală cu plafonul jos, cu pereţii de culoare roşu închis, slab luminată. Chiar în faţa scării era un ,bar. Aproape toate mesele erau goale. La stânga lui era o scenă mică, pustie de asemenea. Patru japonezi terminau de luat masa într-un colţ. Malko examina sala şi privirea îi căzu pe o strălucire de paiete într-un colţ în spatele scenei. Omul pe care-l urmărise, era acolo, în faţa unei tinere arabe foarte prezentabile, cu obrazul încadrat de o cascadă de păr negru, cocoţată pe nişte tocuri imense, îmbrăcată doar cu un sutien de paiete auriu şi cu o fustă ciudată foarte scurtă prelungindu-se cu franjuri până la sol. Desigur această femeie nu era cinstea întruchipată.

Un chelner se apropie de el:

— O masă, Sir? Spectacolul trebuie să-nceapă.

Înainte ca Malko să fi putut răspunde, asasinul veni spre el, îl măsură cu indiferenţă şi se duse să se aşeze pe un taburet la bar. Era un om ca de vreo cincizeci de ani cu mustaţă cenuşie mică, obrazul banal, care putea fi şi european.

— Cred că am să rămân, îi răspunse Malko chelnerului, bucuros.

Nu erau mai mult de cincisprezece clienţi în sală, toţi străini. Malko alese o masă în faţa scenei de unde putea supraveghea totodată şi intrarea şi comandă un Double Perrier, singura băutură autorizată de lege.

*

* *

Bătaia tobelor se opri brusc. Japonezii lăsaseră furculiţele din mână. De cinci minute muzicanţii cântau în surdină, instalaţi într-un colţ al scenei.

— Miss Amina din Cairo, anunţă cu o voce guturală unul dintre muzicanţi.

Din nou bătură tobele şi, dintr-un salt, fata ajunse pe scenă. Era superbă. Malko o examină în timp ce ea începea să se onduleze pe loc, chiar în faţa lui.

Deşi faţa ei bucălată, cu ochii mari migdalaţi cu gura un pic cam prea mare, păreau de copil, ea avea un corp de femeie, cu sânii ieşindu-i dintre paiete şi şoldurile detaşându-se dintr-o talie incredibil de subţire. Dintre paiete, se ghiceau coapsele cărnoase şi fusiforme.

Ea era desculţă. Era fata pe care Malko o văzuse un sfert de oră mai înainte în compania asasinului.

Ea începu să evolueze într-un dans deşănţat, îndrăcit şi sincopat, în ritmul tobelor, apropiindu-se puţin câte puţin de Malko, încât acesta putea simţi parfumul ei de bună calitate cu care se stropise. Acum, pântecul ei rotund se ondula la câţiva centimetri de obrazul lui, intenţionat provocatoare.

Ea se ondula stând pe loc, oferind şi apoi dezgolindu-şi crupa, rotindu-şi şoldurile cu un surâs mecanic pe trăsăturile împietrite, simbol al plăcerii venit din timpurile de demult. Japonezii contemplau cu ochi chiorâşi această superbă femeie inaccesibilă.

Malko întoarse maşinal capul spre bar, pentru a verifica dacă necunoscutul era încă acolo, chiar în momentul în care cărnoasa Amina mima un orgasm îndrăcit la câţiva centimetri de obrazul lui.

Privirea asasinului îşi încrucişă privirea cu a lui Malko şi acesta din urmă înţelese că a comis o eroare: trebuia să aibă un motiv foarte serios ca el să prefere să privească un necunoscut de la bar decât evoluţiile Aminei. Furios, îşi întoarse privirile spre paiete care continuau să tresară în apropierea lui. Amina se întoarse şi se îndreptă spre japonezii care o primiră cu râsete neghioabe şi jenaţi.

Ea merse un pic mai departe, se întoarse apoi cu faţa spre Malko, apoi fără să se oprească din dans adresă un mic gest amical şi un surâs cuiva din spatele ei.

El se întoarse, la timp pentru a-l vedea pe asasin urcând pe scară. Lăsându-şi paharul plin pe bar, Malko se ridică, cât pe ce să răstoarne masa. Unul dintre chelneri se postă în faţa lui politicos, dar ferm.

— Aţi uitat să plătiţi, Sir.

Malko îi puse în palmă un bilet de cinci dinari şi urcă pe scară. Asasinul dispăruse. Noroc că Richard Green era afară. Malko intră pe bulevardul Al Hilali, zări Cadillacul parcat în faţă şi traversă în fugă:

— Aţi văzut pe cineva ieşind?

Richard Green clătină din cap surprins:

— Nu şi nu mi-am luat ochii de pe această intrare nenorocită după ce aţi intrat dumneavoastră.

— *Himmel herr Gott!* zise Malko printre dinţi. El înjura foarte, rar.

Făcu în fugă drumul în sens invers. Totuşi, asasinul nu se putuse evapora. Inspectă holul tapisat cu fotografii şi zări deodată o scară dreaptă, ascunsă în spatele unei draperii.

Urcă şi ajunse într-un culoar întunecos, traversă o sufragerie pustie şi pătrunse deodată într-o galerie deasupra unei săli iluminate strălucitor. El se aplecă şi văzu un hol de hotel cu un birou ca cel al Phoeniciei, a cărei intrare dădea spre Fahd Al Salem Street, în timp ce faţada era spre Al Hilali.

Străbătu din nou galeria, coborî pe o altă scară până-n hol unde un gardian de noapte îl fixă bănuitor. Malko se apropie:

— Aţi văzut trecând cumva un domn cu mustaţă acum câteva minute?

Celălalt clătină din cap:

— Nu, Sir. N-am văzut pe nimeni.

Apoi nu-l mai băgă în seamă pe Malko şi se aşeză din nou. Malko ieşi, ocoli arcadele şi se duse la Cadillac.

Era furios la culme. Riscase atât de mult, pentru nimic, pentru că comisese o eroare de psihologie.

— Ce facem acum? întrebă Richard Green.

— Aşteptaţi încă puţin, spuse el. Mi-a venit o idee.

*

* *

Malko pătrunse în mica sală joasă. Orchestra şi Amina

dispăruseră şi japonezii plăteau nota. Prin difuzoare se auzea muzică pop într-o sală goală.

Chelnerul căruia îi dăduse cinci dinari se apropie de el ezitant.

— Doriţi să vă înapoiez banii, Sir?

— Spectacolul s-a terminat?

Chelnerul confirmă din cap dezolat.

— Da, domnule. Miss Amina a plecat. Revine peste trei zile. El îi întinse lui Malko trei dinari, fără nici un entuziasm.

Japonezii trecură prin apropierea lor, schimbând glume deşuchiate despre fesele dansatoarei. Malko plecă deprimat, gândindu-se că nu va mai găsi atât de uşor o ocazie ca asta. Avizaţi, ceilalţi se vor feri. Unde-l va găsi din nou pe omul care încercase să o omoare pe Marietta? Singura pistă rămânea Amina.

Malko îşi dori din toată inima ca asasinul să nu fie doar un bun client amator de dans oriental.

CAPITOLUL VI

— Şeicul Sharjah doreşte să vă vadă, anunţă Richard Green.

— Pentru asta m-aţi deranjat din pat? protestă Malko la şapte dimineaţa.

Americanul făcu o grimasă înghiţind o mică pilulă roz.

— Porcării, bombăni el.

— Dumneavoastră vă drogaţi? îl întrebă Malko.

— Este un truc ca să slăbesc, zise Richard Green. Am ajuns deja la două sute patruzeci şi cinci de livre şi aş dori să mă opresc aici, înainte să explodez. Însă de când am griji, am început să mă îngraş. În acest moment, singura ţară în care îmi merge bine, este Japonia. Acolo am slăbit patruzeci şi cinci de livre în şase luni, nemâncând decât peşte şi orez.

— Sharjah v-a spus de ce vrea să ne vadă? întrebă Malko. Are ceva noutăţi?

Richard Green oftă, cu fruntea sa îngustă încruntată de riduri.

— Nu cred. El vrea să ne arate unde va locui Secretarul de Stat şi să decidem asupra măsurilor de precauţie care trebuie luate. O să-i vorbim despre tipul de ieri seară. Fără el, nu-l vom mai găsi niciodată.

— Cu el nici atât, îl întrerupse Malko. Apropo, Eleonor Ricord o păzeşte în continuare pe Marietta? Chiar dacă ceilalţi şi-au dat, desigur, seama că le-am întins o capcană. Noi vom mai auzi în mod sigur vorbindu-se despre frumoasa Winnie.

— Sharjah se ocupă de treaba asta, spuse Green. Nu puteam s-o las pe Eleonor la nesfârşit la spital, mai ales după gaura pe care a făcut-o în perete cu Magnum-ul.

Malko se ridică.

— Să mergem s-o asigurăm pe Marietta Fergusson! Este de datoria noastră.

Richard Green îşi încruntă sprâncenele.

— Acum?

— Acum! Sharjah poate să aştepte.

Înainte să plece, Richard Green nu se putu abţine să se uite la calendar. Mai erau cincisprezece zile până la sosirea lui Henry Kissinger.

*

* *

Doi poliţişti neînarmaţi, cu cască rotundă şi haine impermeabile negre stăteau aşezaţi pe culoar în faţa uşii camerei Mariettei. Ei nu făcură nici o mişcare când Malko şi Richard Green deschiseră uşa.

Malko se opri brusc. Winnie Zaki era aşezată pe un scaun lângă pat, aplecată cu tandreţe asupra prostituatei. Ea se întoarse şi îi zări pe cei doi bărbaţi. Un fulger de mânie străbătu frumoşii ei ochi întunecaţi dar îşi reveni rapid, afişând un surâs monden.

— Îi promisesem lui Miss Ricord să trec s-o văd pe Miss Ferguson. Din păcate, nu am putut veni mai devreme, pentru că nu am obţinut mai devreme autorizaţia ca s-o vizitez. Acum am să plec.

Ea se ridică. O rochie de mătase imprimată îi mula corpul. Ochii ei erau reci ca gheaţa, în momentul în care Malko se înclină spre a-i săruta mâna. Ea ieşi din cameră după un semn din cap rigid. Malko privi gânditor în urma ei, o lăsă să iasă şi să închidă uşa, apoi se apropie de Marietta Ferguson. Tânăra femeie părea să-şi fi redobândit pe deplin cunoştinţa. Bandajele îi acopereau faţa, lăsând descoperit doar ochiul stâng. El se aşeză pe scaunul pe care stătuse Winnie mai înainte.

— Vă simţiţi mai bine? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Ceva mai bine, zise ea. Aş vrea să mă întorc acasă.

— Este doar o chestiune de zile, o asigură el cu un surâs încurajator. Sper că vizita doamnei Zaki v-a făcut plăcere.

— Nu înţeleg de ce a venit, mărturisi Marietta. Nu o cunosc. Dar, oricum, a fost drăguţ din partea ei. Este o persoană foarte curioasă. Mi-a pus o grămadă de întrebări, din care nu am înţeles nimic.

Ochii strălucitori ai lui Malko se îngustară:

— Ca să vezi! Spre exemplu? întrebă el.

Marietta îşi pipăi uşor bandajul înainte să răspundă. Sub ţesătura transparentă a cămăşii de noapte se vedeau sânii tari cu sfârcuri mari. Era o femeie cu un corp frumos şi sănătoasă.

— M-a întrebat de cât timp îl cunosc pe prinţul Said, ce ştiu despre activităţile sale politice, dacă mi-a vorbit despre oamenii care voiau să-l omoare. Probabil că am şocat-o atunci când i-am spus că el nu-mi vorbea nici chiar când făceam dragoste. Eu eram ca un obiect frumos pentru el. Un lucru am priceput. Că el

încerca să slăbească cât mai mult.

Deodată izbucniră lacrimi din ochiul ei descoperit şi ea gemu:

— Acum sunt… sunt desfigurată. Eu nu…

Malko o întrerupse cu tandreţe:

— În câteva săptămâni veţi fi la fel ca înainte, spuse el. Şeicul Sharjah mi-a spus să vă spun că toate cheltuielile ocazionate de operaţie le ia în seama sa, chiar şi tratamentul în Europa, ca să nu vă rămână o amintire prea urâtă despre ţara lui.

Afirmaţia asta păru s-o încurajeze puţin pe prostituata care-şi şterse ochii cu un oftat.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea. Cine-i şeicul Sharjah? Ce s-a petrecut ieri seară? Am fost trezită de o detunătură de armă. Mi-e frică.

— Nu trebuie să vă mai temeţi de nimic. Din întâmplare aţi fost amestecată într-o istorie foarte primejdioasă, dar s-a terminat. Voi reveni să vă văd.

El se ridică, se aplecă asupra patului pentru a-i săruta mâna şi ieşi urmat de Richard Green, care părea imens în camera mică. Când ajunseră pe culoar, americanul remarcă:

— Cred că nu mai e cazul să fie păzită.

— Într-adevăr, spuse Malko. Cred că dacă Marietta i-ar fi destăinuit ceva lui Winnie, ar fi omorât-o chiar ea însăşi. Acum numai este nici un pericol. Va trebui să-i spun lui Sharjah să-şi retragă oamenii.

— Apropo de Sharjah, spuse americanul. Cred că ne aşteaptă de vreo oră la Palatul Păcii.

— Acela este ONU local?

— Nu chiar. Este o mare fanfaronadă construită din marmură şi aur pentru musafirii deosebiţi.

*

* *

Faţa rotundă şi negricioasă a şeicului Abu Sharjah se lumină văzându-l pe Malko şi pe Richard Green. Sprijinit de caroseria Buickului parcat în grădina Palatului Păcii, fuma una din veşnicele sale ţigarete.

— Eram neliniştit, spuse el. Credeam că vi s-a întâmplat ceva. Kuweitienii sunt punctuali ca nişte ceasornice.

Palatul Păcii era construit în mijlocul unei superbe grădini. Cu enormul său dom circular şi deschizăturile sale în formă de ogivă, putea fi luat drept o moschee. Cealaltă faţadă a lui dădea spre Golful Persic.

— De obicei, explică şeicul Sharjah, noi nu găzduim decât pe şefii de stat în această clădire, dar unchiul meu, emirul, a ţinut ca domnul Kissinger, dat fiind marele său renume, să fie găzduit aici.

Dacă Nixon ar fi auzit asta, îşi spuse Malko, ar fi scrâşnit din dinţi. Ei pătrunseră într-un hol circular care avea intimitatea unei catedrale gotice, al cărei altar era înlocuit de imense fântâni arteziene. Lustra care se balansa deasupra capetelor lor ar fi fost suficientă pentru a lumina un oraş de mărime medie.

— Aceasta este camera pentru meditaţie, comentă Abu Sharjah.

Era un semn clar de megalomanie. Un şef de stat nu putea avea decât visuri grandioase. Aceasta abunda de marmură, mozaicuri şi marchetărie. Purta amprenta arhitecţilor egipteni obsedaţi de piramide. De jur împrejurul holului gigantic se deschideau saloane mobilate fără gust. Toate erau identice.

— Să mergem să vedem camerele! propuse şeicul.

Ei urcară o scară monumentală, traversară interminabile culoare şi ajunseră în ceea ce lui Malko i se păru un teren de tenis tapisat cu catifea roşie.

— Aceasta va fi camera domnului Kissinger, anunţă şeicul cu modestie. A fost refăcută după vizita preşedintelui pakistanez.

Malko se apropie de ferestre: ele dădeau spre Golful Persic. Nu existau vecinătăţi.

Dinspre partea asta cel puţin, Kissinger ar putea să stea liniştit. Deja Sharjah îi ducea spre ceea ce lui i se păru a fi o replică a termelor lui Caracala, o imensitate de marmură şi aur, unde exista poate şi apă.

— Dumneavoastră credeţi că asta va plăcea secretarului de stat? întrebă temător şeicul.

— Desigur, dacă veţi mai adăuga şi câteva sclave nubile sau circaziene, zise Malko. Altfel, secretarul de stat riscă să se simtă însingurat.

— Alături este camera pentru doamna Kissinger, continuă şeicul.

— Doamna Kissinger nu-l însoţeşte, îl întrerupse Richard Green.

— Ah!

Şeicul Sharjah era vizibil decepţionat. Malko se grăbi să-l consoleze.

— Secretarul de Stat călătoreşte de obicei însoţit de haremul

lui, explică el. Acesta este motivul pentru care el nu se deplasează decât într-un Boeing „707”.

Lui Abu Sharjah nu-i trebuiră decât trei secunde ca să izbucnească în râs. El îl înghionti cu cotul pe Malko.

— Am să mă ocup personal de asta. Secretarul de Stat va fi bine tratat.

Richard Green abordă un aer şocat şi-şi mângâie barba. El se întreba ce caută ei acum acolo. Singurul loc unde ar fi dorit să-l vadă pe Henry Kissinger, ar fi fost o casă de bani, a cărei cheie să fie la el.

— Secretarul de Stat va fi fericit, desigur, să fie găzduit la Palatul Păcii, cu condiţia să nu fie ţinta palestinienilor.

Sharjah îl fixă cu ochii lui bulbucaţi.

— Domnul Green mi-a povestit că aţi lăsat să vă scape agresorul lui Miss Marietta. Este foarte regretabil. În condiţiile acestea ne va fi foarte greu să acţionăm, spuse el cu reticenţă, chiar dacă suntem siguri că Winnie Zaki l-a avertizat pe asasin. Abdul Zaki este foarte puternic. Unchiul nostru emirul îi face onoarea de a-i asculta câteodată sfaturile.

Richard Green murmură ceva obscen apropo de emir, lucru pe care şeicul se strădui să nu-l audă. Văzând aerul îngrijorat al americanului, el îl luă de braţ protector şi-i zise pe un ton liniştitor:

— Nu vă temeţi de nimic. Răspund eu de securitatea secretarului de stat, chiar dacă dumneavoastră nu veţi reuşi să-i identificaţi pe terorişti.

— Am putea noi cel puţin să-l supraveghem pe Abdul Zaki? întrebă Richard Green.

Sharjah făcu un gest a lehamite.

— Desigur! Dar este o problemă delicată şi probabil că el se va feri. Faţa lui se lumină brusc.

— Eu organizez mâine o mică sărbătorire în bungalowul meu din zona neutră, spuse el. Vreţi să fiţi oaspeţii mei?

Richard Green nu-şi ascunse încurcătura.

— Mi-ar face o plăcere deosebită Excelenţă, dar ţin regim.

Şeicul se-ntoarse spre Malko, supărat. Ca bun beduin, el nu înţelegea că-i putea fi refuzată invitaţia la un banchet.

— Şi dumneavoastră ţineţi regim?

Malko surâse:

— Nu. Eu o să vin cu plăcere, dar vreau să vă cer o favoare.

Sharjah îşi depărtă mâinile mici şi grăsuţe într-un gest

semnificând bunăvoinţa sa.

— Tot ce doriţi!

— Ieri seară, am văzut o dansatoare fantastică la night-clubul de la Phoenicia, o anume Amina. O puteţi aduce şi pe ea?

Şeicul Sharjah nu mai putu de bucurie.

— Nimic mai uşor! Dau un telefon acum, imediat.

El se urcă în Buick şi începu să apese cu frenezie pe clapele telefonului său. Urmă o scurtă conversaţie în limba arabă, după care închise telefonul şi-şi întoarse faţa spre Malko:

— Sa făcut! Vă voi trimite maşina mâine dimineaţă la ora, nouă la Sheraton. Ne vom îmbăia. Am o piscină încălzită.

El se urcă în Buickul său cu un aer vesel, demară în trombă şi dispăru. Richard Green îşi freca barba cu un aer furios.

— Cel puţin dacă şi-ar folosi cât de cât entuziasmul ca să ne ajute, zise el. Dumneavoastră ştiţi ce-nseamnă această „mică sărbătorire”? El se căsătoreşte, ca-n fiecare joi.

— Poftim? zise Malko crezând că n-a înţeles bine.

— Se căsătoreşte, repetă Richard Green. Această bătrână canalie adoră carnea proaspătă. Ştiţi că musulmanii au dreptul la patru femei.

Sharjah are o soţie adevărată şi aproape în fiecare joi el se căsătoreşte cu alta de care divorţează sâmbătă, consolând-o cu cadouri scumpe. Acestea sunt egiptene, yemenite ori saudite, bucuroase că au fost remarcate de un personaj atât de puternic şi că petrec cu el un weekend frumos.

— În orice caz acest weekend riscă să devină interesant pentru noi.

— Sper să reuşiţi să scoateţi ceva de la această fată, spuse sceptic Richard Green.

— Aveţi o altă pistă? întrebă Malko cu blândeţe.

— OK, oftă Richard Green. Vă urez să petreceţi o plăcută zi de vineri. Eu am să încerc să nu mănânc prea mult.

*

* *

Malko se aplecă spre Eleonor Ricord.

— Vreţi să mă însoţiţi la şeic? E cam trist să mă duc singur acolo.

Tânăra surâse fără să răspundă. La câţiva metri de ei, amantul său, învelit într-o superbă *dişdaşa,* cânta la tamburină cu privirea aiurea. El îi invitase pe amândoi la el, la o seară calmă şi Malko, neavând program, acceptase.

— Dacă pot să mă eliberez, voi veni, răspunse Eleonor Ricord.

— V-a vorbit Richard Green despre invitaţie? Asta face parte din ancheta noastră, insistă Malko.

Surâsul negresei se accentuă.

— Nu mă-ndoiesc, zise ea.

Malko se ridică. Seara aceasta în trei, avea ceva frustrant. El era convins că la puţin timp după plecarea lui, Eleonor va face dragoste cu Mahmoud, probabil pe perna pe care în acest moment stătea el.

Kuweitul dispunea de puţine resurse feminine pentru un străin în trecere cum era el, kuweitienele fiind invizibile, iar străinele fiind strict păzite de respectivii lor amanţi.

Eleonor îl însoţi până la uşă şi-şi strânseră mâinile protocolar.

— Poate, pe mâine.

Afară, antena gigantică a excentricului iranian se ridica spre cerul înstelat. Kuweitul era calm, totuşi, într-un colţ din acest oraş împânzit de terorişti, se pregătea asasinarea lui Henry Kissinger.

Malko se întreba cu ce gânduri îl invitase emirul pe secretarul de stat american. Dacă n-ar fi fost evenimentul acesta, el ar fi fost fericit în zăpada de la Liezen lângă Alexandra. Îi reveni în minte Winnie Zaki. Cum putea ea, cu mândria ei, să trăiască în ţara asta în care, din punct de vedere social, femeia se găsea undeva între cămilă şi câine?

În mod cert, femeile nu aveau logică.

*

* *

— Veniţii strigă Abu Sharjah lui Malko şi lui Eleonor, cu un pahar de whisky în mână. Cu corpul său rotunjor debordând dintr-un costum de baie din lână neagră, şeicul Sharjah tropăia prin piscină la 350, cu câte o fată în fiecare braţ: noua sa „soţie”, o brunetă slabă cu un bikini de fals leopard şi sora ei la fel de grasă ca şeicul, îmbrăcată într-un costum de baie dintr-un material auriu din care debordau formele sale generoase.

Piscina era într-o curte, care dădea direct într-o plajă pustie. Musafirii erau presăraţi prin curte aşezaţi pe perne, pe covoare şi pe mese joase. Erau vreo jumătate de duzină de bărbaţi şi femei, printre care o matroană libaneză organizatoare a „căsătoriei”. După mulţi ani, ea se ocupa cu succes de exportul fetelor virgine şi de băieţi tineri pentru şeicii din Golful Persic. Ea era însoţită de fiica ei de şaisprezece ani, o fetiţă subţire şi înaltă, cu ochi ca de

gazelă cu corp senzual care părea virgină, pe care şeicul o tachina în permanenţă, mai erau cei doi nelipsiţi yemeniţi cu iataganele lor, ghemuiţi într-un colţ, absenţi, părând din altă lume. Ceea ce şeicul numea „cabana” lui, probabil că epuizase o carieră de marmură.

Malko admira corpul lui Eleonor. Negresa era superbă cu fesele cambrate, un piept mic şi înalt, cu coapsele fusiforme, umerii largi şi abdomenul plat. Ea dormita, bineînţeles, la umbră, ca să nu se bronzeze cu ochii închişi.

De când ajunseseră acolo, beau întruna. Şeicul era în starea în care Malko îl cunoscuse, de-ai fi zis că nu-şi va putea onora îndatoririle din noaptea nunţii.

Amina nu-şi făcuse încă apariţia. În curte exista un bufet imens, cu un berbec întreg, piramide de fructe şi zeci de sticle de alcool.

— Ar trebui să cântaţi, îi spuse Malko Eleonorei. Sunt sigur că asta l-ar face fericit pe şeic.

— El n-are nevoie de mine, spuse negresa pe un ton înţepat.

Şeicul ieşea din piscină, trăgând după el pe cele două fete. Pentru a se distra, el smulse sutienul de fals leopard al „soţiei” sale, care începu să ţipe cu o voce ascuţită, ascunzându-şi sânii. Imediat, matroana libaneză puse o casetă cu cântece din golf şi începu să bată din palme. Şeicul o incită pe fată cu vocea sa guturală.

Ea izbucni în râs apoi începu să se onduleze pe loc, într-un dans aproximativ din buric, dar foarte obscen. Fericit, şeicul se aşeză într-un colţ din curte, strângând în braţe corpul planturos al cumnatei sale. Poate din gelozie, „femeia” sa veni lângă ei. Ştrengăreşte, şeicul îi dădu jos sutienul auriu, scoţând la iveală doi sâni enormi, ceea ce se cheamă spiritul de familie. Pentru că ele se strângeau în braţe pentru a se ascunde de privirile sale, el luă o sticlă de şampanie Moet et Chardon, făcu să-i sară dopul şi stropi cu conţinutul ei pe femeia sa şi pe cumnată.

— Este frig! ţipă egipteanca slabă.

— Încălziţi-vă lingându-vă una pe alta, le propuse Abu Sharjah cu ochii strălucitori.

Eleonor Ricord se uita îngrozită la scenă.

— Nu au prea multă pudoare.

— Cred că asta ţine de meseria lor, spuse Malko cu diplomaţie, fără să specifice însă despre ce meserie era vorba.

Pentru a se amuza, cele două egiptence se-nfundaseră în

perne şi-şi lingeau una celeilalte umerii stropiţi cu şampanie. Foarte repede ele nu se vor mai mulţumi doar cu atât. Bete, nu se mai preocupau de ceilalţi invitaţi, fiind ocupate să se dedea plăcerii.

Şeicul cu ochii ieşiţi din orbite le stropea din când în când ca pe o friptură la cuptor. Deodată, el le despărţi şi o trase pe soţia sa legitimă în scobitura din mijlocul pernelor. Sora nu se lăsă nici ea şi toţi trei se dedară unui fel de meleu obscen suprarealist.

Malko şi Eleonor îşi întoarseră pudici ochii în altă parte.

Deodată se auzi la exterior un zgomot de maşină. Cei doi yemeniţi săriră în picioare şi unul dintre ei cu un pistol mitralieră în bandulieră se îndreptă spre poartă. El reveni, mereu impasibil şi se aplecă spre şeful lui ca să-i spună ceva, fără să pară că observă activităţile sale. Imediat, şeicul se ridică într-un cot şi strigă:

— Iat-o pe Amina, perla din Cairo!

La intrare apăru un mic grup format din Amina, îmbrăcată în taior, cu fusta foarte scurtă, cu ciorapi negri şi tocuri înalte, cu cei trei muzicanţi de la night-club în spatele ei. Ea era aproape la fel de machiată ca-n seara în care o văzuse Malko. Ea îşi plimbă privirea puţin ştearsă asupra corpurilor lungite cam prin toate părţile.

Cel mai în vârstă dintre muzicanţi veni să se încline adânc în faţa şeicului pentru a-l asigura de devotamentul lui etern. Abu Sharjah îl chemă pe Malko.

— Despre ea este vorba?

— Da!

Toţi dinţii de aur ai şeicului erau dezveliţi. Baia, alcoolul şi căsătoria sa contribuiau la această bună dispoziţie.

— Ea va dansa pentru dumneavoastră şi apoi vă va ţine companie.

Era ca în „O mie şi una de nopţi”.

Dansatoarea dispăru în casă. Muzicanţii se instalară într-un colţ al curţii, cu privirile dezgustate din cauza sticlelor de alcool, deşi, probabil ei obişnuiau să bea totuşi. Soţia şi cumnata din nou decente, serveau drept pernă şeicului care continua să se îmbibe cu scotch. Servitorii se plimbau fără încetare printre invitaţi cu ceai de mentă, cafea şi chiftele din carne aromatizată. Malko râse în sinea lui. Dacă l-ar vedea contabilii de la CIA…

Deodată se auzi o bătaie în tobă şi Amina îşi făcu apariţia.

Superbă, ea îşi schimbase veşmintele europene cu o fustă de

muselină încheiată foarte jos pe şolduri. Gleznele îi dispăreau sub brăţări grele de argint, iar mâinile nu erau decât inele de toate culorile.

Talia ei era incredibil de subţire. Sus, ea nu purta decât un sutien de paiete foarte decoltat dintr-o ţesătură transparentă, brodat cu aur.

Părul îi cădea pe umeri accentuându-i aerul de copil crud şi sălbatic. Şeful muzicanţilor scoase un strigăt răguşit, pocni din palme şi bateristul se ambală.

Amina coborî capul, îşi bombă pieptul, îşi împreună mâinile deasupra capului şi începu să danseze. La început, ea făcu înconjurul bazinului cu paşi mici, ondulându-se şi oprindu-se în faţa fiecărui spectator, apoi ajunse în faţa lui Malko şi a lui Eleonor. Ea marcă un timp de oprire şi-i adresă lui Malko un surâs fermecător dar rece, apoi îşi reluă exhibiţia într-un ritm mult mai lent, aproape în contratimp cu muzica.

Învârtindu-se şi retrăgându-se, sugându-şi burta, ondulându-şi bazinul într-un ritm vertiginos, în acelaşi timp rămânând aproape imobilă, cu contracţii ale pubisului perfect explicite.

Malko se simţea jenat. El se uită cu coada ochiului la Eleonor Ricord. Pe faţa ei se citea reprobarea. Privirea ei traversa corpul Aminei ca şi când aceasta n-ar exista. Lui Malko îi veni poftă să se amuze puţin, aşa că se aplecă spre ea.

— Nu-i aşa că-i superbă?

— Vă plac cocotele, replică negresa cu o voce şuierătoare.

În mod deschis, ea se depărtă de el. Imediat, Amina se apropie mai mult, dansând la câţiva centimetri de Malko. Muzicanţii se ridicară şi veniră să se aşeze în spatele lui, asurzindu-l cu tobele lor.

Era în acelaşi timp un dans senzual şi cast. De fiecare dată când Malko avea impresia că ea va mima amorul până la capăt sau că se va lăsa să cadă la picioarele lui, Amina se îndepărta brusc şi reîncepea un nou lanţ de figuri. Malko putea să se creadă califul din Bagdad, cu trei secole mai în urmă.

Deodată Eleonor Ricord se ridică, şoptind că muzica o asurzeşte şi se duse să se instaleze în celălalt capăt al curţii. Malko putea cu greu să-şi justifice prezenţa în compania acestei fete superbe care se amuza provocându-l.

Muzica se opri la fel de brusc cum începuse. Se auziră ţipete de încântare şi exclamaţii. Şeicul aplauda zgomotos.

Cu un gest natural. Amina veni să se aşeze pe perne lângă

Malko, hieratică şi absentă aranjându-şi cu grijă pliurile fustei. Ea acceptă cu un surâs mecanic un pahar de „Seven-up”. Pieptul ei mai palpita din cauza efortului şi pielea îi era acoperită de picături de transpiraţie.

— Aţi dansat minunat Amina, spuse Malko în limba engleză.

Dansatoarea înclină uşor din cap. Muzicanţii reîncepuseră să cânte în surdină. În curte era mult mai întuneric.

Tăcută şi calmă, Amina contempla apa bazinului cu ochii săi întunecaţi şi migdalaţi.

Malko nu prea ştia bine cum să înceapă. El surâse şi zise:

— V-am văzut alaltăieri seară la Phoenix şi ţineam să vă revăd.

Nu primi nici un răspuns. Ea îl fixa cu un început de surâs pe buze şi cu o umbră de dispreţ, în acelaşi timp. El se întinse pe perne cuprinzând-o pe după umeri cu braţul. Ea rămase imobilă, neopunând nici o rezistenţă.

El îi simţea corpul rigid lipit de al lui. Era clar. Şeicul dăduse ordine ca ea să onoreze pe Malko şi ea le onora. Abu Sharjah era prea puternic pentru ca o dansatoare de night-club să-i refuze o favoare atât de banală, dar Malko nu asta venise să caute. El se îndreptă.

— Nu vorbiţi deloc englezeşte? întrebă el pronunţând clar cuvintele.

Ea negă din cap, fără să scoată nici un cuvânt. Situaţia devenea agasantă. Malko se ridică, o luă de mână, fără ca ea să opună vreo rezistenţă şi se îndreptară spre interiorul casei, aşteptând să fie violată chiar acolo, fără să scoată măcar un cuvânt.

Ferm, Malko o conduse pe dansatoare spre şeicul Sharjah şi se opri în faţa acestuia.

— Am probleme, anunţă el.

Abu Sharjah se ridică şi o apostrofă violent pe fată în arabă. Malko se grăbi să risipească neînţelegerea.

— Nu, nu, nu-i vorba de asta, dar nu reuşesc să schimb nici un cuvânt cu ea. Puteţi să ne serviţi drept interpret?

Şeicul nu avu timp să răspundă. Auzind discuţia, apăru şeful muzicanţilor şi după o nouă închinăciune până la pământ, el îi şopti ceva şeicului la ureche. Acesta se uită când la dansatoare când la Malko, cu un aer de intensă satisfacţie, apoi izbucni într-un surâs puternic.

Printre hohote, el spuse:

— Nu pot să vă ajut! Este surdă şi mută.

CAPITOLUL VII

Surdo-mută! Malko crezu că-i o glumă. El o observa pe Amina: în imenşii ei ochi negri se vedeau lacrimi. Şeicul se opri brusc din râs, jenat, apoi privirea sa se lumină din nou şi-i spuse lui Malko:

— Asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Ea este de acord.

Malko surâse politicos. Dispreţul mut şi resemnat pe care-l citea în ochii bătrânului muzicant, îl punea în încurcătură.

— Mă simt prea impresionat de atracţia pe care o exercit asupra ei, spuse el cu diplomaţie, dar nu cred că voi profita de aceasta.

Abu Sharjah încruntă din sprâncene, nu prea sensibil la fineţuri.

— Nu vă place?

— Îmi place foarte mult, spuse Malko.

Dinţii din aur străluciră din nou ca nişte mici lingouri inegale.

— Atunci nu este nici o problemă.

Ca pentru a înlătura ultimele ezitări ale musafirului lui, el o luă pe Amina de braţ şi o duse către interiorul casei. Malko înţelese că-şi va face din Abu Sharjah un duşman dacă-i refuză „cadoul” şi intră în casă la rândul său. Kuweitianul deschisese uşa unui salon plin de perne şi de divane foarte joase. Amina aştepta în picioare în mijlocul camerei.

— Veţi sta foarte bine aici, spuse Abu Sharjah făcându-i amical cu ochiul.

El deja închisese uşa. Malko se întoarse. Amina îşi dăduse jos sutienul, eliberând doi sâni incredibil de tari pentru volumul lor. Ea nu putea avea mai mult de optsprezece ani. Amina îl fixa pe Malko cu o privire inexpresivă. El se apropie pentru a-i spune să nu se dezbrace şi-şi dădu seama că nu are nici un mijloc de a se face înţeles de către ea.

Mecanic, ea îşi continua striptisul resemnat: fusta, apoi slipul auriu, apoi goală, cu excepţia brăţărilor şi colierelor sale, dispreţuitoare şi resemnată, ea se lungi pe divanul jos, cu capul uşor întors spre perete, o mână în gol şi picioarele desfăcute.

Malko ezită, neştiind ce să facă. El luă rochia şi i-o întinse. Ea scutură din cap fără s-o ia, apoi ea îl luă de mână şi încercă să-l facă să se aşeze pe divan. Malko înţelese că eforturile lui erau

zadarnice. Imediat, Amina începu să-l dezbrace, cu detaşarea unei infirmiere. Mai întâi ea păru surprinsă de lipsa lui de interes, apoi începu să-l mângâie cu o mişcare lentă, regulată şi ineluctabilă, ca un robot bine programat. Avea ochii deschişi, inexpresivi.

Era terifiant, dar până la urmă eficace. Când ea aprecie rezultatul satisfăcător, îl atrase peste ea şi îl ghidă.

Acesta fu cel mai trist orgasm pe care Malko îl experimentase vreodată. Trăsăturile Aminei erau ca de marmură, sexul ei era uscat şi contractat. Când Malko explodă în ea, murind de ruşine, ea întoarse capul, apoi imediat se strecură de sub el ca un ţipar şi se ridică. În câteva secunde, ea fu îmbrăcată. Malko procedă în acelaşi fel, apoi ieşiră din nou în curte.

Eleonor Ricord fuma aşezată mai la o parte pe perne. Şeicul moţăia între cele două egiptence. Orchestra continua să cânte în surdină: Amina îi surâse mecanic lui Malko şi se îndreptă spre muzicanţi. El se duse la viceconsul care-i aruncă o privire rece.

— După părerea dumneavoastră este foarte exotic? îl atacă ea furioasă. Dumneavoastră aparţineţi acelei specii de oameni care caută în Harlem fetiţe de cincisprezece ani. Este abject!

Malko îşi reprimă dorinţa de a-i da un şut în fund. Aparenţele erau contra lui.

— Pot să vă jur că n-am simţit nici o plăcere în ceea ce am făcut, spuse el. N-am venit în Kuweit pentru aventuri cu dansatoare din buric.

Eleonor Ricord rânji:

— Este poate un studiu psihologic?

— Nu, este singura mea pistă, replică Malko furios. El îi povesti în câteva cuvinte de ce-i ceruse lui Sharjah s-o invite pe Amina, dar Eleonor nu dezarmă.

— De ce să nu-i cerem ajutorul?

— N-am poftă ca el s-o tortureze, spuse Malko. Sharjah este un aliat încântător, dar prea predispus spre cruzime, îl urmărea imaginea lui Jafar legat în spatele Buickului.

Brusc, realiză că orchestra nu mai cânta. Ei îşi strângeau instrumentele. Malko o abandonă deodată pe negresă şi-l fixă pe şeic, care deschise un ochi sticlos.

— Aş dori s-o revăd pe această fată, să-i aflu adresa, spuse Malko.

Sharjah se smulse dintre pernele sale cu o lucire ştrengărească şi veselă în ochi.

— A fost drăguţă?

— Foarte drăguţă, afirmă Malko.

Dacă ea i-ar fi putut scoate ochii cu unghiile şi apoi să-i înghită pe nemestecate ca pe ouăle de porumbel, în mod sigur ar fi făcut-o cu cea mai mare plăcere.

— Am să mă ocup de asta, zise el, eliberându-se de cele două egiptene.

El se îndreptă spre muzicanţi cu care purtă un dialog timp de câteva minute. În final, muzicantul cel bătrân mâzgăli pe o foaie de hârtie ceva în limba arabă. Sharjah adăugă deasupra traducerea în limba engleză şi reveni întinzându-i hârtia lui Malko.

— Este la Sulimiya, explică el, pe Bagdad Street. Ea va fi bucuroasă să vă revadă oricând.

Expresia Aminei contrazicea această afirmaţie.

Muzicanţii dispărură. Considerând că-şi îndeplinise îndatoririle de gazdă, şeicul reîncepu să consume mariajul său hebdomadar. Malko se duse s-o recupereze pe Eleonor.

— O să am nevoie de dumneavoastră, o anunţă el.

Ea îi răspunse în doi peri:

— O arabă nu vă ajunge? Doriţi o negresă la aperitiv?

— Nu, spuse Malko. Doresc ca dumneavoastră să-mi găsiţi pe cineva care cunoaşte limbajul surdo-muţilor.

*

* *

Şoferul Chevroletului încercă să citească numărul şters de pe faţada bătrânului imobil. Sulimiya nu era locuită decât de emigranţi, trăind modest, departe de casele somptuoase ale kuweitienilor.

— Aici este, spuse el.

Bagdad Street aducea cu cartierul mizer din „O mie şi Una de Nopţi”. Trotuarele erau pline de gunoaie, ferestrele erau joase de se uita pisica în casă, copiii se jucau zgomotos cu cadavrul unui şoarece pe care-l foloseau ca proiectil, în timp ce la treizeci de metri mai departe, buticurile de pe Salem al Mubarrak Street abundau de toate produsele luxului civilizaţiei occidentale, oferite la o treime din preţul lor. În foburgul acela nu se găsea nici măcar un singur locuitor kuweitian. Graţie avantajelor create, aceştia puteau împrumuta de la guvern şaizeci şi cinci de mii de dolari fără dobândă pentru a-şi cumpăra o casă. Restituirea acestui împrumut nu era o problemă.

— Să intrăm, zise Malko.

Cu un surâs jenat, Dinah, tânăra iordaniană, profesoară pentru limbajul surdo-mut la Universitatea din Kuweit, se dădu jos prima din maşină. Ea fusese recrutată de Mahmoud, amantul lui Eleonor Ricord. Tratativele fuseseră foarte anevoioase şi trebuise să se facă apel la toată puterea de convingere a arhitectului play-boy pentru a o convinge, fără să mai vorbim de suta de dolari promisă de Malko. Ea vorbea engleza şi în afară de aceasta o cunoştea pe Amina care-i fusese elevă.

O luară pe o scară strâmtă, unde domnea un miros urât şi urcară până la etajul trei. O fetiţă cu cozi negre le indică uşa pe care o căutau. Dinah bătu la uşă cu timiditate. Uşa se deschise făcând loc unui obraz boţit ieşind dintr-o abaya neagră, uzată. Dinah începu să explice cu volubilitate. Malko înţelese în treacăt numele şeicului Sharjah şi cel al Aminei. Vizibil înspăimântată, bătrâna îi lăsă în sfârşit să intre într-o cameră minusculă, mobilată sărăcăcios şi dispăru.

— Amina va veni, spuse Dinah.

Dansatoarea apăru aproape imediat, în pantalon şi pulover, nemachiată, părând de cincisprezece ani.

Zărindu-l pe Malko, ea înlemni. Ochii ei mari negri îl fixară cu o surprindere dezgustată. Imediat, Dinah începu o extraordinară gimnastică cu degetele, „vorbind” limbajul surdomuţilor. Puţin câte puţin, faţa Aminei se-ndulci. Ea începu la rândul său un balet tăcut al mâinilor, răspunzându-i interlocutoarei sale.

Malko o însărcinase pe Dinah să-i explice dansatoarei că, în ajun, el nu dorise să profite de ea, că era dezolat că ea se credea obligată să i se dăruiască, că şeicul Abu Sharjah păcătuise prin exces de zel, că în compensaţie el ar invita-o să vină să-şi aleagă toate rochiile care i-ar plăcea la Aziz, buticul cel mai elegant de pe Fahd al Salem Street – Champs-Elysees-ul kuweitian. Acesta era limbajul cu care se sensibiliza orice femeie.

Realmente, pe măsură ce conversaţia „avansa”, atitudinea Aminei se schimba. Ea chiar râse. Gheaţa se rupsese.

În final, Dinah se întoarse spre el.

— Ea vă iartă şi acceptă să meargă la Aziz.

— Să mergem, să mergem, spuse Malko.

Amina dispăru cu un surâs. Când reapăru, Malko avu un şoc: era înfăşurată într-o *abaya* neagră. Ei coborâră şi Malko, după ce îi dădu şoferului adresa de la Aziz, veni să se instaleze lângă ele. Îl intriga ceva:

— Cum poate Amina dansa, fără să audă muzica? întrebă el.

Degetele Aminei se agitară cu toată viteza.

— Sora ei era dansatoare în Egipt, traduse Dinah. Ea o admira foarte mult şi o privea mereu dansând, Puţin câte puţin a învăţat gesturile şi ritmul pe dinafară. Din cauza infirmităţii ei, nu-şi putea găsi de lucru, dar era frumoasă. Ea începu să se antreneze singură în faţa oglinzii. Apoi apelă la un muzicant, într-o zi, acesta o lăsă să înlocuiască pe o dansatoare bolnavă. Spectatorii, fascinaţi de frumuseţea Aminei, nu-şi dădură seama de infirmitatea Aminei. Ei îi era de ajuns să supravegheze gesturile muzicanţilor. Totul era înscris în creierul ei ca o bandă magnetică.

Ea se antrenase recreând propria sa muzică interioară şi puţin câte puţin devenise cea mai mare dansatoare din Kuweit, fără să fi auzit în viaţa ei o notă muzicală.

Le trebui o jumătate de oră ca să ajungă la arcadele din Fahd al Salem Street. Malko intră discret în spatele celor două femei pentru a nu le incomoda. Prezenţa sa, în orice caz, nu risca să trezească bănuieli. El trecea drept un străin recunoscător, recompensând o cocotă. Imensul magazin era plin ochi de kuweitieni înghesuindu-se în jurul modelelor ale tuturor creatorilor de modă parizieni. O kuweitiană bogată care se îmbrăca de două ori cu aceeaşi rochie era dezonorată pe viaţă. Cele mai bogate cumpărau o rochie pe zi, livrările făcându-se de la Paris, cu avionul, de două ori pe săptămână.

Foarte repede, Amina şi Dinah dispărură sub o grămadă de rochii, pantaloni şi cămăşi. Amina arunca din când în când priviri neliniştite spre Malko. Nu credea încă în şansa ei. Ea părea să-i fi iertat experienţa pe care o avusese vinerea precedentă.

Ieşi din cabina de probă îmbrăcată într-o cămaşă de dantelă neagră cu două numere mai mică decât îi trebuia ei, provocând furia unui client saudit.

Dezolată, îşi contemplă în oglindă sânii care ieşeau prin dantelă, îl chemă pe vânzător, care nu mai contenea cu scuzele. Era un model din care nu primise decât un singur exemplar şi nu avea altceva mai mare.

Amina se decise totuşi până la urmă şi Dinah îi spuse lui Malko că nu mai rămâne decât să achite, ceea ce el făcu sub ochii încântaţi ai Aminei care se înfăşură din nou în *abaya* ei.

Ei se regăsiră din nou sub arcade şi Malko aprecie că-i momentul să treacă la afacerile serioase. Contabilii CIA ar fi de

acord ca el să ofere o garderobă unei dansatoare din buric surdo-mută, cu condiţia ca ea să fie utilă.

— Aş dori să vă invit, pe amândouă să luaţi dejunul la *Sheraton,* propuse el.

Dinah traduse. Amina îşi reluă aerul speriat şi-şi mişcă frenetic degetele.

— Nu în *abaya.*

Era o încurcătură.

— S-ar putea schimba în camera mea, sugeră Malko.

Refuzul Aminei veni categoric. Niciodată n-ar accepta să intre la *Sheraton* însoţită de un bărbat.

— Dar la Pizzeria Hilton? sugeră Malko.

De data asta, Amina acceptă. Nu mai aveau altceva de făcut decât să traverseze iar Kuweitul prin blocajele de circulaţie de la amiază.

*

* *

Amina aspira spaghetele ca o adevărată napolitană, neîntrerupându-se decât pentru a adresa un surâs lui Malko, sau pentru a „vorbi” cu Dinah. Malko îşi spuse că pregătise destul terenul. El se aplecă spre interpretă.

— Din câte am văzut la night-club, ea era în compania unui bărbat destul de vârstnic. Este logodnicul ei?

Traducere, surâs confuz, gimnastică îndrăcită a degetelor.

— Nu. Acela este prietenul logodnicului ei. El este prea bătrân. Malko îşi tortura creierul pentru a-şi continua interogatoriul fără să o contrarieze pe dansatoare şi nu cu râuri de pepsi putea s-o facă să-şi piardă capul.

— Voi mai putea s-o revăd pe Amina?

Traducere, privire speriată.

— Prietenul ei este gelos ca un irakian.

— Ar trebui să se căsătorească. Este imprudent să laşi singură o fată aşa frumoasă ca ea.

Privirea Aminei se voală în timp ce-şi tricota răspunsul: logodnicul nu putea să se însoare fiind palestinian, nu avea de lucru şi-şi petrecea timpul militând, dar el o va lua în căsătorie după ce vor câştiga războiul împotriva Israelului şi o va duce în ţara lui, Palestina.

De data asta, Malko simţi că ia foc. Era însă prea puţin. Cu un ton neutru, el continuă:

— Prietenul logodnicului ei este tot palestinian?

Amina tricotă imediat.

— Da, traduse Dinah. Este un jurnalist cunoscut, Salem Bakr. Acesta este pe punctul de a publica un nou jurnal. Dacă treaba asta merge, s-ar putea să-l angajeze şi pe logodnicul Aminei.

Malko se abţinu să-şi exteriorizeze bucuria. Numele se gravă cu litere de foc în capul său. Acum nu mai rămânea altceva decât să treacă la operaţia de degajare. El plăti şi ieşiră din Hilton. Nu mai avea altceva de făcut decât s-o însoţească pe Amina la Sulimiya trei sau patru kilometri mai spre sud.

Ei se instalară în maşină şi el dădu adresa *Sheratonului.* În timp ce ei mergeau de-a lungul Golfului Persic, Amina începu din nou să „vorbească” şi Dinah traduse:

Amina ar vrea să vă mulţumească pentru rochii.

— Cum? întrebă Malko.

Tricotaj pudic.

— Mâine seară, dacă veniţi la night-club de la Phoenicia, ea va dansa pentru dumneavoastră.

Malko promise că se va duce. Când se despărţiră, Amina îi strânse mâna foarte puternic. El o privi pe când dispărea în spatele intrării imobilului lepros, încărcată cu pachete. Acum treaba cu adevărat periculoasă putea începe.

Palestinienii arătaseră că erau gata să omoare pentru a-şi proteja complotul.

*

* *

Richard Green îşi scărpină barba nervos. Ochii lui cenuşii duşi în fundul capului, erau în continuă mişcare. Deşi, practic, se hrăneşte cu cafea fără zahăr, părea să se umfle văzând cu ochii, fapt care-i cauza o stare de foarte proastă dispoziţie. Mai rămâneau treisprezece zile până la sosirea lui Henry Kissinger şi asta-i provoca anxietate. El luă o foaie de hârtie de pe birou şi citi:

— Iată. Salem Bakr, palestinian, activist, membru al Fatah, pe punctul de a fonda un nou cotidian cu capitaluri libiene, locuieşte aici de cincisprezece ani şi este foarte bine văzut. Va fi foarte greu să ne ocupăm de el fără Sharjah.

— Dacă-l folosim pe Sharjah, obiectă Malko, riscăm ca acesta să se comporte ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, sau să nu facă nimic. Tot ce avem noi contra lui Bakr, este tentativa de a o elimina pe Marietta, iar noi suntem singurii martori. El va nega aceasta şi nu vom ajunge la nimic.

— Dar fără Sharjah ce putem noi face?

— Să continuăm cu Amina, supraveghindu-l în continuare. Deoarece amantul ei îl cunoaşte pe Bakr, sunt şanse ca el să aparţină grupului care ne interesează. Dacă noi îi ducem la Sharjah lista cu numele celor suspecţi, acesta va fi probabil obligat să acţioneze.

Americanul se aşeză în fotoliul lui descurajat.

— Desigur, el nu vrea ca emirul să-şi compromită rangul. Dar el nu poate acţiona pe faţă contra palestinienilor, mai ales că ei n-au întreprins încă nimic. Noi suntem obligaţi să-i furnizăm probe, fapte foarte precise şi din păcate noi nu ştim nici ce pregătesc, nici identitatea lor. Malko ştia asta.

În afară de şeicul Sharjah, nimeni n-ar ridica nici măcar un deget pentru a-i ajuta. El nu era decât un agent tolerat al unei ţări imperialiste, duşmană a palestinienilor.

— Să aşteptăm seara de mâine, propuse Malko. Dacă nu ajung la nici un rezultat cu Amina, îl vom sesiza oficial pe şeicul Sharjah.

Richard Green făcu o mutră îmbufnată. Încetineala cu care înainta această anchetă, îl exaspera.

— Am să mă îngraş cu încă două kilograme pentru nimic. Ar fi bine să-l răpim pe Salem Bakr şi să-l facem să vorbească pe ticălos.

Malko se ridică, forţându-se să surâdă.

— Pilulele pe care le luaţi, vă fac pesimist.

El conta pe Amina. Dacă el obţinea certitudinea că amantul ei face parte din complot şi dacă-i stabilea identitatea, însemna un mare pas înainte.

*

* *

Night-Clubul de la Phoenicia avea mereu acelaşi aspect sinistru. Şi încă datorită prezenţei lui Dinah, Malko era mai avantajat decât ceilalţi clienţi ai dughenei, străini morocănoşi, singuri, câte doi sau câte patru, inclusiv inevitabilii japonezi.

Era doar ora unsprezece şi, în ciuda muzicii care urla mai să-ţi spargă timpanele, clienţii plecau unii după alţii.

Amina trebuia să fie acolo deja. Intrigat, Malko chemă chelnerul.

— În seara aceasta nu vine dansatoarea?

— Ba da, ba da, afirmă celălalt. O să vină.

Malko comandă cea de-a treia sticlă cu Pepsi Cola şi reluă cu

Dinah conversaţia despre ipocrizia saudiţilor, dar, după încă o jumătate de oră, sătul de muzică pop de proastă calitate el se ridică şi merse la bar. Trei noi clienţi, tineri arabi îmbrăcaţi în haine europene, erau instalaţi în apropierea scării.

— Miss Amina nu vine în seara aceasta?

Barmanul îi răspunse cu un surâs dezolat.

— Miss Amina este bolnavă, spuse el, aşa că nu va veni.

Dezolat, Malko se duse la Dinah. Această bruscă absenţă îl neliniştea, precum şi faptul că nu l-a avertizat imediat.. El cunoştea adresa dansatoarei dar risca să-i facă mai mult rău dacă s-ar fi dus s-o vadă.

Nu-i mai rămânea decât să se ducă la culcare. Dinah părea să pice de somn. El chemă chelnerul şi realiză deodată că, în afară de Dinah şi el, nu mai erau în local decât cei trei arabi, tăcuţi în faţa paharelor lor neatinse, înspăimântători cu capetele lor rase şi mâinile lor solide.

Nu aveau nimic cu stilul night-club.

Maşinal, el pipăi crosa pistoletului extraplat strecurat la centură, amintindu-şi de ce-i spusese Richard Green că Phoenicia era cartierul general al palestinienilor.

Inima îi bătu mai repede. Acum era sigur că absenţa lui Amina nu se datora bolii şi că el însuşi era în pericol de moarte, îi veni în minte stilul feroce în care fusese lichidat prinţul Said Al Fujallah.

Supraveghindu-i cu coada ochiului pe cei trei arabi, el chemă pe chelner şi acesta veni repede cu nota. Malko lăsă cinci dinari şi se ridică.

— Să mergem să ne culcăm, îi spuse el lui Dinah.

Aproape în aceeaşi secundă cei trei indivizi se ridicară dintr-odată, fără să-l privească. Ei nu vorbeau şi nu zâmbeau. Hainele lor europene se mulau pe nişte corpuri atletice.

Malko îşi spuse că poate este el prea impresionabil. El se îndreptă spre scară şi în momentul când să pună piciorul pe prima treaptă, se întoarse.

Cei trei bărbaţi veneau spre el tăcuţi şi ameninţători. În mod sigur, în clipa când ar fi ieşit afară, i-ar fi smuls inima la fel ca prinţului Said.

El ridică ochii spre ieşire şi se opri imediat: doi arabi tineri cu feţe dure şi cu mâinile în buzunare îi barau trecerea.

Dinah, îngrozită, scoase un strigăt.

CAPITOLUL VIII

— Nu vă fie teamă! spuse Malko.

Nu avea la dispoziţie decât câteva secunde pentru a acţiona. Cu mâna stângă o apucă de încheietura mâinii pe Dinah, în timp ce, cu mâna dreaptă scoase de la centură, cu viteza unei cobre, pistolul său extraplat, ţintind spre adversarii din susul scării şi trase. Cei doi arabi se retraseră în grabă spre ieşire. Malko se năpusti trăgând-o după el pe Dinah.

În spatele lui se auzi un tropăit, apoi urletul lui Dinah, care-l trase brusc înapoi. Unul din cei trei arabi îl placase la picioare. Malko se opri şi se-ntoarse cu faţa. Unul dintre adversari tocmai se năpustea asupra lui. El avu timp să vadă o enormă mustaţă neagră şi un balet de manşete. Eschivă şi trase. Al treilea arab, se strecură între el şi perete şi-i prinse mijlocul cu braţele. Imediat, colegul lui îi dădu lui Malko o lovitură atât de puternică peste încheietura mâinii, de ar fi putut tăia un bou în două. Pistoletul îi zbură în jos pe trepte. Cu un gest disperat, Malko reuşi să se degajeze. Dinah urla fără să se oprească. El se năpusti în sus pe scară.

În spatele său, ţipătul lui Dinah se opri brusc. Cei doi arabi care se retrăseseră spre ieşire se năpusteau din nou asupra lui. El n-ar fi reuşit să forţeze trecerea fără armă. În momentul în care cele două grupuri se pregăteau să se năpustească împreună asupra lui, el eschivă şi se năpusti spre mica scară interioară, care lega night-clubul de Phoenicia.

Surprinşi, adversarii săi pierdură câteva secunde. El traversa deja sala de mese pustie. Interjecţii în limba arabă izbucniră în spatele lui. El se năpusti pentru a coborî în sala care ducea spre holul Phoeniciei, dar zări doi oameni, dintre care unul era Salem Bakr, păzind aproape de ieşirea spre stradă.

În spate deja se auzeau tropăiturile urmăritorilor lui. Malko se întoarse şi văzu cabina deschisă a unui ascensor şi intră acolo apăsând pe butonul de la etajul cinci, cel mai înalt, înainte de orice, trebuia să câştige timp pentru a chema ajutoare, căci altfel nu ar mai ieşi viu de la Phoenicia. Ascensorul se opri. El era deja afară pe culoarul gol cu un şir de uşi.

Încercă la prima, dar era încuiată cu cheia. A doua, la fel. Bătu

la a treia. Îi răspunse o voce în arabă, dar nimeni nu deschise. Pe scări îi auzi pe urmăritorii săi interpelându-se. Suci mânerul de la ultima uşă şi aceasta se deschise. Înăuntru nu era nimeni. Malko se năpusti spre telefonul aflat aproape de pat şi decroşă, aşteptând secunde interminabile ca să-i răspundă centralista.

— Daţi-mi 45843 pentru camera 504, ceru el.

Cu inima bătând mai-mai să-i iasă din piept, aşteptă. Se auzi un zgomot de apă curgând şi un arab burtos ieşi din baie gol-puşcă. El scoase o exclamaţie, cu vocea strangulată de emoţie, văzându-l pe Malko. Acesta îi surâse cu drăgălăşenie, fără să lase telefonul. Pe culoar, se auzeau exclamaţii, înjurături şi apeluri. Urmăritorilor nu le va trebui mult timp ca să-l găsească.

— Your number is ringing, îl anunţă centralista.

El aşteptă cu impresia că o mână puternică îl apasă pe piept. Aceasta sună în zadar mai mult timp. Centralista îi explică ceva lui Malko iar acesta ţipă:

— Nu întrerupeţi!

Se auziră bătăi în uşă. Omul fugi într-acolo. În acelaşi moment se făcu legătura şi Malko auzi vocea somnoroasă a lui Richard Green.

— Alo!

— Sunt la Phoenicia, asaltat de palestinieni care încearcă să mă omoare, ţipă Malko în aparat. Veniţi repede! … Anun…

Nu avu timp să-şi sfârşească fraza, căci adversarii lui pătrunseră în cameră. Unul dintre palestinieni se aruncă peste pat şi îi smulse telefonul din mână, aruncându-l la pământ cu o violenţă nemaiîntâlnită. Reuşi să se ridice dar se pomeni cu ceilalţi doi în spate. Fiind obişnuiţi cu luptele de comando, loveau cu o brutalitate feroce, încât crezu că-l vor omorî pe loc, cu lovituri de picior şi de pumni.

Ei însă îl traseră afară pe culoar. Mut de spaimă arabul închise uşa. Malko strigă:

— Chemaţi poliţia! Deşi ştia că n-o să facă nimic.

În lovituri de pumni, îl împinseră în ascensor. Malko se găsi deodată înghesuit de un mustăcios enorm, cu pieptul ca de taur. Acesta scoase de la centură un pumnal cu lama lungă şi subţire şi, cu un surâs răutăcios, începu s-o împlânte în abdomenul lui Malko, ca pentru a-l ţintui de stâlp, spunând:

— American! American!

Probabil la atât se reduceau cunoştinţele lui de limbă engleză.

Malko ţipă. Un alt palestinian opri braţul colegului său,

spunându-i ceva în limba sa. Ascensorul se opri cu o scuturătură la primul etaj. Îl scoaseră din cabină pe Malko, care fu aruncat într-o cameră şi împins pe un scaun. Unul din cei trei oameni se aşeză în faţa lui:

— Cui i-ai dat telefon?

El vorbea perfect englezeşte, cu un accent gutural. Malko n-avea decât o idee: să câştige timp. Richard Green probabil era pe punctul de a strânge ajutoare.

— Unui prieten, pentru a anunţa poliţia, spuse Malko.

— Puţin ne pasă de poliţie, zise un alt palestinian.

Cei trei îl înconjurară pe Malko, ca pe o arătare ciudată.

Primul îl întrebă cu blândeţe:

— Crezi că poliţia ta o să vină să te scape.

Malko ocoli răspunsul. El se întreba ce s-o fi întâmplat cu Dinah.

— Pentru ce vreţi să mă omorâţi? întrebă el. Ce-aţi făcut cu femeia care era cu mine?

Cel mai voluminos îi dădu o puternică lovitură de picior în tibie.

— Spion sionist murdar! Jidane! O să-ţi tăiem c...le.

Acesta era refrenul teroriştilor din toate ţările. Malko îşi spuse că dacă va mai scăpa cu viaţă o să scrie o lucrare despre asta.

Încântătorii tineri care erau cu el în camera aceea, erau membrii comandoului însărcinat cu asasinarea lui Henry Kissinger. Cel cu cuţitul se apropie şi apăsă cu arma pe gâtul lui Malko încât acesta simţea că se sufocă şi avea ochii plini de lacrimi.

— Mi-ar plăcea să-ţi tai gâtul, câine sionist, zise cu amabilitate palestinianul. Vom face însă altceva mai bun.

El scoase din buzunar un obiect alungit de culoare maro: o grenadă defensivă cu fragmentaţie, ale cărei resturi puteau omorî un om la o distanţă de treizeci de metri.

Ceilalţi doi îl smulseră de pe scaun şi-l aruncară jos. Imediat îi aduseră mâinile la spate şi el simţi o sârmă de fier muşcându-i din carne şi apoi trecând în jurul gâtului, aproape sugrumându-l. Cei trei palestinieni lucrau în linişte, cu o remarcabilă eficacitate.

Îl aşezară pe spate şi cel care voise să-l înjunghie profită de situaţie ca să-i dea o lovitură de picior în partea de jos a abdomenului, ceea ce-i smulse un zâmbet de satisfacţie. Malko număra secundele, pândind zgomotele străzii. Probabil că Richard era pe drum, dar risca să ajungă prea târziu.

*

* *

Şeicul Sharjah mergea fără grabă pe al doilea ring la volanul Buickului roşu, când se aprinse beculeţul roşu de la telefon.

Vocea lui Richard Green lovi dureros timpanele sale cu vorbe evident dezagreabile: Palestinienii! Prinţul Malko… asasinat, onoarea Kuweitului… Hotel Phoenicia.

— Câini jegoşi, ţipă şeicul.

Dacă aceşti imbecili îl omorau pe agentul CIA, s-ar declanşa un scandal îngrozitor. În plus, el simţea o anume simpatie pentru omul cu ochi strălucitori. El respectase întotdeauna curajul.

— Mă ocup eu de asta, spuse el. Ne întâlnim la Phoenicia!

Fără să lase receptorul din mână, el execută un viraj brusc cu Buickul pe care-l făcu să urce pe trotuar, pulverizând geamurile unei cabine de staţie de autobuz şi se-ndreptă în plină viteză spre centru, formând grăbit numere pe tastatura telefonului lui. Din fericire, exista un comisariat de poliţie chiar vis-a-vis de Phoenicia, pe Fahd Salem Street.

*

* *

Cei trei bărbaţi, traversară holul Phoeniciei în pas de voie. Ieşiră pe sub arcade şi dispărură pe Fahd al Salem.

Funcţionarul de la recepţie preferă să nu ridice ochii. El însuşi fiind palestinian ştia la ce să se aştepte.

Treizeci de secunde mai târziu, urletul unei sirene a poliţiei crescu în intensitate şi se stinse când ajunse în faţa Phoeniciei. Holul se umplu de uniforme negre în amestec cu câţiva civili ai Mahabetului. Ei se năpustiră asupra palestinianului.

— Unde sunt teroriştii?

Funcţionarul încercă să nu-şi arate teama.

— Care terorişti?

— Palestinienii. Cei care au omorât pe cineva aici.

Unul dintre poliţişti îl pălmui, ceea ce însă nu contribui la accelerarea activităţii mentale în cine ştie ce măsură. Funcţionarul bâigui:

— Nu ştiu despre cine vorbiţi. Eu n-am văzut nimic.

Se auzi o portieră trântită în stradă, poarta se deschise violent şi îşi făcu apariţia silueta rotunjoară a şeicului Sharjah, cu fruntea încruntată, plin de furie şi escortat de cei trei yemeniţi ai lui, cu pistoalele mitralieră în mâini. În spatele celor trei oameni apăru

şi Richard Green, nebărbierit, cu fruntea mai încreţită ca niciodată.

Un poliţist se precipită spre şeicul Sharjah, bâlbâind că acolo totul părea normal.

— Percheziţionaţi hotelul! ordonă Sharjah.

Unul dintre poliţişti îl mai plesni o dată pe funcţionar şi-l smulse de la birou.

— Vino cu noi!

O mulţime de poliţişti invadau fără încetare scările. Alţii soseau fără întrerupere. Într-un zgomot infernal de voci, uşile începură să se deschidă, ieşind la iveală capete ciufulite şi mutre pline de spaimă.

Nimeni!

Poliţiştii se opriră la ultima uşă, la 110, o lovitură cu picioarele şi cu pumnii şi nu primiră nici un răspuns.

— Cine ocupă această cameră?

Celălalt clătină din cap.

— N… nu ştiu.

Sharjah bătu el însuşi la uşă, după care zise:

— Spargeţi-o!

*

* *

Malko îşi umflă pieptul şi încercă să urle, dar nu reuşi să emită decât un geamăt slab de sub căluşul de la gură. Palestinienii îi îndesaseră în gură un prosop ţinut pe loc de către un altul.

Se auziră în cameră bătăile în uşă. El auzi vocea lui Richard Green şi ordine, date în limba arabă.

Era îngheţat de spaimă.

Palestinienii îl aşezaseră pe jos în spatele uşii cu mâinile legate la spate. Ei ataşaseră la legăturile de la mâini o grenadă defensivă, apoi îi trăseseră inelul de siguranţă. Declanşatorul percutorului era liber, reţinut doar de greutatea corpului lui. Dacă era mişcat cât de puţin, declanşatorul s-ar fi eliberat şi împins de resortul său, ar fi declanşat detonatorul şi explozia grenadei l-ar fi spintecat în două.

Deschizând uşa, în mod sigur poliţiştii l-ar fi mişcat.

Loviturile din uşă se-nteţiră. Malko încercă din nou să strige, dar nu reuşi. Cu grijă, el încercă atunci să se întoarcă pe-o parte, dar simţi pârghia declanşatorului depărtându-se de grenadă. Încă vreo câţiva milimetri şi detonatorul ar fi percutat aprinzătorul. Malko simţi inima suindu-i-se în gât de spaimă.

În acelaşi moment, uşa zbură din ţâţâni, împinsă de doi poliţişti. Sub violenţa şocului, Malko se răsuci pe-o parte. El văzu intrând umbra gigantică a lui Richard Green, percepu interjecţii rostite în limba arabă şi o groaznică înjurătură a americanului, dar peste toate zgomotele sfârâitul aducător de moarte al fitilului grenadei defensive îi răsună în timpane.

Grenada urma să facă explozie şi să-l pulverizeze.

CAPITOLUL IX

Privirea şeicului Abu Sharjah fotografie scena într-o fracţiune de secundă, după care atenţia lui se fixă asupra grenadei dintre pumnii lui Malko.

Poliţiştii ieşiră din cameră cu strigăte, atenţionându-i pe cei care erau pe culoar. Richard Green se lipise instinctiv de perete, paralizat de spaimă, crispându-şi muşchii în aşteptarea exploziei.

Sharjah se năpusti împingând deoparte un poliţist în negru, înainte de a fi spartă uşa, el înşfăcase pumnalul cu care-l omorâse pe servitorul prinţului Said, gest instinctiv, natural, dictat de atavism. Este felul în care se înfruntă inamicul.

Cu rapiditatea unui şoim, el împinse lama în faţă, tăind dintr-o singură mişcare legăturile care reţineau grenada. Obiectul aducător de moarte căzu pe jos. Sharjah îl prinse din zbor şi-l aruncă pe fereastră.

Zgomotul geamurilor sparte fu înlocuit de cel al grenadei care explodă înainte să atingă solul ciuruind faţada şi ferestrele Phoeniciei.

Toţi ocupanţii camerei rămaseră încremeniţi în locurile în care se găseau. Richard Green se dezlipi de perete, livid, murmurând înjurături la adresa palestinienilor. Şeicul Sharjah se ghemui lângă Malko şi termină de desfăcut legăturile care-l imobilizau. Faţa lui era marcată de o furie stăpânită.

Malko scuipă din gură prosopul care servea drept căluş şi inspiră o gură consistentă de aer. În timpane îi mai răsuna detonaţia grenadei.

— Riscaţi să muriţi alături de mine, remarcă el. Kuweitianul îşi puse pumnalul sub *dişdaşa* cu o ridicare fatalistă din umeri.

— *Inch' Allah!* Încă n-a sosit ceasul meu. Malko povesti ce i se întâmplase. Poliţiştii umpluseră din nou holul de la parter, după ce treziseră tot hotelul. Sharjah, Malko, Richard Green şi un grup de poliţişti se duseră să-l interogheze pe barmanul de la night-club. El nu ştia nimic şi pretindea că nici nu-i cunoaşte pe cei trei bărbaţi.

— Dumneavoastră i-aţi putea recunoaşte? îl întrebă Sharjah pe Malko.

— Sigur că da.

— O să-ncercăm să-i găsim. Ei nu se vor căra în Irak. Am ordonat să fie blocate drumurile. Trimit oameni la sediul PLO[7] la Nojrah pentru a le scotoci fişierele. Acolo sunt fotografii.

Se simţea că-i plin de furie. Până atunci ei mai încercaseră doar o singură dată să încalce legile ospitalităţii în Kuweit, când luaseră ostatici diplomaţi japonezi, pentru a negocia în schimbul lor eliberarea a trei dintre colegii lor deţinuţi la Singapore.

Furia emirului fusese atât de mare, încât responsabilii PLO juraseră că niciodată nu se va mai repeta un astfel de incident.

Malko fixă ochii bulbucaţi ai şeicului Sharjah.

— Ce se va întâmpla dacă-i veţi găsi pe aceşti palestinieni?

Figura şeicului se crispă de furie.

— Am să-i bag la închisoare.

— Şi pe urmă?

Şeicul nu răspunse. Cei doi oameni ştiau răspunsul. Nici un tribunal kuweitian n-ar condamna un comando palestinian pentru că a atentat la viaţa unui agent CIA. Aşa ceva era de negândit. Ei urmau să fie eliberaţi discret. În cel mai rău caz, ei ar fi conduşi până la frontiera cu Irakul, sau urcaţi într-un avion spre Libia.

— Eu nu sunt în Kuweit pentru a distruge palestinieni, zise Malko, ci pentru a împiedica un atentat împotriva lui Henry Kissinger. Aş prefera ca dumneavoastră să nu faceţi nimic împotriva acestor oameni, ci să mă ajutaţi altfel.

Şeicul îl privi surprins.

— Cum?

Malko schimbă o privire cu Richard Green şi se hotărî să i se destăinuie kuweitianului. El îi spuse povestea dansatoarei surdo-mute, ca şi dispariţia ei şi a interpretei sale.

Şeicul nu păru ofuscat de „tainele” lui Malko.

Acesta din urmă continuă:

— Amina îi cunoaşte pe cei care prepară atentatul. Cercetările trebuie făcute cu cât mai multă discreţie. În povestea asta este amestecat şi Salem Bakr, jurnalistul.

— Am să-i urmăresc, spuse şeicul.

— Bună idee, zise Malko. Pe moment, să găsim pe această Dinah şi pe Amina. Datorită dumneavoastră am adresa ei.

— Să mergem acolo, spuse simplu şeicul. Dumneavoastră şi cu mine pur şi simplu. Nu are de ce să ne fie frică. Palestinienii nu vor îndrăzni să ridice mâna asupra mea. Unchiul meu, emirul,

[7] Frontul de Eliberare al Palestinei (n.a.).

n-ar tolera aşa ceva.

El dădu câteva ordine rapide. Poliţiştii se dispersară şi Malko se lăsă să cadă pe plasticul Buickului roşu. Richard Green, adus de spate, se-ndreptă spre Cadillacul său. Dacă n-ar fi fost faţada ciuruită a Phoeniciei, ar fi crezut că a fost un coşmar. Malko se întrebă cu groază ce-ar fi putut face palestinienii cu Dinah şi Amina.

Şeicul Sharjah ocoli rondul de pe Jahra Gate cu 100 mile pe oră de pe primul ring.

*

* *

Bătrâna plângea. Amina nu apăruse din ajun. Toate lucrurile ei erau acolo cu excepţia unei fuste şi a unei bluze de dantelă neagră care-i fuseseră oferite de Malko.

Terorizată de întrebările şeicului Sharjah, bătrâna femeie arabă murmura rugăminţi, asigurând că ea nu ştia nimic despre logodnicul fiicei sale, că ea nu făcuse niciodată nimic rău.

Când ei plecară, şeicul Sharjah avea faţa încă mai sumbră ca de obicei.

— Ei au răpit-o şi au omorât-o, spuse el. Va fi foarte greu s-o mai găsim.

Pentru a zecea oară, în timp ce părăseau Bagdad Street, şeicul Sharjah încerca să o sune pe Dinah. Telefonul suna în gol. Kuweitianul racroşă, vizibil îngrijorat.

— Am să vă conduc la Sheraton, îi propuse şeicul şi apoi voi declanşa cercetările pentru a le găsi pe cele două fete.

Malko privea defilarea lămpilor cu sodiu de pe al treilea ring plin de furie şi angoasă. Era exasperant să filtrezi, să suspectezi, rămânând neputincios. El era convins că Abdul Zaki făcea parte din complot, ca şi Winnie, foarte probabil, fără să mai vorbim de jurnalistul Salem Bakr. Toate acestea însă, nu duceau la nimic. Palestinienii erau intangibili, insesizabili, invizibili, protejaţi de o reţea de complicităţi şi prietenii impenetrabile.

— Ei mă aşteptau, remarcă el. Deci au făcut-o să vorbească pe Amina.

Şeicul Sharjah mormăi ceva în barbă, fără să încetinească.

În urechi îi mai răsuna explozia grenadei care ar fi trebuit să-l sfârtece. Absorbit, kuweitianul depăşi hotelul Sheraton, frână şi viră la dreapta pe Abu Bakr Street pentru a ajunge din nou la intrarea hotelului, care da spre un mare parking.

Şeicul înjură printre dinţi şi strivi frâna. Mai mulţi poliţişti se

agitau în parking în jurul unei maşini parcate în faţa celei de-a doua intrări a hotelului.

*

* *

Corpul era ghemuit în portbagajul Dodge-ului, cu mâinile şi gleznele legate. Era o femeie a cărei fustă suflecată lăsa dezvelite coapsele. Capul îi era ascuns într-un fel de cagulă legată în jurul gâtului. Sângele cursese pe haine. Ea murise.

În faţa poliţiştilor respectuoşi, şeicul Sharjah se aplecă asupra portbagajului şi desfăcu legăturile care reţinea cagula improvizată, apoi o smulse.

Era oribil. Faţa lui Dinah nu mai era decât o masă de carne însângerată, ca şi când ar fi fost călcată-n picioare. Un ochi atârna pe obrazul stâng cu pupila scoasă. Celălalt era spart cu o lovitură de cuţit. Fusese lichidată cu mai multe gloanţe trase în cap, dintre care unul îl străpunsese dintr-o parte în alta, provocându-i explozia tâmplei stângi.

Şeicul schimbă o privire cu Malko apoi întrebă pe unul dintre poliţişti, traducându-i lui Malko răspunsul acestuia.

— Recent au sosit aici două maşini. Portarul de la *Sheraton* a auzit focuri de armă şi a chemat poliţia.

Una dintre maşini a plecat din nou. Când au ajuns la faţa locului poliţiştii au găsit ce se vede.

El îşi aprinse o ţigară furios, uitându-se la poliţiştii care scoteau corpul din portbagaj. Unul dintre ei se aplecă şi scoase un pistolet automat pe care-l arătă şeicului.

Malko scoase o exclamaţie:

— Acesta-i pistoletul meu.

Şeicul îl luă din mâna poliţistului şi i-l dădu lui Malko. Acesta din urmă îl luă şi-l examină. Încărcătorul era gol. Palestinienii aveau un simţ crud al ironiei. El băgă arma în buzunar sub privirile dispreţuitoare şi stupefiate ale poliţiştilor.

— Trebuie s-o găsim pe Amina, spuse el. Probabil că ea este în viaţă, căci altfel ar fi abandonat-o în aceleaşi condiţii.

El se gândea la dansatoarea surdo-mută cu strângere de inimă. Însemna că palestinienii sunt siguri de ei pentru a acţiona cu atâta ferocitate. Tânăra moartă era arabă ca şi ei şi în plus pro-palestiniană.

— Mergeţi să vă culcaţi! Mă ocup eu în continuare de cercetări.

Îşi strânseră mâinile. Raporturile dintre ei se schimbaseră mult

de la prima lor întâlnire. Malko simţea că şeicul îl considera drept prieten şi kuweitianul îi era realmente simpatic. Sharjah păstrase puritatea sentimentelor beduinilor şi curajul lor.

El încercă o strângere de inimă la ieşirea din ascensor pe holul pustiu, dar la S*heraton* domnea liniştea.

*

* *

Malko se uita prin fereastră la doi automobilişti care se înjurau reciproc în faţa hotelului. Camera era rece, ştirile erau descurajatoare. Dimineaţa trecuse fără ca să se fi găsit vreo urmă a Aminei. Şeicul Sharjah ordonase să fie răscolite toate terenurile virane din oraş, percheziţii la toţi activiştii palestinieni şi-şi alertase toţi informatorii. La fiecare două ore îi telefona lui Malko.

Acesta din urmă, la rândul lui, se grăbea să-i comunice ştirile proaste lui Richard Green care se baricadase în subsolul ambasadei, singur cu balanţa lui.

Maşina Dodge fusese furată, iar camera în care Malko ar fi trebuit să sară în aer fusese închiriată sub un nume fals. Cei cinci palestinieni se volatilizaseră. În tot acest timp, telexurile de la Washington se adunau pe biroul lui Richard Green întrebând în ce stadiu se află ancheta.

Malko îşi consultă ceasul. Era ora şase fără cinci. Şeicul Sharjah trebuia să-l viziteze pe la ora şase.

Se auziră bătăi în uşă. Se duse să deschidă. Era Sharjah care mesteca în gură eternul portţigaret, cu faţa rotundă încreţită de nelinişte. Se lăsă să cadă pe canapea, scoase o sticlă de sub dişdaşa şi trase pe gât o înghiţitură zdravănă de whisky.

— Nimic! zise el pocnindu-şi palmele pe coapsele sale groase. Salem Bakr duce viaţa cea mai calmă ce mi-a fost dat să văd. A stat la sediul ziarului său şi pe urmă s-a dus la radio pentru cronica sa cotidiană. Noi îi interceptăm toate convorbirile, dar fără nici un rezultat.

— El a observat toate acestea? întrebă Malko.

Şeicul făcu un gest de neputinţă.

— *Inch' Allah!* Sper că nu. Kuweitul, însă, este mic şi eu cred că el cunoaşte anumiţi oameni de-ai mei.

Mai lipsea să apară cu ecusoane „poliţia secretă". Malko nu-şi punea mari speranţe în şansele de succes ale unui asemenea sistem de supraveghere. Palestinienii ştiau de-acum că sunt în colimator şi nu ar comite nici cea mai mică imprudenţă.

— Şi Abdul Zaki?

Şi el este supus unei supravegheri asemănătoare. Bineînţeles, el este foarte pro-palestinian, dar nu avem nimic precis să-i reproşăm şi, afară de asta, el este kuweitian, cu alte cuvinte intangibil.

Faţă de aerul decepţionat al lui Malko, şeicul îşi arătă dinţii de aur.

— El dă un cocktail acum în cinstea unuia dintre marii lui clienţi saudiţi la care sunt şi eu invitat. Dacă vreţi să veniţi şi dumneavoastră…

Malko nu ezită. Era de preferat alegerea asta, decât să stea să numere valurile din Golful Persic şi afară de aceasta, îi surâdea ideea să-l sfideze pe kuweitian pe propriul lui teren. El se uită la ploaia fină şi glacială.

— Şi eu care credeam că o să mor de cald! oftă el.

— Oh, în această epocă a anului, nu sunt decât două sau trei zile de acest fel pe an, afirmă şeicul.

În mod cert, Malko păstra toate şansele.

*

* *

Domnea mereu aceeaşi ambianţă a seratelor kuweitiene zgomotoase şi pline de ifose. Absenţa alcoolului împiedica lumea să se dezgheţe. Abdul Zaki îl primise pe Malko ca pe un vechi prieten şi l-a prezentat unei grămezi de arabi îmbrăcaţi în dişdaşa care-şi arătau dinţii strălucitori sub mustăţi de un negru ca tuşul. Singura femeie prezentă era superba Winnie. Mulată într-o rochie de dantelă maro, cumpărată – bineînţeles – la Aziz, pe care urma s-o arunce a doua zi, căci a o purta de două ori, era un semn de mizerie.

Înecat în valuri de Pepsi-Cola, Malko încercase să se lipească de Winnie Zaki, fără vreun rezultat notabil. Tânăra daneză rămânea mereu la fel de distantă. Ea evolua cu discreţie printre invitaţi, ocupându-se mai ales de băuturi, amestecându-se foarte puţin în conversaţii. De mai multe ori, Malko încercase s-o „dezgheţe” dar ea se eschivase cu îndemânare.

Invitaţii începeau să se retragă, el trebuind să facă în curând acelaşi lucru, fără să fi obţinut nimic din această vizită. În mai multe rânduri, lui Malko îi păru să distingă în privirea lui Abdul Zaki o lucire de răceală ironică, de parcă ar fi fost la curent cu cele prin care trecuse el. Din nou el îi vorbise lui Malko despre prodigioşii guerilleros palestinieni din sudul Libanului.

Malko o zări deodată pe Winnie pregătindu-se să ridice un platou enorm plin cu pahare goale. Evitând pe un saudit încruntat, dispreţuitor şi majestuos, unul din nenumăraţii fii ai regelui Ibn Saud, el se duse şi apucă platoul. De voie, de nevoie, Winnie trebui să-l precedeze la bucătărie. Mai multe servitoare în abaya neagră trebăluiau în bucătăria placată în întregime cu marmură roz. Malko lăsă platoul şi se întoarse spre daneză. Ea îl privi cu un aer batjocoritor.

— Cum vi se pare Kuweitul?

— Încântător, spuse Malko, cu excepţia timpului. Dumneavoastră, tot aşa de pro-palestiniană?

Ea râse.

— Mă ocup de ei, procurându-le de lucru.

Ea luă de braţ pe una dintre servitoare în abaya şi o aşeză în faţa lui Malko.

— Priviţi-o pe Fawzia! Murea de foame într-un bar, iar acum câştigă la mine două sute de dinari.

Malko o privea în ochi tot timpul. Sub abaya ei neagră, ea purta bluza de dantelă neagră oferită de Malko Aminei.

CAPITOLUL X

Sânii mari ai palestinienei, prea strânşi într-un sutien nu prea potrivit, păreau gata să rupă dantela. Malko nu-şi putea lua ochii de la bluză. Nu era posibilă nici o eroare. Îşi amintea de remarca vânzătorului de la Aziz: acesta era singurul model.

Cum de ajunsese să fie purtat de această palestiniană? El reuşi să-şi întoarcă privirea şi să-i surâdă lui Winnie. Tânăra palestiniană plecă spre bucătărie.

— Ceea ce faceţi este foarte bine, spuse el. Ar fi poate şi mai bine dacă palestinienii n-ar avea această tendinţă supărătoare spre asasinat, de preferinţă având ca obiect civili nevinovaţi.

Ochii danezei aruncară fulgere.

— Acestea sunt calomnii sioniste. Palestinienii nu asasinează. Ei dau lovituri imperialismului peste tot unde o pot face.

Un veritabil discurs propagandistic. Malko nu mai insistă Pentru a-şi face o plăcere, el întrebă totuşi:

— De ce n-au încercat niciodată să-l răpească pe Moshe Dayan? Cu asta ar fi fost toată lumea de acord.

Winnie nu aprecie gluma. Încruntată, ea deschise uşa bucătăriei pentru a se întoarce în salon. Malko îşi lansă şi el săgeata cu venin:

— O obligaţi pe această palestiniană să se culce la picioarele patului dumneavoastră?

Winnie se întoarse atât de brusc că părul ei lung mătură peretele. În ochi avea fulgere, dar vădeau şi tulburare, ca şi când Malko ar fi atins un punct sensibil.

— Ea pleacă în fiecare seară la ora nouă când îşi termină orele de serviciu, şuieră ea. Nu este o sclavă.

Asta era tot ce-l interesa pe Malko. Salonul era aproape gol. Şeicul Sharjah îl aştepta pe Malko într-un colţ, delectându-se cu un pepsi, vizibil îmbogăţit cu o substanţială doză de scotch. Era incorigibil. Când Malko se apropie de el, îşi luară rămas bun de la gazdele lor.

Din fericire, nu mai ploua. Malko privi în jurul său. În faţa palatului lui Abdul Aziz Zaki se aliniau trei vile exact la fel. Kuweitienii înstăriţi îşi comandau casele cu semi-duzina, de parcă ar fi fost cămăşi. Spiritul lor era cel puţin plicticos.

— Vă las undeva? întrebă şeicul Sharjah.

Malko se urcă în Buick.

— La Richard Green, îi ceru el.

Sharjah părea îngrijorat. În timpul mersului, el dădu câteva ordine la telefon, după care se întoarse spre Malko.

— Nu prea a fost grozav la Zaki, aşa-i? N-aţi mai aflat nimic.

— Nu, dar nu regret că am fost, zise Malko. Winnie Zaki este o femeie absolut fascinantă.

Şeicul Sharjah, nesesizând sensul remarcei, spuse cu un zâmbet discret:

— Este o femeie foarte frumoasă. Zaki are noroc..

Malko, pierdut în reflexiile sale, nu răspunse.

Pe moment, el se decisese să nu împărtăşească kuweitianului descoperirea sa, pentru a-şi păstra mâinile libere. Desigur, data trecută treaba asta nu-i reuşise la fel de bine.

Şeicul urcă din nou pe Istiqual Avenue cu toată viteza şi stopă în faţa casei lui Richard Green, aproape vizavi de ambasada Libiei. Malko se dădu repede jos din Buick. Mai avea la dispoziţie douăzeci şi cinci de minute.

*

* *

— Ea este, şopti Malko.

Fawzia, servitoarea palestiniană, trecu pe sub un felinar şi fugi spre intersecţia dintre Istiqual şi al Treilea Ring, care se găsea la o sută de metri mai departe. Richard Green demară fără să aprindă farurile. Cadillacul avansa fără zgomot. Malko întoarse capul: nimeni nu ieşise din palatul lui Abdul Zaki, Cu buzele strânse şi muşchii maxilarului crispaţi. Richard Green nu părăsea din ochi silueta care fugea în faţa lor. Un pistol mitralieră „grease-gun” M 1 era pus între cele două scaune, împreună cu mai multe încărcătoare. Malko îşi încărcase revolverul său extraplat cu gloanţe explozive. Dacă raţionamentul lui Malko era exact, palestiniana urma să-i ducă drept la comandoul de asasini. Când auzise povestea lui Malko, Richard Green sărise-n sus. „O să-i lichidăm ca pe nişte câini turbaţii”, exclamase el jubilând. Deşi ura violenţa, Malko dădu dreptate şefului sucursalei CIA. Li se oferea această şansă unică.

Palestiniana îşi încetini mersul.

— Probabil va lua autobuzul, remarcă americanul.

Într-adevăr, Fawzia se opri la o staţie de autobuz. Richard Green stopă şi el imediat. Palestiniana nu părea să fi remarcat

Cadillacul. La lumina unui felinar, ea citea un afiş.

Malko se întreba dacă ea cunoştea provenienţa bluzei pe care o purta.

Autobuzul verde opri şi palestiniana urcă în el. El merse pe al Treilea Ring spre est, oprind foarte rar. Deoarece circulaţia era rară, autobuzul rula foarte repede. Richard Green reaprinsese farurile şi rula la douăzeci de metri în spatele autobuzului. Ajunseră la Al Khalij al Arabi, promenada de la malul mării şi viră la stânga trecând prin faţa Hiltonului, staţiei TV, turnurilor aflate în construcţie şi Amiri Hospital. Palestiniana coborî un pic mai departe în faţa lui Sief Palace şi a vechiului port de pescuit. Ea traversă şi o luă pe o mică stradă perpendiculară pe promenadă.

Malko şi Richard Green abandonară în repezeală Cadillacul şi plecară în urma ei pe jos. În trecere, Malko reţinu numele străzii: Abu Obida Street. Din fericire, ea era foarte întunecoasă. Ei merseră cot la cot în tăcere, cu „grease-gun”-ul ascuns sub impermeabilul lui Richard Green. Palestiniana nu se întoarse şi dispăru într-o casă la stânga. Ei continuară. Examinară casa mergând înainte, apoi se opriră un pic mai departe. Abu Obida Street părea abandonată. Porţile şi ferestrele erau larg deschise şi neluminate.

— Este cartierul ai cărui locuitori au primit case noi de la emir, remarcă Richard Green. Anumiţi palestinieni s-au instalat în casele rămase fără locatari şi nu plătesc nici un fel de chirie.

Ei aşteptară ascunşi sub o poartă cu două canaturi.

— Mergem? întrebă Richard Green care sta ca pe ghimpi, deşi faptul de a te năpusti în casa unor palestinieni cu o armă automată în mână, era foarte grav pentru un american care ocupa un post oficial la ambasadă.

Dacă ei reuşeau să neutralizeze comandoul palestinian însărcinat cu lichidarea lui Henry Kissinger CIA i-ar scuti de incidentul diplomatic.

— Să intrăm, aprobă Malko.

Richard Green armă „grease-gun”-ul. În impermeabilul lui se mai găseau două încărcătoare de schimb. Poarta în spatele căreia dispăruse palestiniana, dădea spre o curte interioară, înconjurată de case nelocuite. O singură lumină se zărea la primul etaj.

Malko urcă primul pe o scară prea îngustă ca să poată urca amândoi odată. Ei ajunseră repede la un palier strâmt. Probabil că ei făcuseră un zgomot perceptibil, pentru că se auziră paşi şi

o uşă se deschise în faţa lor. Malko avu timp să-l recunoască pe palestinianul care voise să-l înjunghie în ascensorul Phoeniciei. Acesta din urmă încercă să închidă din nou uşa urlând ceva. Malko însă fu mai rapid decât el, aruncându-se cu toată greutatea, forţă pătrunderea în casă. Într-o fracţiune de secundă, Malko înregistră scena: masa era pusă pentru trei persoane, pe o faţă de masă întinsă chiar pe jos. Întors cu spatele la uşă, un bărbat căuta cu febrilitate într-o valiză. Palestinianul cu pumnalul avea deja în mână un pistol mitralieră BRNO, atunci când glonţul lui Malko îi străpunse gâtul făcând explozie la contactul cu vertebrele sale cervicale, provocând şi explozia cerebelului.

Al doilea şi al treilea provocară ruperea bronhiilor şi partea superioară a aortei şi a unei părţi din cord. Cu degetele crispate pe arma sa grea, el căzu inundând arma cu sângele său.

Al doilea palestinian începea să tragă din poziţia în genunchi, cu arma BRNO luată din valiză, când pistolul mitralieră M 1 al lui Richard Green îl spintecă practic în două, într-o diagonală care-i rupsese rinichii şi ficatul.

Richard Green închise uşa în spatele lui cu o lovitură de picior, demontă încărcătorul de la arma sa şi-l înlocui imediat cu unul plin.

El şi Malko se sprijiniră de perete, încă asurziţi de explozii. Mirosul acru de carbid îi zgâria pe gât.

Trecuse mai puţin de un minut de când ajunseseră în apartament.

— Bucătăria! spuse Malko.

Poarta acesteia era întredeschisă. Richard Green se precipită într-acolo. Se auziră mai multe ţipete ascuţite şi americanul reapăru împingând în faţa lui pe palestiniana cu bluza din dantelă neagră.

Ea văzu cele două cadavre, se smulse de lângă american şi îngenunche lângă corpul palestinianului ucis de Malko, luând în mâini ceea ce mai rămăsese din capul lui, scoţând ţipete stridente greu de suportat.

Richard Green făcu un pas spre ea. Imediat, strigătele ei se opriră şi ea rămase imobilă, cu pupilele dilatate, tremurând de spaimă.

— Mai e cineva în casă? o întrebă Richard Green în arabă.

El trebui să repete de trei ori întrebarea, până când aceasta să nege scuturând din cap. Malko redeschise uşa şi ascultă. Zgomotul exploziilor armelor de foc părea să nu fi alertat pe

nimeni, dar nu erau siguri că ceilalţi palestinieni nu le vor sări în spate. La Phoenicia fuseseră cinci.

— Întrebaţi-o unde este Amina, zise Malko. Richard Green puse arma jos, dar statura sa masivă părea s-o paralizeze pe fată. Malko era sigur că ea ştia despre soarta Aminei. Totuşi, ea scutură din cap, negând. Malko se apropie.

— Insistaţi!

Americanul o înhăţă cu brutalitate de bluză, care se deşiră. Ea scoase un ţipăt şi lăsă să-i scape câteva cuvinte.

— A spus că-i în pivniţă, traduse Richard Green.

— Să mergem acolo. Ea merge cu noi.

Richard Green îşi luă arma şi o împinse pe fată în faţa lui. Coborâră pe o scară. Malko ţinea strâns în mână crosa pistolului său extraplat. În trecere, el verifică dacă în curte este tot întuneric şi pustiu.

Scara era luminată de un bec foarte slab şi se simţea miros de grâu mucegăit şi igrasie. Ajunseră într-un subsol une se vedeau mai multe uşi de lemn. Podeaua era din pământ bătătorit. Palestiniana începu să plângă. Richard Green o apostrofă în limba ei. Ea le arătă uşa din dreapta şi Malko se duse în direcţia ei. Era încuiată cu un lacăt enorm. El îl zgâlţâi în zadar, deoarece uşa se deschidea spre exterior, nu putea fi dislocat. Fixă ţeava pistoletului pe lacăt şi apăsă pe trăgaci.

Explozia făcu să le vibreze timpanele. Palestiniana scoase un urlet şi lacătul fu pulverizat. Malko trase uşa spre el şi în faţa lui se căscă o gaură întunecoasă. El pipăi prudent, dădu peste un comutator şi-l întoarse. Se aprinse o lumină gălbuie, luminând un corp uman întins pe jos. Se apropie. Mirosul de putreziciune îl făcu aproape să vomite. El se aplecă. Faţa buhăită, cu pete roşii pe alocuri, abia era de recunoscut, dar era totuşi Amina, complet dezbrăcată, cu mâinile şi picioarele legate de ţăruşi înfipţi în podea. Ea stătea cu ochii închişi şi părea inconştientă, dar când el o mângâie pe faţă, ea întredeschise ochii, atât de umflaţi încât el nu-şi dădu seama dacă ea l-a recunoscut. El se ridică şi, reţinându-şi sila, îl chemă pe Richard Green.

— Trebuie să găsim imediat un doctor, spuse Malko.

El începu să-i desfacă legăturile, stăpânit de furie şi dezgust. Amina nu avea nici o reacţie, ca şi când ar fi fost drogată.

Malko o luă în braţe, ieşi din pivniţă şi începu să urce pe scară.

Nimic nu se mişcase în camera de la primul etaj. Mirosul fad de sânge îi înăbuşea. Era un adevărat carnagiu. Malko o puse pe

Amina pe un pat drept din a doua cameră şi o examină. Inima ei bătea neregulat. Avea câteva arsuri de ţigară pe faţă şi pe sâni, faţa îi era învineţită de lovituri, dar era intrigat mai ales de partea de jos a abdomenului. Avea între coapse o Excrescenţă negricioasă monstruoasă care părea să-i iasă din vagin. El nu îndrăznea s-o palpeze acolo.

Era imposibil de ştiut dacă starea ei era gravă sau nu.

— Mergeţi şi căutaţi-l pe şeicul Sharjah! îi spuse Malko lui Richard Green. Şi, de asemenea, aduceţi un doctor. Eu rămân aici cu aceste două fete.

Richard Green ezită şi fruntea i se-ncruntă.

— Dar dacă îşi fac apariţia ceilalţi palestinieni?

— Am să-i primesc eu. Lăsaţi-mi arma dumneavoastră!

Americanul nu mai insistă.

— OK. O să aduc pe un prieten care lucrează la spitalul Al Sabah, la Shuwaikh, spuse el. Este arab şi foarte discret. *Take care.*

Malko îl auzi coborând pe scara veche din lemn. El îi făcu semn palestinienei să se aşeze într-un colţ şi se instală în faţa uşii cu pistolul mitralieră pe genunchi, foarte decis să aplice principiul numărul unu al diplomaţiei arabe: ucide-l pe celălalt, înainte ca el să aibă ocazia să tragă în tine! Amina îşi mişca fără încetare capul dintr-o parte în alta ca un pendul, cu trăsăturile deformate de suferinţă.

Ea avea buzele crăpate, umflate şi uscate. El merse la bucătărie şi luă un pahar cu apă, îi ridică capul pentru a o face să bea. Ea înghiţi lichidul cu lăcomie. În acelaşi moment, palestiniana sări de pe scaunul ei şi se năpusti spre uşă şi înainte ca el să repună pe pat capul Aminei, ea deschisese şi fugise pe scară.

El nici măcar nu încercă s-o reţină. În orice caz, palestinienii vor afla foarte repede cele întâmplate şi dacă veneau, cu atât mai bine. El îşi reluă postul său de gardă.

*

* *

Se auziră câteva portiere trântite şi paşi grăbiţi pe scară. Malko se gândi imediat că trebuie să fie Richard Green. Totuşi, el nu coborî ţeava armei până ce nu-şi făcu apariţia în cadrul uşii silueta masivă a americanului. Împreună cu el îşi făcu apariţia un european, mult mai mic de statură, aproape chel, cu o servietă neagră în mână. În spatele lor se profila silueta şeicului Sharjah

şi cei doi yemeniţi, cu veste europene peste costumul lor local şi cu pistoalele mitralieră în mână. Şeicul Sharjah contemplă indiferent cele două cadavre şi schimbă câteva cuvinte cu cei doi yemeniţi. Aceştia le percheziţionară, bineînţeles fără nici un rezultat, în afara pumnalului cu care era cât pe ce să fie înjunghiat Malko.

Şeicul se uită puţin încruntat la Malko.

— Dumneavoastră nu mi-aţi povestit chiar tot înainte să ne despărţim? îl întrebă el.

Malko se uită la el surâzând:

— Nu voiam să vă spun nimic, înainte ca bănuielile mele să se confirme. Acum am certitudini. Unul dintre cei doi pe care l-am găsit aici, era amestecat în atacul de la Phoenicia.

— Şi fata, unde este?

— A fugit, spuse Malko.

Le explică cele întâmplate.

— O găsim uşor şi repede prin Abdul Zaki, afirmă şeicul Sharjah.

Malko se întoarse spre cadavre.

— Astea o să ne creeze probleme.

Kuweitianul îşi arătă dinţii de aur într-un surâs evaziv.

— Am să raportez emirului. Nimeni nu-i va plânge pe ăştia doi.

Emirul guverna de la palat douăzeci de kilometri la sud de Kuweit. Toate deciziile importante erau luate în familie în cel mai strict secret.

— Nici chiar de către palestinieni? întrebă Malko.

Surâsul şeicului deveni de-a dreptul dispreţuitor.

— Ei vor afla că am fost aici. Le este teamă de mine. Dacă este cazul, voi şti să le reamintesc că nu sunt la ei acasă. Am mai făcut-o şi cu alte ocazii.

Liniştit, Malko se duse să vorbească cu doctorul care se pregătea s-o consulte pe Amina. Acesta din urmă, cu ajutorul unei spatule, se pregătea să extragă din vaginul tinerei dansatoare substanţa cenuşie care-l intrigase atât de mult pe Malko, depunând-o pe măsură ce reuşea să scoată câte o bucată, într-o farfurie. O fiolă cu morfină şi o seringă erau aşezate pe jos.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

Doctorul ridică privirea plină de dezgust:

— Sare!

— Sare?

Medicul clătină capul.

— Da! În emirate există de secole obiceiul de a introduce puţină sare în vagin pentru a strânge mai repede mucoasa, de frică să nu fie repudiate de soţi în favoarea unei virgine mai strâmtă.

— Amuzant obicei, spuse Malko cu amărăciune.

— Cu atât mai mult, continuă doctorul, cu cât cea mai mare parte dintre ele rămân astfel după a doua sarcină. Mucoasa întărită nu se mai relaxează.

— Dar Amina…

Doctorul dădu cu tristeţe din cap.

— A fost umplută cu sare, după ce i s-a deşirat vaginul cu un ciob de sticlă. L-am găsit eu. Ea are sare şi în rect. Aceasta a fost înlocuită pe măsură ce se topea. Dacă nu procedau aşa, nu ar fi fost o cantitate aşa de mare. Nenorocita a suferit cumplit. Nu înţeleg cum ţipetele ei n-au alarmat tot cartierul.

— Ea este surdo-mută, spuse Malko.

Crezu că americanului o să-i vină rău. Oroarea era completă. Nenorocita de Amina nu avea ce să spună. Fusese torturată din sadism pur, sau drept pedeapsă pentru a fi fost în contact cu Malko, fără măcar să ştie ce s-a întâmplat.

Ochii strălucitori ai lui Malko deveniseră verzi. El se gândi deodată la Winnie Zaki. Venise timpul să-i dea o lecţie.

El se întoarse în cealaltă cameră şi se apropie de şeicul Sharjah.

— Vreţi să-mi faceţi o plăcere?

— Bucuros!

— Dumneavoastră aveţi un pretext pentru a vă duce s-o căutaţi pe doamna Zaki. Femeia ei de serviciu ne-a condus aici. Vreau ca ea s-o vadă pe Amina în starea în care se găseşte şi în care a fost adusă de prietenii ei.

O licărire de comprehensiune trecu prin ochii castanii bulbucaţi ai şeicului.

— Este uşor!

*

* *

Winnie Zaki părea să fi înghiţit un minaret. Dacă ochii ei ar fi putut ucide, Malko ar fi căzut în ţărână atunci când yemeniţii şeicului Sharjah o împinseră în cameră. Ea îl apostrofase violent pe kuweitian şi se certaseră mai multe minute, înainte ca Malko s-o ia de mână şi s-o ducă în faţa Aminei, acum inconştientă,

graţie morfinei. Farfuria roşie cu bucăţi mari de sare înroşite de sânge şi excremente, era aproape plină.

— În numele cărui ideal au torturat prietenii dumneavoastră pe această infirmă? întrebă Malko. Ei nu au nici măcar scuza că o făceau pentru a o determina să vorbească.

Winnie Zaki se revoltă:

— Ce-aţi făcut cu Fawzia? întrebă ea dispreţuitoare. Am să mă plâng unchiului dumneavoastră, emirul, despre abuzurile incalificabile. O să fac să fiţi izgonit din Kuweit.

— Puteţi să vă plângeţi şi la ONU, îi sugeră Malko. Ei ar fi mulţumiţi să audă istoria cu sarea. Doriţi ca doctorul să vă explice consecinţele ireparabile cauzate mucoasei de acest tratament?

Doctorul american luă cuvântul cu termeni precişi şi terifianţi în precizia lor. Winnie Zaki nu-şi putea lua ochii din zona deschiderii gambelor dansatoarei acoperită acum cu comprese cu calmante şi dezinfectante. Malko se uita la faţa danezei. Trăsăturile feţei nu-şi pierdeau duritatea, dar privirea devenea şovăielnică.

Atunci când doctorul tăcu, Winnie Zaki rămase tăcută şi după câteva clipe spuse:

— Trebuie să existe desigur o explicaţie. Eu nu pot condamna pe cineva înainte să-i ascult justificările.

Era mai mult o pledoarie pentru onoare decât altceva, căci atunci când Malko îşi fixă privirea în ochii ei, aceasta o evită în grabă. El simţi că credinţa ei în cauza palestiniană nu va mai fi aceeaşi.

Winnie ridică cu surprindere capul:

— Dar pentru ce m-aţi făcut să vin? Eu credeam că…

Malko se hotărî să joace totul pe-o carte, să profite de deruta psihologică a soţiei lui Abdul Zaki.

— Sunteţi dispusă să-mi spuneţi cine va comite atentatul împotriva lui Henry Kissinger? o întrebă el cu blândeţe. Ştiu că sunteţi la curent.

Trăsăturile lui Winnie Zaki se înăspriră. Ea deschise gura pentru a spune ceva, renunţă şi, în final, zise:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Sunteţi nebun.

Pieptul îi tresălta cu repeziciune şi făcea un mare efort ca să se poată controla.

— Este o glumă de prost gust, spuse ea la sfârşit, cu o voce fermă.

Ea se întoarse către şeicul Sharjah.

— Pot să plec?

— Desigur!

Se întoarse şi ieşi din cameră fără să salute pe nimeni. Şeicul Sharjah o urmă gânditor cu privirea şi clătină din cap.

— Soţul ei i-a împuiat capul cu politică, spuse el. Este prea exaltată. Ar trebui să facă mai multă dragoste şi mai puţină politică.

Malko se simţea încurajat pentru că îi dăduse această lecţie orgolioasei Winnie şi mai ales că deschisese o breşă în fanatismul ei pro-palestinian. Asta ar putea să servească vreodată, dar pe moment, trebuia să urmărească pista pe care o avea.

— Amina în mod sigur ştie ceva, îi spuse el şeicului. Puteţi să găsiţi un interpret?

— Sigur că da, zise Sharjah. Vom vedea asta la spital.

— De data asta, nu vreau să risc. Eleonor Ricord se va culca la ea în cameră şi Richard Green şi cu mine vom ocupa camerele vecine.

— Foarte bine, afirmă kuweitianul. Directorul spitalului nu-mi poate refuza nimic.

*

* *

Se făcuse lumină demult. Malko intră cu paşi de pisică în camera lui Richard Green după ce trecuse prin cea a Aminei. Americanul moţăia pe pat îmbrăcat, cu „grease-gun”-ul pe noptieră şi cu un scaun în faţa uşii. El se ridică dintr-o săritură. Malko îl linişti cu un gest. Nici el nu dormise bine. El se întoarse. Eleonor Ricord aşezată aproape de pat întoarse capul spre el.

— Ea se trezeşte.

Interpretul aştepta în camera lui Malko: cu faţa tristă, părul răvăşit şi privirea stinsă. Era profesor la Şcoala de surdo-muţi şi vizibil terorizat de a fi amestecat în această istorie.

— Să mergem acolo, zise Malko.

Interpretul veni să se aşeze lângă pat. Amina deschisese ochii încă foarte umflaţi. În braţul drept avea fixat un aparat de perfuzii, dar din cauza morfinei nu suferea prea mult. Îi surâse palid lui Malko. Acesta se întoarse spre interpret:

— Să ne povestească ce i s-a întâmplat.

Începu gimnastica degetelor. Amina începu să le mişte pe ale ei, la început încet, mai lent şi apoi din ce în ce mai repede şi, pe

măsură ce ea avansa în povestirea sa, interpretul traducea.

— … „logodnicul” ei a venit la ea, a văzut veşmintele şi a chestionat-o. În final, ea i-a mărturisit provenienţa lor. Foarte nervos, el cunoştea foarte puţin limbajul surdo-muţilor, atât cât învăţase de la ea. El i-a spus că Malko este agentul americanilor şi al israelienilor în Kuweit, trimis pentru a distruge pe palestinieni. Apoi au dus-o în pivniţă şi au interogat-o încercând s-o facă să repete ce-a putut să le spună ea. Cum ea s-a jurat că n-a trădat nici un secret, logodnicul ei a zis că trebuie pedepsită. În orice caz, acum ea nu se va mai căsători cu el niciodată dar asta nu mai are importanţă. Au umplut-o cu sare… Ea se gândea că vor s-o lase acolo să moară de durere şi epuizare.

Încetă să „vorbească”. Apoi degetele ei se mişcară din nou cu timiditate.

— Unde-i logodnicul ei?

— Spuneţi-i că a fost ucis în încăierare, spuse Malko.

Interpretul mişcă trist din degete. Ochii Aminei se măriră şi începură să lăcrimeze. Malko nu-şi mai revenea. Cum de-l mai regreta după câte-i făcuse!

— Întrebaţi-o unde sunt camarazii logodnicului ei, zise Malko. Spuneţi-i că trebuie să evităm alte drame.

Urmă gimnastica din degete. Amina ezita. Interpretul traducea din ce în ce mai lent.

— Nu ştie. Crede că ei au o tabără în deşert, poate în Irak sau în Arabia Saudită. Logodnicul ei nu venea în toate zilele în Kuweit. Da. Ea a auzit vorbindu-se des de Abdul Zaki dar nu ştie ce rol joacă el.

Ea îşi odihni braţele pe cearceaf. Era epuizată.

Malko ar fi vrut să afle mai mult, dar Amina spusese tot ce ştia. Din nou pista era închisă. Revenea însă mereu Abdul Zaki.

El era cel care trebuia atacat.

CAPITOLUL XI

Cu creionul roşu, Richard Green bară o zi din calendar, apoi aruncă creionul pe birou şi oftă:

— Nu mai mult decât zece zile.

Malko nu răspunse. El ştia foarte precis că Henry Kissinger va ateriza în Kuweit în săptămâna următoare şi că toate eforturile făcute nu permiseseră rezolvarea problemei securităţii vieţii acestuia. Cu pumnii pe birou, cu capul plecat şi fruntea încordată, şeful sucursalei CIA se frământa de simţea că-i fierb creierii.

— Trebuie să-i găsim pe nebunii ăştia, mormăi el.

Aceasta aducea mai degrabă de rugăciune decât a plan de acţiune. Trecuseră două zile şi reglarea de conturi de pe Abu Obida Street nu dusese la nici un rezultat. Amina, dansatoarea, se refăcea după torturile la care fusese supusă, iar şeicul Sharjah îşi vedea de aventurile lui amoroase. Malko bănuia că emirul îi dăduse peste degete, pedepsindu-l, la recomandarea lui Abdul Zaki, pentru colaborarea cu serviciile americane Desigur, ziarele nu povestiseră nimic despre masacru, dar zvonurile circulau cu repeziciune.

Se auziră bătăi în uşă. Era Eleonor Ricord, care-i aducea lui Richard Green ultimele telexuri descifrate, sosite de la Washington. Ea îl salută cu răceală pe Malko şi ieşi imediat. Nu-i putuse ierta intermezzo-ul cu Amina. Americanul parcurse mesajele sosite şi bombăni în barbă.

— *God damn'it!*

— Ce este? întrebă Malko.

— Ei par să creadă că nu ne dăm destulă osteneală. Aş vrea să-i văd şi pe ei aici, în Kuweit.

Malko scutură un pic de praf de pe costumul său de alpaca neagră. Pentru a mai avea puţin timp de reflecţie. Subsolul lui Richard Green îl deprima şi nu era momentul.

— Să tragem linie, spuse el. Noi ştim că palestinienii sunt undeva în deşert.

Richard Green îl întrerupse furios.

— Dumneavoastră ştiţi până unde se întinde acest deşert? Oraşul cel mai apropiat din Arabia Saudită se găseşte la şase

sute de mile.

— Eu ştiu asta, zise Malko. Eu încerc doar să reflectez. Deci ei s-au hotărât că nu mai merită osteneala să ne atace, pentru că nu-i deranjăm. Deci, dinspre partea asta, nu avem la ce ne aştepta şi atunci când vom afla ceva, va fi prea târziu. Mai rămân Salem Bakr şi Abdul Zaki..

— Sharjah pretinde că-i supraveghează pe amândoi, afirmă Richard Green, dar fără rezultat.

— Zaki este cel mai interesant, la fel ca şi soţia sa Winnie Zaki, spuse Malko. Ce-am putea întreprinde?

— Nimic! spuse tranşant Richard Green. Nu ne putem atinge de ei. Mi-ar trebui doar o duzină de berete verzi, i-am plăti bine şi am pune mâna pe această ţară pentru a-i stoarce petrolul până la ultima picătură.

El îşi strânse pumnul ca şi cum s-ar fi pregătit să stoarcă Kuweitul ca pe o lămâie zemoasă.

Malko se hotărî dintr-odată.

— Am să-ncerc ceva cu Winnie, zise el. Scena de alaltăieri a cam zdruncinat-o. Ar putea claca.

Richard Green îl privi de sus:

— O s-o cufundaţi în sare? Cum o să procedaţi?

— Mai întâi merg s-o văd la ea acasă, zise Malko.

Richard Green zâmbi sceptic:

— Vă urez mult noroc. Dacă ea nu vă scoate decât un ochi, înseamnă că a fost deosebit de bine dispusă.

Malko îşi încruntă ochii strălucitori.

— Am să fiu foarte atent. La ora asta Abdul Zaki trebuie să fie la biroul său. Am să verific mai întâi.

— Luaţi maşina mea, îi propuse Richard Green. Pe moment nu mă servesc de ea. Înăuntru sunt arme şi muniţii. S-ar putea să vă trebuiască.

El era partizanul diplomaţiei cu muşchi, ca la Hiroshima. Malko se bucură să revadă cerul albastru, deşi era foarte rece. Se instală la volanul marelui „Eldorado” bej şi ieşi din ambasadă, decis să scuture cocotierul.

*

* *

Micul building care adăpostea Honeywell, situat lângă *Sheraton,* părea să aibă o vechime de zece secole. Atât era de decrepit. Totuşi acolo erau birourile puternicului Abdul Zaki. Malko trecu încet prin faţă, inspectând maşinile parcate. El nu

văzu maşina lui Zaki decât după ce ajunse şi în spate. Era un Mercedes 300 SL decapotabil, albastru, cu un motor de 600. O mică bombă.

Era deci acolo.

Se pregătea să accelereze, când văzu ceva pe spătarul scaunului din faţă. Se apropie mai mult şi reuşi să distingă un şoim cu un capişon pe cap.

Abdul Zaki se pregătea să se consacre sportului său favorit: vânătoarea în deşert. Numai după ce ocoli rondul din Jahra Gate, Malko făcu legătura: Amina vorbise de o tabără în deşert, pentru palestinieni.

Prins în fluxul circulaţiei, trebui să facă un tur complet pentru a putea reveni la locul iniţial. Tocmai la timp pentru a se întâlni cu Abdul Zaki, singur la volanul Mercedesului. Din fericire, kuweitianul nu-l văzuse. Malko viră brusc pe strada ce duce spre *Sheraton.* Era surprins pentru că, în loc să meargă spre sud, Zaki se angajă pe Jahra Street mergând spre al Treilea Ring, ca şi când s-ar fi dus acasă.

Decepţionat, Malko era cât pe ce să înceteze filajul. În prezenţa kuweitianului, nu putea vorbi cu Winnie.

Dar Abdul Zaki îşi continuă drumul, trecu prin faţa palatului său şi se angajă pe bulevardul Istiqual, încetinind cinci sute de metri mai departe şi stopând în faţa palatului verzui care adăpostea ambasada libiana, aproape vizavi de casa lui Richard Green.

Era prea de tot.

Malko depăşi ambasada şi opri. Abdul Zaki trecu prin faţa fotografiilor colonelului Khadafi, ce împodobeau panoul de lemn de la poartă, fu salutat respectuos de santinelă şi dispăru.

Imediat, Malko formă numărul liniei directe a lui Richard Green. Eleonor Ricord îi răspunse. Richard Green era în şedinţă cu ambasadorul, probabil pentru a discuta culoarea pălăriei lui Henry Kissinger.

— Sunt cu Zaki, explică Malko. Este la libieni şi se pare că se pregăteşte să meargă să vâneze cu şoimul lui…

— Este adevărat? exclamă negresa.

Malko simţi surescitarea din vocea ei. Făcuseră pace.

— Uite-l! spuse el.

Abdul Zaki tocmai ieşise de la ambasada libiană, cu un pachet lung pe care-l băgă în portbagajul Mercedesului, se urcă la volan, demară, depăşi maşina lui Malko care se ghemui grăbit pe

banchetă. Acesta din urmă, lăsă să fie depăşit de mai multe maşini şi demară la rândul său. Circulaţia era prea intensă pentru ca kuweitianul să observe ceva.

Merseră pe diferite ringuri spre sud, traversând foburgurile interminabile Quadisiya şi Hawaii, ajungând în final pe autostrada cu şase benzi ce duce spre Arabia Saudită.

În zece minute, Kuweit-City dispăru în urma lor într-o ceaţă albăstruie. La stânga era marea şi la dreapta deşertul argilos şi întins – o Arizonă mai păduchioasă.

Nu exista nici măcar o singură casă elegantă; ci doar cabane, caroserii de maşini şi câteva cămile pe ici, pe colo. La stânga erau „palatele” protejate de coroanele stufoase ale pomilor – luxul suprem. Circulaţia se rarefia din ce în ce mai mult. Malko încetini, lăsând între ei o jumătate de milă.

— Unde mergea kuweitianul?

Depăşiră răscrucea unde se făcea drumul spre Ahmadi, oraşul petrolului, oaza verde în plin deşert. Zaki mergea tot înainte. Frontiera cu Arabia Saudită era la aproximativ şaizeci de kilometri. Malko se ruga ca kuweitianul să n-o treacă, căci pentru el, această frontieră era total ermetică. Deodată, crezu că este victima unui coşmar: Mercedesul dispăruse.

Îi trebuiră mai multe secunde pentru a-l repera, hurducându-se pe o potecă perpendiculară pe autostradă care se afunda în pustiu spre sud-vest.

Malko merse înainte pe şosea un kilometru, după care frână şi se întoarse. Din cauza denivelărilor deşertului, pierduse din vedere Mercedesul. Reveni la intersecţie şi se angajă pe potecă cu treizeci de kilometri pe oră. Nu se mai vedea absolut nimic, în afara conductelor de petrol negre care traversau deşertul spre staţiile de pompare de la Ahmadi, mai spre nord.

În faţa lui la vest, un şir de munţi albăstrui marcau frontiera Arabiei Saudite. Poteca pe care mergea el, părea să se-ndrepte spre zăcămintele de la Wafra la limita „*no mans land*” dintre Kuweit şi Arabia Saudită.

Malko acceleră. Timp de zece minute, el rulă în plin deşert fără să zărească nimic, apoi distinse un nor de praf la vreo trei kilometri în faţa lui; foarte probabil Mercedesul. Continuă să ruleze păstrând aceeaşi distanţă între vehicole. Poteca urca uşor spre vest. Din fericire, soarele era în spatele lui Malko. Orbindu-l pe cel pe care-l urmărea. Dacă însă oprea şi se dădea jos din maşină, l-ar fi zărit pe Malko. Era un risc totuşi.

Mercedesul dispăru, deodată, înghiţit de o dună. Malko acceleră din nou. Zece minute mai târziu, el ieşi pe un fel de platou întinzându-se de la nord la sud, dominând o depresiune a cărei extremitate se pierdea în primele contraforturi ale Arabiei Saudite. Micul nor de praf creat de Mercedes continua să coboare spre o oază. Malko opri maşina şi fugi prin pustiul cu pietriş, spre o mică proeminenţă, de unde putea vedea mai bine spre vest. El văzu maşina virând la stânga şi oprindu-se. Îşi forţă privirea pentru a putea zări pereţii, de aceeaşi culoare ca a deşertului, a unei construcţii joase, neputând să distingă mai multe detalii de la distanţa aceea.

Dac-ar fi înaintat mai mult, în mod sigur ar fi fost reperat.

Aşteptă să vadă dacă Zaki pleacă mai departe, dar Mercedesul aproape invizibil nu se mai mişca. Întorcându-se spre Cadillac, auzi un zgomot de motor în spatele dunei înainte ca el să fi avut timp să se ascundă, un camion-cisternă enorm, verde, ieşi de pe potecă, trecu foarte aproape de el şi se angajă în pantă. Se-ntrebă dacă şoferul îl văzuse. Revenind pe creastă, urmări vehiculul cu privirea. Acesta, depăşi locul unde se oprise Zaki şi continuă să înainteze spre sud-vest. Liniştit, Malko se duse la Cadillac şi întoarse.

Era posibil să fi descoperit misterioasa tabără de antrenament la care Amina făcea aluzie. Acolo se găseau palestinienii care se pregăteau să-l asasineze pe Henry Kissinger. Înainte însă de a-l preveni pe şeicul Sharjah, trebuia să se asigure că era vorba chiar de ei.

*

* *

Richard Green jubila:

— Mai mult ca sigur că sunt ei! Aţi făcut o treabă fantastică.

— Aşteptaţi! zise Malko, temperând entuziasmul lui. Trebuie mai întâi să fim siguri că sunt ei şi pe urmă să acţionăm pentru a-i neutraliza.

Aceasta era partea cea mai delicată a programului. Se găseau într-o ţară străină, mai degrabă ostilă, foarte orgolioasă în privinţa prerogativelor sale naţionale.

— Aveţi vreo idee? întrebă Richard Green.

Malko surâse.

— Poate! Găsiţi-mi cel mai puternic binoclu posibil. Ne vom întoarce amândoi mâine dimineaţă acolo, din cauza soarelui, fără să spunem nimănui nimic.

— Nici chiar şeicului Sharjah?

— Nici lui, spuse Malko. În serviciile sale pot fi infiltraţi spioni.

*

* *

De data aceasta, au rulat mult mai încet pentru a nu ridica praful şi apoi au ascuns maşina în spatele unei stânci în afara pistei.. Richard Green respira greu şi avea cămaşa lipită pe corp din cauza transpiraţiei. Între ora zece şi trei, era foarte cald, chiar dacă nu erau 55 0 ca vara.

— De data asta o să slăbiţi, remarcă Malko. Exerciţiul acesta face cât toate pilulele dumneavoastră.

— S-ar putea chiar să crăp! zise Richard Green suflând din greu.

Un şoarece fugi din faţa lor. Nisipul, vântul şi căldura îi zăpăciseră. Malko vedea stele verzi în faţa ochilor, iar cicatricele de pe piept îl chinuiau. Totuşi, încerca o mare satisfacţie. Să ajungi să înfrunţi pe palestinieni într-o ţară precum Kuweitul, nu era la-ndemâna oricărui agent vulgar. Va putea cere de la CIA o importantă sumă de bani pentru repararea acoperişului castelului său de la Liezen, pentru această „Intercepţie”.

Epuizat, Richard Green se lăsă să cadă pe o stâncă.

— Mare minune dacă n-am să crăp.

Ei parcurseseră un kilometru din drumul în pantă. Americanul gâfâia cu gura deschisă ca un peşte pe uscat. Malko îl aşteptă să-şi tragă sufletul, ca să poată pleca. Ajunseseră aproape în vârful dunei.

O sută de metri mai departe, se opriră şi observară mica oază încercuită de munţi sterpi şi albăstrii. În spatele lor, zeci de mici puncte imobile, petrolierele aşteptau cuminţi să le vină rândul la încărcat.

Malko luă binoclul şi şterse lentilele de sudoare cu o batistă de mătase. În fine, el distinse clădirile cu zidurile din argilă, cu litere arabe înalte de un metru pictate cu vopsea albă. Erau singurele clădiri din oază, pe o rază de doi kilometri. Pe cealaltă parte a potecii era o mică plantaţie de palmieri şi o plajă. Malko plimbă binoclul său pe toată întinderea oazei, fără să fi descoperit vreun semn de viaţă. Palestinienii, dacă erau acolo, erau foarte liniştiţi.

În jurul clădirilor, părea să se desfăşoare o activitate febrilă. Vreo zece oameni intrau şi ieşeau fără-ncetare. Malko îşi concentră atenţia asupra unui grup care se pregătea pentru gimnastică, aflat în mijlocul curţii. Apoi, ieşiră dintr-o clădire alţi

doi cu arme, se lungiră pe pământ şi ochiră ceva pe perete.

Zgomotul exploziilor se pierdu în pustiu, din cauza distanţei. Antrenamente de tir! Era o tabără paramilitară în toată regula. Kuweitienii ar fi avut uniforme şi drapele. Era exasperant să-i vezi atât de aproape. A înainta mai mult, însemna o imprudenţă. Ei erau la fel de vizibili ca o muscă în lapte. Malko îşi continuă observaţia aproape zece minute, apoi lăsă jos binoclul.

— Aceasta pare să fie ceea ce noi căutăm, spuse Malko gânditor.

Richard Green privea fascinat, ca şi cum s-ar fi uitat pe o fereastră în iad.

— Astea sunt jigodiile pe care le căutăm, şopti el.

Dar nu era suficient doar să îi înjure. Trebuia acţionat într-un fel. Palestinienii îşi aleseseră foarte bine locul. La sud era o zonă neutră, practic nelocuită, la vest deşertul saudit total pustiu şi la est, altă scurtă întindere deşertică până la mare. În plus forma depresionară a terenului, înăbuşea orice zgomot produs de antrenamentele lor.

— Ce vom face în continuare? întrebă Richard Green cu voce joasă, ca şi când palestinienii l-ar fi putut auzi.

— Să ne cărăm de aici! zise Malko, înainte ca ei să observe prezenţa noastră.

Se-ntoarseră şi începură să coboare spre potecă când, deodată, un zgomot de motor îi încremeni. Era un camion care ieşea de după dună, venind dinspre est, drept spre ei, obligându-i să se ferească în mare grabă.

— Este acelaşi! exclamă Malko.

Era camionul cisternă cu care se-ntâlnise în ajun, dar de data asta era sigur că şoferul îi văzuse. Vehiculul îşi continuă drumul, fără să reducă viteza, coborând spre oază.

— Este o cisternă de apă, remarcă Richard Green.

Malko urmări cu privirea cisterna care dispărea în primele umbre albăstrii ale munţilor. Ea cobora direct spre ferma palestinienilor şi nu exista nici o soluţie pentru a o opri.

Richard Green scoase un ţipăt sălbatic de bucurie. Uitase de oboseală. De data asta şansa era de partea lor.

— Acum o să le-o plătim cu sau fără Sharjah.

Pesimismul său se pulverizase. Malko, de asemenea, nu vedea altă soluţie decât folosirea violenţei împotriva violenţei. Aşa cum spunea Richard Green urma să le-o plătească. Problema era. În ce fel.

CAPITOLUL XII

— Aici este locul unde va veni Henry Kissinger să dejuneze, dacă totul se desfăşoară în bune condiţiuni, spuse Richard Green.

Un înger încins cu grenade trecu prin aer. Malko zări la dreapta autostrăzii un perete jos, împrejmuit cu salcâmi, o enormă antenă radio şi posturi de observaţie prevăzute cu mitraliere.

Alături era o cazarmă cu uniforme roşii strălucitoare – garda personală a emirului Sabah Al Salem. Acestea se găseau la douăzeci de kilometri depărtare de Kuweit-City. Emirul era prudent. Aşezat între autostradă, Golful Persic, cazarmă şi un teren viran, el se putea apăra. Un kilometru mai departe, Malko zări pe stânga autostrăzii construcţii ciudate, colorate într-un alb strălucitor, toate de acelaşi fel, alineate pe o distanţă de kilometrii, în plin deşert.

— Ce sunt stupii aceia? întrebă el.

— Oraşele unde au fost cazaţi kuweitienii, explică Richard Green.

Aveau de ce să-şi facă coşmaruri.

Richard Green îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— Dacă îl prevenim pe Sharjah, nu este sigur că va interveni contra palestinienilor, chiar dacă ei se joacă cu armele. Vor putea pretexta oricând că se pregătesc să invadeze Israelul şi asta-i ţelul lor sfânt.

— Este foarte posibil, zise Malko.

— Asta înseamnă că nu avem decât o soluţie, continuă americanul.

Nu mai schimbară nici un cuvânt, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru.

— Nu-i putem ataca pe palestinieni fără a anunţa Washingtonul, remarcă Malko. Este o afacere foarte serioasă.

— Bineînţeles, aprobă Richard Green. Dar nu suntem obligaţi să le spunem chiar tot. Eu am un prieten iranian care va accepta în mod sigur să ne dea o mână de ajutor. El a lucrat cu oameni ca noi, în sudul Iranului, în timpurile bune.

Malko nu era dispus pentru o lichidare preventivă. Soluţia

aceasta risca să fie chiar mai rea decât răul de acum.

— Înainte de a recomanda lichidarea pe cale violentă a acestor palestinieni, cereţi Washingtonului să facă presiuni asupra kuweitienilor, remarcă Malko.

Richard Green nu răspunse. Deodată i se răcise entuziasmul. Intrau în suburbiile Kuweitului şi trebuiră să reducă viteza considerabil. Circulaţia devenise foarte anevoioasă. Peste tot se găseau dughene cu mărfuri la preţuri de trei ori mai reduse faţă de cele obişnuite.

Pe partea dreaptă a drumului, Malko remarcă un dom strălucitor.

— Superbă moscheie, remarcă el pentru a mai destinde atmosfera.

Americanul spuse bucuros:

— Este moscheia lui Kassr Mischrif! A fost construită cu sticle de bere. Nu-i deloc rău pentru o moscheie.

*

* *

Malko era la al treilea pahar de vodcă, încercând să scape de indispoziţia cauzată de încăpăţânarea lui Richard Green. Americanul îşi petrecuse restul dimineţii scriind la maşină un lung raport pe care-l dădea, pe măsură ce termina, serviciului de codificare al ambasadei. Era planul de atac asupra taberei palestiniene, cu toate detaliile. Nu mai lipsea decât sprijinul aviaţiei.

Îşi băteau cuie în tălpi.

Categoric, CIA nu învăţase nimic.

Încântat, Richard Green se ridică, se întinse şi veni să se aşeze lângă Malko, pe o canapea din biroul lui.

— Ţinând seama de decalajul orar, vom avea răspunsul mâine dimineaţă, spuse el. Eu am numit asta operaţia Armageddon – Înfruntarea dintre bine şi rău la fel ca în Biblie.

Richard Green vira spre lirismul războinic. Malko îşi termină votca şi încercă să tempereze entuziasmul americanului. Armageddon era o nebunie politică. Dacă rezultau răniţi sau prizonieri, consecinţele ar fi fost incalculabile, fără a se lua în consideraţie că nu exista nici o garanţie că palestinienii vor fi anihilaţi.

— Dar iranianul dumneavoastră ce părere are?

— Este pregătit, jubilă Richard Green. Eleonor i-a făcut o vizită.

— Pe ce arme contaţi?

Americanul surâse fin:

— Există în ambasadă câteva M16 şi grenade.

— Dumneavoastră sunteţi autorul crimei, spuse Malko serios.

Americanul făcu un gest fatalist.

— Avem ocazia să folosim armele.

— Palestinienii par a fi vreo douăzeci, în timp ce noi suntem doar trei, continuă Malko.

— Patru, îl corectă Richard Green. Vine şi Eleonor. Ea va conduce maşina – un „Station-Wagon” care n-are nici o legătură cu ambasada, în caz că va trebui să-l abandonăm acolo. Malko râse în sinea sa. Se şi vedea retrăgându-se pe jos prin deşert. Era încântătoare perspectiva. Se gândi la Alexandra care se pregătea să se joace cu bulgări de zăpadă la Liezen şi-l apucă o poftă nebună să-i telefoneze. În următoarele douăzeci şi patru de ore, el putea fi mort, plecat definitiv din această lume nebună.

— Să mergem să mâncăm ceva la pizzeria de la *Hilton.* Propuse Green.

Eleonor Ricord, încălţată cu cizme argintii şi cu o fustă asortată, deosebit de atrăgătoare, intră exact în momentul în care el se pregătea să răspundă. Malko îşi spuse că prezenţa ei ar fi foarte odihnitoare pentru un războinic înainte de luptă.

— De acord cu pizzeria, dacă Miss Ricord ne onorează cu prezenţa sa, spuse Malko.

*

* *

— De acord! spuse triumfător Richard Green.

Malko privea fascinat literele imprimate pe banda telexului: ARMAGEDDON, ARMAGEDDON, ARMAGEDDON. Asta putea însemna, de asemenea, pentru Malko: pericol de moarte imediat.

Împreună cu Richard Green ieşiră din mica sală a telexelor, de la primul etaj al ambasadei.

Malko, îngrijorat, întrebă:

— Cine a trimis confirmarea? Cumva şeful biroului „Middle East”?

— Nu, adjunctul lui – un vechi prieten de-al meu. Am fost împreună la Pleiku. Este un tip ca lumea, nu o molie de birocrat.

Malko nu se entuziasmă. Manevra era clară. Richard Green făcea parte din grupul care, în cadrul „companiei”, regreta metodele expeditive din debutul CIA, chit că şefii erau puşi în faţa faptului împlinit. În opinia lor securitatea lui Henry Kissinger

justifica orice risc. Malko se resemnă. Era invadat de fatalismul său slav. El însă nu agrea metodele puţin sofisticate.

— Care-i planul dumneavoastră? întrebă el când reveniră la birou.

— Foarte simplu, afirmă americanul. Camionul-cisternă pe care l-am văzut, merge în fiecare zi la Wafra la aceeaşi oră. Îl vom aştepta şi vom merge în urma lui, astfel încât palestinienii nu ne vor vedea când sosim. Îi lovim cu Kalaşnikovuri şi cu grenade. În trei minute, totul se va sfârşi.

— Cu Kalaşnikovuri? se miră Malko. Credeam că aveţi M16.

Richard Green surâse.

Ataşatul militar a avut altă părere. Vom avea Kalaşnikovuri. În acest fel dacă se deschide o anchetă, se va crede că a fost o reglare de conturi între palestinieni.

— Şi dacă unul dintre noi este ucis?

— Vom lua cadavrul în maşină.

Avea răspuns la toate.

Malko îşi fixă ochii strălucitori în ai lui:

— Şi dacă suntem TOŢI omorâţi, cine ne va aduce?

— Nu fiţi idioţi zise Green, aceştia sunt arabi. Eu am făcut trei ani de comando.

Malko nu insistă. Dacă era vorba să meargă la măcel, cel puţin să meargă cu bucurie.

— Să sperăm că cisterna nu va rămâne în pană. Altfel aventura asta va semăna cu şarja cavaleriei poloneze contra tancurilor germane în 1939.

— OK, zise Richard Green. Ne vedem mâine la ora opt. Camionul trece între zece şi unsprezece. Avem o marjă de siguranţă.

*

* *

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o fi făcând? mormăi Richard Green.

Era ora opt jumătate.

Pentru a zecea oară în ultimele zece minute formă numărul prietenului său iranian, fără vreun rezultat mai bun decât în celelalte nouă dăţi precedente.

Malko îl înţepă:

— Dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe iranieni. Ei nu zic niciodată „nu” dar nu fac niciodată „da”.

Fruntea joasă a lui Richard Green se încruntă de supărare,

înjură printre dinţi. Eleonor Ricord în blue-jeans şi un tricou mulat, bleu, încordată şi speriată, nu spunea nimic. Armele erau deja în maşină, într-un cufăr metalic şi aveau atâtea încărcătoare, câte le-ar fi trebuit ca să câştige războiul de secesiune.

Richard Green se mai duse odată la postul de gardă ca să întrebe dacă nu sosise iranianul. Lui Malko îi venea să-i spună că acesta era probabil în drum spre Teheran sau redacta un raport către SAVAC[8] despre prostia şefului sucursalei CIA.

— Nu mai putem aştepta din cauza camionului, explodă americanul. Să mergem.

Ochii lui cenuşii păreau şi mai înfundaţi. Purta un fel de battle-dress cu buzunare peste tot, pline cu diverse tipuri de grenade. Părea un fel de comando ceva mai modest. Malko nu avea decât pistolul său extraplat şi unul din obişnuitele sale costume de alpaca neagră. El avea oroare să se deghizeze în războinic.

— Nu-l mai aşteptăm pe prietenul dumneavoastră? întrebă el cu perfidie.

Richard Green se făcu că nu aude. Ieşiră din birou în linişte. Maşina era parcată în afara ambasadei, un pic mai la distanţă.

Richard Green era la volan. Viră la dreapta spre a ajunge la malul mării.

Malko îşi lăsă privirea să rătăcească spre mare, care era gri şi neagră din cauza poluării. Gândurile sale erau aiurea. Calmul său slav îl cuprinsese din nou în momentul primejdiei. El se-ntrebă dacă Eleonor s-ar formaliza dacă el i-ar cere un semn de afecţiune, uşor marcat de erotism în timpul călătoriei lor.

Dar vai, ea era aşezată în spate. Se întoarse, privirile lor se-ntâlniră şi descoperi că ea se gândea la acelaşi lucru. Buzele ei erau întredeschise, ea-l fixa pe Malko cu ochii ei negri cu o expresie ambiguă şi speriată în acelaşi timp.

Frica acţiona asupra ei ca un stimulent erotic. Malko se gândi la cuminţile cupluri engleze care făceau dragoste cu furie sub bombele germane.

Îşi trecu braţul pe sub banchetă şi degetele sale întâlniră în mod foarte natural genunchiul negresei.

Concentrat de conducerea autovehiculului spre cruciada lui, Richard Green nu zărea nimic.

*

[8] Poliţia secretă politică iraniană (n.a.).

* *

Richard Green montă un încărcător la Kalaşnikov cu un clinchet sec şi puse arma în spatele maşinii. Apoi îi întinse lui Malko o centură de pânză conţinând opt încărcătoare şi-şi încinse şi el una la fel în jurul taliei.

În spatele vehiculului erau înşirate puşti de asalt şi încărcătoare. Eleonor contempla spectacolul fără să spună nimic. Liniştea în pustiu era absolută. Numai vântul sufla cu violenţă dinspre est. În depărtare se vedeau flăcările mai multor felinare, dar acolo unde erau ei nu era nimic, decât „ferma” palestiniană, foarte departe, în jos. Malko o observase mult timp cu binoclul şi nu descoperi nimic anormal. Câţiva palestinieni făceau gimnastică în curte. S-ar fi putut ca planul lui Richard Green să aibă o şansă de reuşită. Nu mai lipsea decât cisterna cu apă. Se aşezară la umbra maşinii, pe o prelată, ascunşi de privirea celor de la „fermă”.

Era ora 10,45. Malko îşi spuse că poate cisterna a crăpat, sau că uzina de desalinizare a apei o fi intrat în grevă. Cerul era imaculat şi ei făceau plajă.

Deodată Eleonor Ricord scoase un urlet, arătând ceva la câţiva metri de ei. Malko tresări şi văzu ceva gălbui, de mărimea unei farfurioare, care se deplasa foarte rapid. Richard Green luă o piatră şi o aruncă.

Se auzi un „fleoşc” dezgustător şi obiectul se opri.

— Este un păianjen-cămilă de care e plin pustiul.

Un zgomot de motor care se apropia de ei, îl împiedică pe Malko să răspundă. Acesta venea dinspre potecă, din spatele dunei. Era, desigur, camionul cisternă.

Americanul se precipită în „Station-Wagon”. Malko îl urmă rapid. Richard Green părea întinerit cu zece ani.

— După ce trece, ne lipim de spatele lui, spuse el. La un metru, în praf, nimeni nu ne va putea vedea. Trecând prin faţa „fermei” Eleonor reduce viteza. Se coboară. Ea continuă să meargă o jumătate de milă, după care opreşte şi observă situaţia prin binoclu. Dacă totul este OK, eu sau dumneavoastră ieşim şi ea vine să ne ia la trecere. Dacă nu, continuă să meargă în spatele camionului şi revine pe drumul paralel cu coasta şi ei revin în dric.

Zgomotul produs de camion creştea. Acesta apăru în vârful crestei. Malko îl văzu apropiindu-se în retrovizor. Era aşa cum bănuise, camionul cisternă, cu un singur om la bord, ca de

obicei. Camionul depăşi „Station-Wagonul”, încetini şi în momentul în care Eleonor era gata să se angajeze pe urmele lui, acesta se opri la marginea potecii, la zece metri în faţa lor.

*
* *

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise Richard Green. Ce l-o fi apucat?

Malko îşi pusese aceeaşi întrebare. El aşteptă câteva secunde, apoi coborî din „Station-Wagon”. Eleonor îi întinse în linişte o armă. Enormul camion cisternă de culoare verde se găsea imobil şi tăcut în faţa lor. El nu văzuse pe nimeni coborând.

Prezenţa lui insolită părea o ameninţare şi totuşi nu era decât un singur om la bord. În cisternă nu se putea ascunde nimeni. Malko avansă cu prudenţă pe partea stângă, reuşi să ajungă la cabină şi aruncă un ochi înăuntru.

Nu era nimeni.

Richard Green îl ajunse, strângând un Kalaşnikov în mână.

— Deci?

— Probabil că s-a dus să-şi facă o nevoie fiziologică, sau rugăciunea, spuse Malko.

Richard Green se lovi peste frunte.

— Cum de nu m-am gândit? Este chiar ora rugăciunii.

De cinci ori pe zi, musulmanii pioşi trebuiau să se prosterneze spre Mecca.

Malko se aplecă şi zări sub camion picioarele şoferului. Acesta se îndepărta spre dreapta şi dispăru după o ridicătură de teren. Richard Green se sprijini de cisternă şi oftă cu arma pe umăr.

— *God damn’it!* Ne-a speriat. Dacă rămânea în pană, era o pacoste.

El îşi şterse fruntea.

— Crăp de sete.

Malko surâse ironic.

— În spatele dumneavoastră sunt cel puţin cinci mii de litri de apă. Serviţi-vă!

— Într-adevăr aveţi dreptate, dar nu cred că pot s-o găuresc.

— Există robinete în spate.

— Ţineţi-mi asta, zise Richard Green întinzându-i Kalaşnikovul său.

Se duse în spate, se ghemui, deschise un robinet mare şi puse gura dedesubt. Un jet de lichid stropi imediat faţa încântată a americanului.

Expresia de încântare a acestuia, nu dură decât câteva secunde. Se ridică dintr-o săritură, cu o grimasă oribilă, ştergându-şi gura, tuşind, bătând din picior, în timp ce lichidul continua să curgă pe jos.

— Hei! Asta nu e apă, strigă el.

Malko avu deodată impresia că are un Regiment de furnici roşii în stomac. Fugi repede în spatele camionului-cisternă, muie mâna în lichid şi o duse la nas. Puţea a benzină. Într-o fracţiune de secundă înţelese.

— Fugiţi! urlă el în direcţia lui Richard Green, ţintuit locului de mirare.

Lăsând Kalaşnikovul el se repezi cu viteza unei rachete, o apucă în trecere de mână pe Eleonor Ricord, atât de grăbit că ea căzu într-un genunchi, dar se ridică foarte repede şi scoase un ţipăt de groază. Se repeziră amândoi într-o râpă, împiedicându-se în denivelările solului.

Parcurseră astfel aproape de o sută de metri până ce simţiră că le explodează plămânii. Eleonor se lăsa trasă de el, urmându-l de bine de rău.

— Hei! Ce fugiţi ca nişte nebuni! strigă Richard Green aflat la vreo zece metri în urma lor.

O secundă mai târziu, o explozie scutură pustiul. Camionul-cisternă se transformă într-o mare de flăcări care urca vertical spre cer, înconjurată de un val de fum negru. Malko se aruncă la pământ în momentul în care suflul arzător amestecat cu bucăţi de tablă în flăcări, îi atingea. El avu impresia că-i o langustă aruncată brusc în apă fiartă.

Presiunea aerului fierbinte îl făcu să lase mâna lui Eleonor Ricord pe care o auzi ţipând.. El se rostogoli, cu veşmintele rupte de pietriş, asurzit, ars, zăpăcit de zgomotul exploziei.

Probabil că stătuse câteva minute în stare de inconştienţă, pentru că atunci când reuşi să se ridice de jos, se lăsase din nou o linişte totală. Doar un nor mare de fum, întinzându-se pe o rază de trei sute de metri, continua să plutească acolo unde făcuse explozie camionul-cisternă. Pe Malko îl durea tot corpul, hainele i se transformaseră în zdrenţe, dar nu era prea grav atins. Trosniturile flăcărilor care mistuiau cisterna şi ceea ce mai rămăsese din „Station-Wagonul” lor care fusese aruncat peste o stâncă la o depărtare de cincizeci de metri, sfârşiră prin a-l aduce la realitate.

Privi în jurul său, dar nu era nimeni.

El strigă:

— Eleonor! Richard!

— Eu sunt aici! Era vocea negresei. Ea îşi făcu apariţia din norul de praf, de nerecunoscut, îmbrăcată într-un slip deşirat, cu un singur ciorap, cu faţa plină de sânge, scuturată de un plâns isteric. Se aruncă în braţele lui Malko, tremurând din toate încheieturile.

— Pentru Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Sunteţi rănit?

— Merge! Slavă Domnului! Să-ncercăm să-l găsim pe Richard.

Îl găsiră treizeci de metri mai departe, întins pe burtă, cu ceafa plină de sânge, complet dezbrăcat de suflul exploziei, straniu de necuviincios cu pielea lui albă, în acest pustiu.

Malko îl întoarse, după ce-i pipăi ceafa. Americanul deschise ochii şi murmură:

— Unde sunt ei?

— Care „ei”?

— Tipii care ne-au atacat.

Malko clătină din cap.

— Nu ne-a atacat nimeni. Cisterna nu conţinea apă, ci benzină. A fost o mică surpriză din partea prietenilor noştri pe care trebuia să-i surprindem.

Richard Green îşi freca fruntea cu gândurile aiurea.

— Dar şoferul?

— El a fost primul care a luat-o la sănătoasa, nu pentru a face pipi, ci pentru a-şi salva pielea. Totul era bine calculat. Ei ne-au reperat în timpul expediţiilor precedente şi au aflat de asemenea, că dumneavoastră v-aţi interesat asupra orarului camionului. Dacă dumneavoastră nu v-ar fi fost sete, în acest moment noi am fi fost transformaţi în martiri pentru democraţie.

Richard Green contempla „Station-Wagonul” care semăna cu o operă a sculptorului Cesar, încă şi mai frumoasă.

— Să ne cărăbănim, zise Malko până când nu vin palestinienii să ne adune resturile ca pe nişte moaşte preţioase.

Îl ajută pe american să se ridice. Richard Green abia de se mai ţinea pe picioare. Eleonor nu se mai oprea din plânsul ei nervos. Le trebuiră zece minute să ajungă la potecă, prin pietriş. Camionul ardea în continuare. Deşertul se carbonizase pe o rază de două sute de metri. Dacă n-ar fi reuşit să fugă de lângă cisternă, ei ar fi fost cu siguranţă pulverizaţi. Vântul aduse asupra lor un fum acru care îi făcu să-şi scuipe plămânii.

— Vai de mine! exclamă Richard Green. Sunt în pielea goală.

Complet zăpăcit de explozie, el realiza doar acum în ce stare era. Cu o privire jenată pentru Eleonor, el îşi ascunse sexul cu una din mâini.

Aflat un pic mai la distanţă de explozie, Malko nu fusese dezbrăcat complet, dar costumul lui ar fi fost o foarte reuşită sperietoare.

Deodată, un sunet îndepărtat le sosi la ureche. Era sirena pompierilor. Oamenii lui Ahmadi soseau în ajutor. În acest burete îmbibat cu petrol, nu era prudent să laşi un incendiu să se întindă.

Malko se opri; nu-l mai ţineau picioarele şi avea ameţeli.

— Data viitoare spuse el, să luăm un tanc T 34. Va fi mai sigur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise deodată Richard Green irakianul ne-a vândut!

— Foarte posibil! admise Malko.

El privi pe potecă. Un convoi de vehicole venea înspre ei. Cinci minute mai târziu, un jeep se opri în dreptul lor. Din el coborâră mai mulţi arabi şi se opriră stupefiaţi în faţa spectacolului oferit de cei doi bărbaţi şi de femeie, toţi aproape dezbrăcaţi, plini de sânge şi praf.

— Sharjah se va amuza copios, murmură Malko.

*

* *

Pielea lui Malko era atât de plină de răni şi vânătăi, încât avea impresia că s-a bătut cu un porc spinos uriaş. Îl dureau toţi muşchii, dar era totuşi întreg.

Şeicul Sharjah era mieros, dar ochii lui bulbucaţi nu mai surâdeau.

— Dumneavoastră trebuia să fiţi mort, remarcă el.

— Aproape că aş dori să mă duc la Mecca să îmbrăţişez Stânca Neagră, zise Malko.

— Sunt mulţumit că aţi scăpat, dar sunteţi de vină că nu mi-aţi acordat încredere.

Malko se strâmbă de durere.

— Excelenţă! zise el, vă prezint scuzele mele în numele lui Richard Green. Vă promit că nu se va mai repeta şi vă mai cer un ultim serviciu. Aceşti palestinieni nu ştiu că am rămas în viaţă. Ei sunt acolo cu toţii. Mergeţi să-i arestaţi, numai pe timpul şederii lui Henry Kissinger. Trebuie să se poată găsi un motiv plauzibil.

Kuweitianul se gândea. Într-un târziu, el zise:

— Am să supun problema unchiului meu, emirul. Eu nu-mi pot

asuma singur această răspundere. Vă promit să susţin cauza dumneavoastră şi cred că emirul va fi de acord. Treceţi mâine pe la mine pe la birou. O să vă comunic răspunsul.

Malko ar fi fost în stare să-l sărute pe obrajii lui bucălaţi. Îl conduse şi telefonă la Eleonor pentru a o întreba de sănătate, apoi se culcă şi adormi.

Avusese o zi foarte grea.

CAPITOLUL XIII

Malko se simţea ca o bucată de carne tocată mărunt. Îl durea peste tot. Maxilarul său era atât de anchilozat, că abia de putea deschide gura. Pielea îi era plină de răni.

Richard Green nu se putea ridica din cauza durerilor din zona cervicală, iar Eleonor avusese probleme în a-l face pe amantul ei să creadă că nu un bărbat fusese cel care-i acoperise corpul cu vânătăi atât de mari. Toate acestea nu serviseră decât ca să-i ceară emirului să-i aresteze pe palestinieni. Malko, prost dispus, intră în ascensorul ministerului de interne. Biroul şeicului Abu Sharjah se găsea la etajul şase. Nu mai avea timp să-şi anunţe vizita şi nu avea cine să-l conducă, aşa că fără nici-o problemă ajunse la biroul şefului poliţiei secrete kuweitiene, bătu la uşă şi intră.

Cei doi yemeniţi cu picioarele goale şi cu pistoalele mitralieră pe genunchi, stăteau pe jos în faţa biroului la care şeicul Sharjah trăgea din eternul port-ţigaret, adâncit în dosare. Cele trei telefoane – aparate moderne, cu taste – sunau fără încetare. Îi făcu semn lui Malko să se aşeze, descoperindu-şi toţi dinţii săi auriţi.

Imediat apăru un poliţist cu o tavă cu nelipsitul ceai de mentă şi căni. Malko îşi opări curajos buzele pentru a-şi potoli nerăbdarea.

Şeicul Sharjah închise telefonul. Faţa lui rotundă şi amabilă avea întipărită o expresie de îngrijorare care îl puse imediat pe Malko în gardă.

— Care sunt noutăţile Excelenţă? întrebă el.

Sharjah clătină din cap, cu ochii plini de amărăciune.

— Proaste! Oamenii a căror prezenţă mi-aţi semnalat-o, au dispărut.

— Cum se poate?

— Au dispărut, repetă şeicul. Oamenii mei au percheziţionat ferma de la Al Wafra în zori. Nu mai era nimeni.

— De ce s-a aşteptat până în dimineaţa asta?

— Nu am putut fi primit de către emir, decât ieri seară foarte târziu. Era o decizie foarte importantă. El s-a rugat şi a reflectat

înainte să-mi transmită decizia sa la răsăritul soarelui.

Părea sincer dezolat. Malko scrută ochii castanii şi faţa durdulie. Era imposibil să descifreze adevărul. Ori palestinienii într-adevăr dispăruseră, ori Sharjah se eschiva de răspundere, ceea ce era tot una. Malko fu invadat de furie. Atâţia morţi şi atâtea riscuri pentru nimic. Henry Kissinger urma să sosească, iar asasinii erau liberi.

Se abţinu să nu facă reproşuri. Sharjah le făcuse totuşi destule servicii pentru a fi menajat.

Cei doi yemeniţi erau tăcuţi ca nişte statui.

— În situaţia asta ce vă gândiţi să faceţi?

Şeicul îşi luă port-ţigaretul şi-şi frecă faţa aspră.

— Aeroportul va fi sever supravegheat la sosirea Secretarului de Stat, îl asigură el. Toate persoanele care se vor apropia de avion, vor fi percheziţionate. De altfel, avionul nu va ateriza pe aerogara normală ci în partea cealaltă, în faţa hangarului KAC. În acest fel, pasagerii curselor obişnuite, nu vor avea cum să se apropie de avion. El va pleca apoi imediat la Palatul Păcii care va fi păzit de armată. Pe drum vor fi postaţi aproape cinci sute de poliţişti, fără a mai lua în calcul şi oamenii din serviciile dumneavoastră de securitate. Un avion cargo va aduce înainte de sosirea domnului Kissinger un Lincoln continental special cu geamuri care ar putea rezista şi la un glonţ de mitralieră. Convoiul va merge foarte repede, cu 50 sau 60 la oră.

Enumera toate aceste precauţii pentru a-l linişti pe Malko. Acesta din urmă întrebă foarte domol:

— Dumneavoastră vă mai amintiţi de amiralul Carrero Blanco la Madrid? Cumva Lincolnul a fost testat şi contra minelor?

Şeicul se înnegri la faţă. Luat din scurt, spuse:

— Am să dau ordine ca drumul să fie deminat în faţa convoiului.

Malko clătină din cap trist şi decepţionat.

— Excelenţă, chiar dacă veţi organiza voiajul lui Henry Kissinger într-un tanc, el nu va fi în siguranţă. Palestinienii au rachete şi dumneavoastră ştiţi asta. Singura soluţie este arestarea celor care se pregătesc să lovească.

— Dar vă asigur... protestă Sharjah. Sunt sigur că aceşti oameni au fugit, că ei nu vor mai încerca nimic, acum când ştiu că proiectul lor este demascat.

Malko îşi fixă ochii în cei ai şeicului.

— Excelenţă, puteţi garanta cu VIAŢA DUMNEAVOASTRĂ

pentru cea a lui Henry Kissinger?

Şeicul îşi coborî ochii încurcat, apoi aprinse o ţigară nervos şi se lăsă pe spate.

— Dumneavoastră ştiţi bine că asta este imposibil, spuse el. Este suficientă o simplă neglijenţă, o întâmplare nenorocită.

Malko se ridică reprimându-şi o grimasă de durere, luptând contra descurajării. Mai erau cinci zile şi totul trebuia luat de la început.

— Excelenţă, spuse el, promit să nu vă mai plictisesc cu aceste probleme, pentru că am să recomand Departamentului de Stat să anuleze voiajul lui Henry Kissinger.

Fără să ia în seamă protestele kuweitianului, ieşi din birou.

Probabil că acest zvon pe care îl lansase, va ajunge la palestinieni şi îi va deranja în proiectele lor. Ştia, însă, foarte bine, că nu avea cum să-l împiedice pe Kissinger să vină în Kuweit.

Trebuia deci găsită o soluţie, alta decât să facă secretarului de stat scut din propriul lui corp. Aceasta ar risca să facă doi morţi în loc de unul.

În aşteptare, trebuia să-i ducă lui Richard Green vestea cea bună.

*

* *

Îngrijorat, cu faţa plină de lovituri şi cu gâtul înţepenit, şeful, sucursalei CIA în Kuweit părea să fi îmbătrânit cu zece ani în zece minute.

— Este o catastrofă! comentă el. Nu se poate decomanda călătoria atât de repede fără a-şi pierde prestigiul.

Malko, descurajat, se lăsă să cadă pe canapeaua îngustă.

— Ei bine, trimiteţi un telex recomandând Departamentului de Stat să cumpere o armură pentru Henry Kissinger.

Se lăsă o linişte grea şi tensionată. În fond, Malko nu avea chef de glumă şi împărtăşea îngrijorarea lui Richard Green. El ar fi trebuit să folosească metodele în general preconizate de Chris Jones şi Milton Brabeck, cele două gorile ale CIA, pentru a-l primi pe Henry Kissinger: golirea Kuweitului de locuitori şi înlocuirea acestora cu agenţi ai Serviciului Secret; greu de realizat în practică.

Cu capul în mâini, Richard Green fixa cu un aer absent vulturul american agăţat de perete în biroul său.

Malko se ridică:

— O să mai încerc ceva. Există o şansă minusculă ca să ajung la un rezultat.

*

* *

— În acest moment sunt foarte ocupată. Avem cocktailuri în fiecare seară.

Vocea lui Winnie Zaki era mondenă, artificială, rece, deci era cu atât mai interesant. Malko simţi că ea se pregăteşte să închidă telefonul. Poate soţul ei era aproape de ea, dar el nu avea altă posibilitate.

— Trebuie neapărat să vă văd, insistă Malko.

— Nu am timp liber decât peste vreo zece zile, îi răspunse ea tranşant.

Riscă totul pe o singură carte.

— Este vorba despre o chestiune de viaţă şi de moarte. Subiectul este o persoană care vă este foarte dragă.

El simţi surprinderea în liniştea care se lăsase la celălalt capăt al firului, apoi ea întrebă cu o voce foarte hotărâtă:

— Ce înseamnă asta? Despre ce-i vorba?

— O să vă explic prin viu grai, insistă Malko. Ţineţi însă seama că este urgent.

Winnie Zaki se hotărî brusc.

— Foarte bine. În această după-amiază, să rămâneţi în camera dumneavoastră de la *Sheraton.* Reuniunea clubului nostru se ţine acolo şi voi încerca să scap un moment, dar nu contaţi prea mult.

Ea închise.

Lui Malko nu-i mai rămânea decât să aştepte. Merse până la fereastră. Resturile a două automobile accidentate, continuau să ruginească în faţa hotelului.

Pentru a-şi da puţin curaj, contemplă fotografia panoramică a palatului său din Liezen. Dacă situaţia asta continua, va fi obligat să-l vândă unui kuweitian. CIA nu i-ar ierta eşecul într-o misiune atât de importantă. Nu se lucra pe credit în lumea spionajului. Se gândi la telegrama plină de diplomaţie pe care Richard Green o expediase în USA, avertizând că securitatea lui Henry Kissinger nu este asigurată în proporţie de 100%. Primele gorile ale „Secret Service” urmau să sosească în ziua următoare pentru a se familiariza cu eventualele lor ţinte.

*

* *

Malko se plictisise contemplând petrolierele ancorate în port. Încercase să facă o baie fierbinte pentru a-şi mai destinde muşchii care-l dureau, dar, fără îndoială, din cauza mimetismului, apa care curgea la robinete avea culoarea petrolului brut.

Ceasul lui arăta ora cinci fără un sfert. Nici-o noutate de la Winnie Zaki. Nu îndrăznea să iasă din cameră, de frică să nu rateze întâlnirea. Pentru nervi, era ceva foarte chinuitor. Ar fi trebuit să-i ceară lui Eleonor Ricord să-i ţină companie. Se decise ca la ora cinci să meargă să vadă ce se întâmplă. Parcurse editorialul virulent din *Koweit Time,* scris probabil de un supravieţuitor din Propaganda Staffel a doctorului Joseph Goebbels.

Era atât de picant să asculţi ţările din lumea a treia denunţând virtuos rasismul şi să citeşti despre asta. Sufletele pure se simţeau probabil înflăcărate. O bătaie în uşă îl făcu să tresară. Lăsă jurnalul din mână şi întredeschise uşa fără să scoată lanţul de siguranţă. El nu avea încredere absolută în cărnoasa Winnie Zaki. Mirosul de parfum care-i invadă nările îl linişti imediat. Deschise uşa larg şi se găsi nas în nas cu o necunoscută, încântătoare, brună, foarte machiată, îmbrăcată într-o rochie de cocktail bej mulată pe formele atrăgătoare, desigur trimisă de Winnie. Aceasta aruncă o privire neliniştită pe palier.

— Intraţi, o îndemnă el.

Ochii ei mari se ridicară spre el speriaţi.

— Sunteţi singur?

— Bineînţeles.

Necunoscuta intră şi el închise uşa la loc, apoi se-ntoarse spre vizitatoarea sa care rămăsese în picioare, aproape de comoda lipită de perete. Malko îi surâse.

— Unde este Winnie?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu.

Engleza sa avea parfum de harem.

Ea îşi muşcă buzele şi şopti:

— Cred că am greşit camera. Trebuie să plec.

Prin dantela de la partea de sus a rochiei, Malko vedea un piept robust. Necunoscuta era mai mult decât apetisantă, dar misterul îl agasa. Ce căuta ea în camera asta? Ce legătură era între ea şi Winnie Zaki?

El o luă de braţ, apropiind-o de el.

— Spuneţi adevărul! Ce doriţi dumneavoastră?

Ea nu se zbătu, nu răspunse, ci doar ridică spre el doi ochi încercănaţi cu kohl, plini de o expresie de nelinişte şi în acelaşi timp exactă. Instinctul de mascul al lui Malko nu se înşelă nici o secundă.

El îi eliberă braţul şi puse mâinile pe coapsele rotunde, dar ea nu încercă să scape. Ea-şi întoarse puţin faţa atunci când voi s-o sărute, murmurând un vag protest, apoi sfârşi prin a-i dărui buzele sale.

La contactul cu gura lui, fu cuprinsă de o frenezie brutală, neaşteptată, o explozie de mici oftaturi şi săruturi furibunde, cu mâinile timide explorându-i corpul. Se lipea de el, cu bazinul împins în faţă, oferindu-se elastică, caldă şi parfumată. Malko vru deodată s-o atragă spre pat, dar ea rezistă murmurând:

— Nu… rochia mea!

Avea deja obrajii roşii.

Încercă cu moliciune să se îndepărteze de el murmurând:

— *I must go!*

Această străină neaşteptată, îi dezlănţuise dorinţele lui Malko. O împinse spre comodă, o lipi de aceasta, cu spatele la perete. Ea se lăsă ca şi când ar fi fost hipnotizată. Nici nu se apără, nici nu-l ajută. El îndepărtă tot ce-l încurca, îi desfăcu picioarele şi o penetră în fugă ca un elev de liceu. Ea scoase un geamăt lung, extaziată.

Era arzătoare, umectată, deschisă. Dintr-odată, el o penetra în întregime lipind-o de perete ca pe un fluture. Sub rochia de dantelă şi mătase, ea nu purta practic nimic. Picioarele şi coapsele ei erau foarte albe. Ea se răsturnă pe spate sprijinindu-se cu umerii de perete, cu un oftat satisfăcut, într-o poziţie totuşi incomodă, cu picioarele încolăcite în jurul coapselor lui Malko. El simţea tocul fin al unuia dintre pantofi apăsându-i fesele pentru a fi mai adânc penetrată, ceea ce era practic imposibil. Ea strecură o mână între corpurile lor, mângâindu-l, zgâriindu-l, apăsându-l. El se retrase şi o strânse mai bine, explodând în ea ca şi cum ar fi fost ultima dată când juisa. Mâna ei îl strângea, mai să-l facă să ţipe. Ea tremură de plăcere. Rămaseră mai mult timp strâns lipiţi unul de altul.

Ochii lui Malko îi căzură pe ceas. Se scurseseră şapte minute de când necunoscuta bătuse la uşă. Cu alura ei, putea încerca pe toţi clienţii hotelului într-o singură dimineaţă.

Necunoscuta îşi desfăcu gambele de pe fesele lui, îşi puse tocurile pe podea, îi surâse lui Malko, îl îndepărtă de ea şi-şi

netezi rochia pe pântecul gol epilat cu grijă. Cu excepţia feţei sale stacojii ea era perfect aranjată. Îşi mai netezi rochia pentru a-i întinde cutele, îşi pieptănă părul negru, îi surâse lui Malko cu un aer aproape distant şi se-ndreptă spre uşă.

— Cum vă numiţi dumneavoastră? o întrebă el.

Ea se făcu a nu fi auzit nimic, deschise uşa şi dispăru.

*

* *

Malko tocmai termina de pus în ordine hainele sale, când auzi din nou bătăi în uşă. Abia se stăpâni să nu izbucnească în râs, în ciuda tensiunii sale nervoase. Dacă era cumva o nouă necunoscută, era în pericol să nu poată face faţă situaţiei.

Deschise. Era Winnie Zaki, în taior şi cu pantofi cu tocuri joase, cu părul prins într-un conci strâns. Efectiv, ea se năpusti în cameră închizând uşa în urma sa.

— Credeam că n-o să mai veniţi niciodată, zise Malko.

Ea privi împrejurul ei în cameră, ca şi când s-ar fi aşteptat să-l găsească pe Satana.

— Mi-a fost foarte greu să scap, zise Winnie. Ce vreţi să-mi spuneţi?

Malko se gândi să-i povestească despre ciudata lui vizitatoare care o precedase, dar avea altceva mai bun de făcut. Winnie îl privea rece ca un aisberg.

— Cine este în primejdie de moarte? întrebă ea.

Ochii strălucitori ai lui Malko erau la fel de duri ca ai ei.

— Soţul dumneavoastră, spuse el.

Winnie se crispă:

— Abdul! Pentru ce?

— Pentru că el este organizatorul unui atentat împotriva lui Henry Kissinger, plătit de extremiştii care vor să-l omoare pe omul care vrea să aducă pacea şi nu pot suporta apropierea dintre Israel şi ţările arabe moderate, explică Malko foarte liniştit. Serviciile speciale americane au făcut totul pentru a neutraliza pe presupuşii autori ai acestui atentat. Nereuşindu-se acest lucru, s-a luat la cel mai înalt nivel decizia de a fi eliminat fizic soţul dumneavoastră.

Ochii lui Winnie Zaki îl scrutau cu intensitate, încercând să-şi dea seama dacă Malko blufează.

— Cum aţi aflat dumneavoastră asta? întrebă ea cu o voce strangulată.

— Eu aparţin acestor servicii, mărturisi Malko.

În mod evident, ea cunoştea asta.

Îşi întoarse privirea descumpănită, făcu câţiva paşi prin cameră, se-ntoarse spre el fulgerând de mânie.

— Dumneavoastră minţiţi! explodă ea. Este un bluff.

Ochii ei erau plini de ură. Gura sa se strânsese ajungând o simplă linie iar pieptul îi tresălta de indignare.

— Este treaba dumneavoastră dacă nu credeţi, spuse Malko. Eu v-am prevenit. Veţi fi o văduvă încântătoare.

Avu impresia că ea o să-l sfâşie.

— Ticălosule! Voi nu puteţi face nimic împotriva lui Abdul. Nimeni nu va îndrăzni să-l atace.

— Cei care trebuie să-l omoare sunt deja pe drum, spuse Malko. Amintiţi-vă de la raidul de la Beirut.

La Beirut, serviciile secrete israeliene veniseră să lichideze vreo zece şefi palestinieni, fără să fie pedepsiţi. Malko simţi că o impresionase pe tânăra femeie. Pe un ton calm ea întrebă:

— Dacă este adevărat de ce îmi spuneţi toate astea, având în vedere că sunteţi inamicul lui Abdul?

— Pentru a împiedica execuţia.

— Cum?

Acum trebuia Malko să-şi aleagă bine cuvintele.

— Eu nu vreau moartea nimănui, spuse el. Nu mai mult a soţului dumneavoastră decât a lui Kissinger, dar eu sunt însărcinat cu paza acestuia din urmă şi voi face tot ce trebuie, iată ce vă ofer dumneavoastră: să pun mâna pe oamenii care se pregătesc să-l asasineze pe secretarul de stat, îi anihilez pe timpul vizitei oficiale şi în contra-partidă, soţul dumneavoastră nu riscă nimic.

Se lăsă un moment lung de linişte. Winnie Zaki era vizibil impresionată de tonul rece şi detaşat al lui Malko. Totuşi, ea scutură capul muşcându-şi buzele.

— Este imposibil, spuse ea. Dumneavoastră îl veţi omorî.

— Îmi dau cuvântul că nu.

— Nu pot să cred, spuse ea. Şi dacă află că i-am trădat, mă vor omorî ei pe mine şi în afară de asta, dumneavoastră blufaţi.

Cu un pas rapid, ea se-ndreptă spre uşă, o deschise şi se-ntoarse. Malko nu se mişcase din loc.

— Veţi regreta toată viaţa! spuse el cu hotărâre.

Văzu apărând brusc în ochii danezei lucirea de angoasă. Ea ezită, închise uşa la loc şi reveni spre el. De data asta simţea că o convinsese. Cercul alb al fricii îi marca buzele. Ea rămase

tăcută mai mult timp în faţa lui cu privirea în gol, pradă unei profunde confuzii, apoi ridică ochii.

— Pot să vă propun ceva, spuse ea.

Malko trebui să facă apel la toată puterea lui de stăpânire de sine pentru a nu-şi exterioriza bucuria.

— Vă ascult.

— Oamenii la care dumneavoastră faceţi aluzie nu vor avea arme. O femeie trebuie să le aducă pe aeroport în ultimul moment. Eu ştiu unde sunt aceste arme. Ei nu vor putea să procure altele, dacă dumneavoastră le interceptaţi.

Creierul lui Malko lucra ca un calculator. Îl străfulgeră o idee.

— Această femeie, spuse el, nu-i cumva o japoneză numită Chino-Bu?

O lumină de panică îi străbătu ochii negri ai lui Winnie Zaki.

— De unde… de unde ştiţi? şopti ea.

Confuzia începea să iasă la iveală.

— Noi ştim multe lucruri. Foarte bine! Sunt de acord cu propunerea dumneavoastră. Unde sunt aceste arme?

— În Goa.

Malko crezu că n-aude bine.

— În Goa, în India?

— Da. Ce caută ele acolo?

— Acolo este un centru de hippies, explică Winnie Zaki. Mai multe sute din toate ţările. Deseori, comandourile palestiniene se odihnesc acolo între două misiuni. India a avut totdeauna o atitudine foarte pro-arabă şi este foarte uşor să ieşi din India cu arme.

— Unde o s-o găsesc eu pe această japoneză? întrebă Malko.

— V-am spus, în Goa, într-un sat care se numeşte Calangute. Asta-i tot ce ştiu, ce am auzit de la Abdul.

Malko se gândea. Dacă daneza spunea adevărul, aceasta era soluţia nesperată a problemei sale.

— O să-i spuneţi soţului dumneavoastră de acordul intervenit între noi?

Winnie clătină din cap:

— Asta ar presupune să-i mărturisesc că v-am crezut. Dumneavoastră ştiţi că asta-i imposibil.

— Foarte bine! zise Malko. Aleg varianta de a mă încrede în dumneavoastră. Ce altceva mai ştiţi de atentat?

Winnie adoptă numaidecât o poziţie defensivă.

— Nu vă spun nimic mai mult şi dacă contrar celor stabilite de

noi aici Abdul păţeşte ceva, vă omor eu însămi.

O credea în stare. Malko se decise să nu mai insiste.

— Vă dau cuvântul meu.

— Foarte bine! zise ea. Acum trebuie să plec.

El o conduse până la uşă. Înainte ca ea să iasă, o întrebă:

— Am primit o vizită mai înainte să veniţi. Dumneavoastră aţi trimis-o pe acea încântătoare şi impetuoasă creatură?

Ea se tulbură şi îi aruncă o privire ambiguă răspunzând pe nerăsuflate:

— Da!

— Prin ce minune?

El crezu că nu o să-i răspundă, dar pactul lor, crease un fel de complicitate între ei.

Ea îi explică repede:

— Atunci când ne reunim, se-ntâmplă ca unele dintre noi să profite de situaţie pentru a-şi oferi un pic de libertate. Este uşor într-un hotel mare ca *Sheraton* să mergi să baţi la uşa uneia dintre camere. Multe dintre prietenele mele sunt tratate de soţii lor mai puţin bine decât cămilele. Ele au dreptul la o revanşă pe care nu şi-o pot lua deschis, fără mari riscuri din cauza moravurilor arabe. Până nu demult, în Arabia Saudită femeile infidele erau lapidate.

— Ce fac ele însă dacă nimeresc peste un om de morală îndoielnică sau peste o femeie. *Sheratonul* este ocupat de tot felul de oameni.

Winnie surâse jenată.

— Ele se scuză şi se duc să bată la altă uşă. De multe ori se întâmplă să i le aduc lui Abdul. Cel puţin ştiu cu cine mă înşeală şi mă excită să văd cum face dragoste cu altă femeie. Ea îşi dădea la iveală misterele cu o voce monotonă, impersonală.

— Cine este prietena dumneavoastră? o întrebă Malko.

— Nu o să vă spun, spuse cu hotărâre. Nu o veţi mai revedea niciodată. Ea locuieşte la Ryad şi este soţia unui saudit foarte bogat şi gelos. Dac-ar şti, ar omorî-o. Fratele ei o acompaniază ca să-i protejeze viaţa. El era, de altfel, pe hol. De fapt, ea nu a întârziat mult.

— Ştiu! zise Malko.

— La revedere, spuse Winnie.

Privirile lor se-ncrucişară.

— Ar fi trebuit să veniţi dumneavoastră în locul prietenei, zise Malko.

Winnie închise uşa şi plecă.

*

* *

Richard Green jubila, ca şi când ar fi pierdut douăzeci de kilograme dintr-odată.

— Asta va fi uşor, spuse el şi ştiu că cei mai bucuroşi vor fi japonezii. Această Chino-Bu este căutată de ei de-o bună bucată de vreme.

Malko îşi pipăi una dintre vânătăile de sub vestă.

— Dumneavoastră veţi preveni sucursala din Bombay a „Companiei” sau pe indieni?

Şeful sucursalei CIA negă din cap.

— *No way*[9]. Dumneavoastră aţi început, dumneavoastră continuaţi. Nu am încredere decât în dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să merg în Goa?

— Întocmai, zise americanul. Bineînţeles, sucursala de la Bombay va fi la dispoziţia dumneavoastră.

— Şi, exact, ce vreţi să fac în Goa?

Richard Green făcu un gest foarte expresiv cu mâna, măturând de la birou cu o mitralieră imaginară.

— Lichidaţi-mi-o pe această maimuţă şi aruncaţi armele în mare. Vă vom da tot ce vă trebuie la Bombay.

Malko rămase tăcut. Mai mulţi ani de misiuni pentru Central Intelligence Agency nu-l obişnuiseră să fie trimis să omoare cu sânge rece. Totuşi, în sinea lui, considera justificat ordinul lui Richard Green. Eliminând-o pe această fanatică japoneză şi armele pe care le aducea ea, se evita un măcel cu preţul unei singure vieţi umane.

Totuşi, se simţea incapabil să rezolve această misiune. Recapitulând tot ce aflase despre această afacere, de la început, îi veni o idee.

— Cred că există o soluţie mai bună, propuse el.

— Richard Green îl privi de sus, plin de dispreţ:

— Care?

Malko începu să-şi expună ideea. La-nceput, Richard Green nu-şi ascundea scepticismul. Apoi, puţin câte puţin, se entuziasmă pentru proiectul lui Malko. La sfârşit, el nu-şi mai găsea locul:

— Fantastic! zise el. Am să previn Bombayul şi Bonnul, dar

---

[9] Nici vorbă (n.a.).

dumneavoastră nu veţi putea pleca înainte de mâine seară. Ei au nevoie de timp ca să lucreze. Dacă asta nu merge, dumneavoastră aveţi în continuare posibilitatea să reveniţi la prima soluţie.

— Exact! spuse Malko.

El, de asemenea, era încântat. Soluţiile sofisticate îi plăceau mai mult decât metodele brutale. A le aplica pe acestea din urmă, însemna să te cobori la nivelul teroriştilor pe care voiau să-i combată.

— Încă ceva, zise el. Cred că Miss Ricord mi-ar putea fi utilă în Goa. În doi, vom fi mai greu de remarcat şi s-ar putea să am nevoie de un agent de legătură.

— Foarte bine! aprobă Richard Green. O anunţ imediat. Am să-i cer concediu de la ambasadă.

Ochii lui cenuşii îl fixară pe Malko cu o imperceptibilă ironie. Malko îşi coborî pudic ochii, gândindu-se la bănuitoarea Eleonor. Niciodată însă, regulamentele serviciilor secrete nu interziseseră îmbinarea utilului cu plăcutul.

Richard Green se ridică şi se duse în faţa calendarului unde nu mai rămâneau decât cinci zile libere până la sosirea zilei lui Henry Kissinger. Avea chef să-l îmbrăţişeze.

*

* *

Un miros neplăcut se infiltra în maşină, deşi geamurile erau ermetic închise.

Drumul de la aeroport la Bombay reprezenta o lungă coborâre în infern; o aglomeraţie de colibe din lemn cu acoperişuri din carton şi frunze, colcăind de o omenire slabă, înfometată, prost îmbrăcată. Mii de ochi negri, inexpresivi, priveau trecerea maşinii luxoase, strălucitor de curată, monstru mecanic, cu totul străin de viaţa lor mizerabilă.

Eleonor Ricord se-nfioră:

— Este îngrozitor.

Tânăra „analistă” a CIA care conducea, ridică capul:

— La Bombay, ei au trei rupii[10] pe zi pentru întreţinerea unei familii. La Calcutta situaţia este însă şi mai rea.

Chiar şi în oraşele cele mai murdare din Extremul Orient, Malko nu respirase acest miros îngrozitor. În bidonville-uri mii de indieni dormeau chiar pe jos, pe trotuare, în mijlocul străzii,

[10] În jur de un franc 50 sau 35 centi US (n.a.).

înveliţi în zdrenţele lor.

Tânăra americancă reduse viteza. Se apropiau de malul mării, virând în unghi drept. Malko zări în ceaţa dimineţii un templu albăstrui izolat în mijlocul unui fel de teren mocirlos, urât mirositor, în care tropăiau indieni în căutare de scoici: marea. În jurul Bombayului, Oceanul Indian era cenuşiu, murdar, ca şi cum India nu era decât o pubelă gigantică, care se deversa în ocean. Aeroportul însuşi părea o ruină din cauza vechimii, lipsei de întreţinere şi umidităţii. Din fericire, exista un zbor spre Goa în fiecare dimineaţă; un DC 3 un pic îmbătrânit al Safari Aiways. Indian Airlines era în grevă. *India Time* anunţa cu veselie, optzeci de milioane de şomeri, o creştere zero a economiei şi greve cam peste tot din cauza foametei.

Malko îşi spuse că Chino-Bu, japoneza, putea să-şi fi ales o ţară mai bună.

CAPITOLUL XIV

Plaja se-ntindea cât vedeai cu ochii, mângâiată de un soare arzător, mărginită de pâlcuri de cocotieri, presărată cu colibe de pescari. Bărcile lor enorme erau împrăştiate pe nisip, gata să plonjeze în Oceanul Indian. Mii de ciori grase şi obraznice croncăneau fără Încetare.

Deşi nu erau decât la cinci sute de kilometri sud de Bombay, se găseau într-o lume total diferită.

Se apropiau trei fete complet dezbrăcate, mergând nepăsătoare în lungul valurilor. Se încrucişară cu Malko şi Eleonor. Îşi întrerupseră conversaţia şi se-ntoarseră fixându-i insistent, pufniră în râs şi-şi văzură de drum.

Malko se uită surâzând la Eleonor Ricord:

— Cred că ne vom face remarcaţi dacă…

Toţi cei cu care se-ntâlniseră, hippies bărbaţi sau femei, erau dezbrăcaţi, mai ales fetele.

Eleonor Ricord avu o scurtă ezitare, apoi cu un gest grăbit îşi scoase sutienul, eliberând sânii mici şi înalţi, apoi îşi scoase slipul, scoţând la iveală fesele cambrate şi întinse cele două obiecte de îmbrăcăminte lui Malko, iar acesta le introduse într-o mică sacoşă de care nu se despărţea niciodată. El băgase deja acolo blugii lui şi o rochie subţire pentru Eleonor, precum şi un pachet mic sosit cu o oră înaintea sa din Germania, pe care i-l înmânase funcţionarul de la CIA.

— Sunteţi mulţumit?

Tonul negresei trăda mândrie, pentru corpul ei perfect şi agasare. Îşi continuară apoi drumul. Cercetările se anunţau dificile.

Malko şi Eleonor depăşiră un cuplu hippy intoxicaţi cu haşiş care dormeau încă pe plajă, înfăşuraţi în cuvertură în ciuda soarelui, lângă un stâlp care susţinea o geamandură. Vai! Profesorul de înot cel mai apropiat era la Panjim. În caz de vreo nenorocire, trebuia să i se scrie. Când cunoşteai mai bine Turist-Hotel din Calangute, erai tentat să preferi plaja. Malko se trăsese înapoi de oroare la vederea camerei ce li se oferise – o celulă murdară, cu saltele umplute cu rumeguş şi o „baie” care se mărginea la o gaură în podea pentru nevoile esenţiale, un duş

ruginit şi un robinet la nivelul solului, care curgea în continuu. Existau şi telefoane fără receptor. Eleonor Ricord petrecuse o parte importantă a serii organizând foarte interesante regate de gândaci pe solul inundat.

Calangute, minuscul sat tropical aflat pe malul oceanului nu adăpostea decât foarte puţini hippies. Ei veneau acolo doar ca să-şi ridice scrisorile de la poştă, trăind în restul timpului pe plajă şi în plantaţiile de cocotieri care se întindeau pe kilometri întregi, direct, pe nisip sau, cei mai înstăriţi, în casele închiriate de la indieni.

În aceste condiţii, nu va fi foarte uşor s-o găsească pe Chino-Bu. Erau cu sutele veniţi din toate ţările, necunoscându-se unii pe alţii şi neîntâlnindu-se adesea, decât pentru a cumpăra droguri. De la portughezii care ocupaseră Goa timp de două sute de ani, până în 1968, nu rămăseseră decât câteva biserici albe risipite prin orezării dărâmându-se sub climatul tropical şi rare cuvinte portugheze în gura şoferilor de taxi.

Plaja imensă se termina la nord printr-un mic cap stâncos unde se înălţau ruinele unei mănăstiri abandonate. Malko privi în jurul lui:

Trei bărbaţi şi o femeie hippies se jucau cu o mică maimuţă, într-un loc mai ferit.

— Să mergem la ei să-i întrebăm, spuse el.

Atunci când coborâseră în ajun din vechiul aparat Dakota al Safari Airways, din care totul fusese furat, inclusiv centurile de siguranţă, Malko se gândea că găsirea lui Chino-Bu îi va lua mai mult de o dimineaţă. El văzu repede că se înşela. După ce stătuseră de vorbă cu zeci de hippies, nu avansaseră deloc. Hippies din provincia Goa erau repartizaţi pe trei sau patru plaje, fiecare dintre ele măsurând patru-cinci kilometri, unele la sud de micul aeroport militar din Davolim unde aterizaseră, altele la nord, începând de la Calangute.

Taxiul făcuse o oră jumătate de la Davolim la Calangute, trecând un lac, traversând micul orăşel Panjim – capitala provinciei, şerpuind printre orezăriile amintind despre Indonezia, toate acestea pentru a ajunge la *Turist-Hotel.*

Urmă maratonul speranţei – kilometri de plajă unde nimeni părea să nu cunoască pe nimeni. Chino-Bu părea să nu fi existat niciodată.

Cei trei hippies bărbaţi se uitară cu ochi lacomi la pielea satinată şi neagră a Eleonorei Ricord. Însoţitoarea lor era palidă

şi plină de coşuri. Negresa le adresă cel mai frumos surâs al ei.

— Caut o prietenă, o japoneză, pe Chino-Bu, spuse ea.

Se lăsă liniştea. Unul dintre hippies netezea cu conştiinciozitate nisipul care-i acoperea sexul, iar al doilea părea să doarmă. Al treilea împinse mica maimuţă care sări imediat pe Malko şi fixă blana buclată pe abdomenul lui Eleonor.

— Chino-Bu aţi spus?

— Da!

Din nou linişte, tulburată doar de ţipetele ascuţite ale ciorilor omniprezente. Tânărul hippie se ridică scuturându-şi de praf sexul.

Duhnea a haşiş şi părul îi era legat în cozi împodobite cu mici cochilii. Ochii lui albaştri, tulburi, nu păreau să vadă pe cineva. Era înspăimântător de slab.

— Chino-Bu? spuse el într-un târziu. Ea nu este cu Jambo? Malko care făcea eforturi pentru a se stăpâni să nu sugrume pe furiş oribila maimuţă-veveriţă care se agăţase de umărul lui, întrebă:

— Cine este Jambo?

Tânărul hippie îl consideră ca de pe altă lume şi spuse:

— Nu ştiu nimic despre el. Este un tip mai mult cu pielea neagră – negru sau arab – are un fes brodat pe cap şi păr cârlionţat. Strigă mereu „*Jambo*[11]”.

— Este bine şi aşa, zise Malko.

Nu era momentul să ignore acest început de pistă. Tipul hippie mai spuse:

— O să-i găsiţi pe Ajuna Beach pe partea cealaltă a râului. Ei au trecut aseară pe la Calanguta pe la poştă.

Malko reuşi să se debaraseze de maimuţă şi întrebă în mod automat:

— Cum se îmbracă de obicei Chino-Bu?

Hippy-ul îşi scărpina cu încrâncenare organele sexuale şi îl privi cu sinceră surprindere.

— Îmbrăcată? Ea nu poartă nimic. Doar o centură de argint, cred.

— Cum ajungem la Ajuna Beach?

Individul le arătă capul stâncos.

— Se poate merge pe-acolo. Există o potecă, sau prin junglă. Trebuie traversat râul care nu este prea adânc.

---

[11] Bună ziua! În hindusă (n.a.).

Malko şi Eleonor continuară drumul. Le trebui încă o jumătate de oră ca să ajungă la capătul plajei, apoi merseră pe o potecă şerpuind printre stânci. Soarele era acum sus şi ardea îngrozitor. Se întâlniră cu un indian care le oferi whisky de contrabandă şi haşiş.

Se mai întâlniră cu o fată cu ochii ficşi care cânta de una singură ca o nebună. Se opriră puţin ca să-şi şteargă sudoarea care curgea gârlă pe corpurile lor goale. Malko îşi spuse că Eleonor era într-adevăr superbă cu fesele cambrate şi având pielea de culoarea cafelei cu lapte. Deşi dormiseră în aceeaşi cameră la hotel, el nu se atinsese de ea. Ea adormise prima, întorcându-i ostentativ spatele.

Mai merseră puţin şi după încă un ocol, descoperiră Ajuna Beach. Spre deosebire de plaja Calangute, nu exista nici un sat indian, ci doar sute de hippies.

*

* *

— Chino-Bu? Nu cunosc. Mergeţi să vedeţi la restaurant, poate acolo.

Americanul tânăr şi bărbos, plecă fugind spre valuri. Malko privi descurajat zecile de cabane din foi de palmier care înconjurau plaja mare. Fiecare dintre ele adăpostea o familie hippie. Cam peste tot, hippie de ambe sexe dormeau goi pe plajă, în ciuda soarelui arzător. Alţii cântau la chitară.

Nu era nici un indian la vedere.

Ei descoperiră „restaurantul” ca din întâmplare, la o distanţă de cinci sute de metri – o cabană din frunze cu bănci rustice, rogojini şi o bucătărie în aer liber. O familie de indieni se instalase acolo şi hrănea de bine de rău, pe hippies mai înstăriţi; o duzină de indivizi aşezaţi pe jos, mâncând cu lăcomie *chicken curry* – o reţetă indiană (un pui la o tonă de orez), la 150 rupii porţia. Malko şi Eleonor se instalară aproape de intrare şi comandară bere şi felul de mâncare de lux, *fish-curry* la cinci rupii porţia. Asta pentru a nu ruina CIA.

Restaurantul părea să fie locul de întâlnire al tuturor celor de pe plajă. Hippies care nu aveau bani, veneau fără nici o ruşine să se aşeze lângă cei care mâncau şi cerşeau puţină mâncare. Unii fumau haşiş, oferind fără fasoane şi vecinului. Un „joint” ajungea astfel la cinci-şase persoane. Se împărţea mai uşor drogul decât mâncarea.

Malko se întoarse spre un cuplu aşezat lângă el.

— Dumneavoastră o cunoaşteţi pe Chino-Bu?

Era un francez cu nas mare, acompaniat de o fată slabă dar frumoasă. El clătină din cap:

— Nu!

— Dar pe Jambo?

Francezul surâse:

— Pe Jambo, da! Dumneavoastră îl căutaţi?

Malko ezită neîndrăznind să avanseze pe acest teren nesigur. Francezul nu insistă şi reîncepu să mănânce, fără să încerce să prelungească conversaţia.

Intrară şi ieşiră alţi hippies. Malko şi Eleonor terminară de mâncat, puţin descurajaţi. Ei se integraseră comunităţii hippie fără greutate dar cercetările lor nu înaintau deloc. Se pregăteau să plece, când un strigăt îi făcu să ridice capul:

— Jambo!

Tocmai intrase un personaj bizar, cu pielea foarte neagră, dezbrăcat cu excepţia unui slip şi a unei bonete rotunde brodată, pe vârful capului. Avea trăsături grosolane, nasul turtit, părul foarte ondulat şi purta un şirag din jucărioare în jurul gâtului. Şi un fel de desagă în bandulieră. În urma lui venea o fată, total dezbrăcată, mică, de tip pronunţat asiatic, cu o faţă netedă şi păr negru scurt, cu ochii ca nişte butoni de botine. Ea avea corp de copil, fără piept, cu picioare scurte. Fesele ei erau presărate cu pete roşii, de la insecte sau vreo boală ruşinoasă.

Ei se aşezară în faţa lui Malko şi a Eleonorei.

Malko îi examina cu cea mai mare discreţie posibilă. Omul era desigur „Jambo”, iar fata putea fi Chino-Bu. Jambo începu să vorbească tare, glumind cu vecini lui. Asiatica nu scotea nici un cuvânt, mâncându-l din ochi. Camaradul ei scoase din desagă o cutie din argint din care luă o bucată de pastă cenuşie pe care începu s-o lovească de bancă. Apoi luă o pipă scurtă pentru haşiş, înfundă în ea pasta şi o aprinse suflând cu voluptate fumul.

Foarte repede însă, făcu o grimasă şi lăsă pipa jos.

— O porcărie! mormăi el.

Scoase amestecul negricios din pipă şi îl aruncă jos. Asiatica îl contempla impasibilă. Francezul cu nasul mare scoase atunci, de sub banca lui, un sac de plastic plin de bucăţi mari de răşină de haşiş şi spuse:

— *Hei, man!* Vrei din cel de Afganistan *first choise?*

Deschizând sacul de plastic, luă de acolo o mică bucată şi o

aruncă lui Jambo. Acesta o luă imediat şi o îndesă în pipă, apoi se apucă să fumeze. El îi făcu cu ochiul francezului.

— Mai ai din ăsta?

— Dacă tu ai douăzeci de rupii, *man...*

Malko îi observa pe cei doi oameni cu atenţie. El nu-i lăsă timp lui Jambo să răspundă. În tăcere, îi întinse francezului două bancnote de câte zece rupii. Celălalt băgă banii în buzunar, scoase o bucată de material negricios pe care i-l puse în mână.

— Când vrei să mai cumperi, spuse el simplu, eu sunt mereu aici cam la aceeaşi oră sau la mine acasă la capătul plajei, aproape de albia secată. Acestea fiind spuse, el plecă împreună cu prietena lui.

Malko rupse bucata de haşiş în două, după care surâzând, îi întinse jumătate lui Jambo fără să spună nici o vorbă, aşa cum se procedează în asemenea cazuri. Jambo o luă în grabă, o mirosi şi o îndesă în pipa sa. Măsură din ochi corpul superb al Eleonorei şi o apostrofă:

— Hei, *sister,* tu nu fumezi?

— Mai târziu! răspunse aceasta luată din scurt.

Jambo izbucni în râs, se sprijini de peretele din frunze de cocotier pentru a-şi fuma pipa, cu fesul pe ochi.

— *Faimos! Man,* spuse el. *Faimos! You can't be lost in Ajuna beach, no, you, can't*[12]*.*

Malko îl studia. Acesta, cu ochii lui vioi, în continuă mişcare şi corpul musculos, nu avea aparenţa unui drogat. Ce legătură avea el cu Chino-Bu, dacă ea era aceea? El părea, în orice caz, stăpân pe el. După ce fumă în linişte, el îşi scutură pipa goală de bancă şi se aplecă spre Malko:

— *Man!* În seara asta este o petrecere pe plajă. Să vii cu prietena ta şi cu „afganul" tău. Este de bună calitate şi îmi place.

Malko îşi spuse că este prea frumos.

— Unde-i asta?

— La capătul dinspre sud, chiar înaintea stâncilor. O să găseşti tu. O să fie multă lume acolo.

El vorbea cu Malko, dar nu-şi lua ochii de la Eleonor. Negresa coborî ochii jenată. Camarada lui Jambo nu deschisese gura. Malko se-ntreba dacă această bucăţică de femeie era cea care deţinea armele destinate să-l asasineze pe Henry Kissinger.

---

[12] Nu te poţi pierde pe Ajuna Beach (n.a.).

CAPITOLUL XV

Un cuplu făcea dragoste „*a l' hollandaise*”, la mai puţin de o sută de metri depărtare de Malko, aşezaţi chiar pe nisip. Fata ţipa declanşând râsete răutăcioase. Uriaşul foc din trunchiuri de cocotieri lumina cu flăcările lui jucăuşe zeci de hippies întinşi pe plajă. Petrecerea aducea în acelaşi timp şi cu o orgie romană şi cu un foc de tabără şi cu un happening. Mai mulţi purceluşi erau prăjiţi pe jar, însoţiţi de enorme platouri cu salate din legume locale şi fructe şi mai ales de bere şi de haşiş. Luna plină care se ridica din spatele plantaţiei de cocotieri părea să dezlănţuie instinctele celor din colonia din Ajuna Beach. Probabil că vântul ducea fumul de haşiş până la Bombay.

Malko, cu săculeţul lui în mână, căuta să se facă cât mai puţin remarcat. Lângă el, Jambo, asiatica şi Eleonor mâncau, fumau şi conversau. Nu-i descoperise încă naţionalitatea lui Jambo. Engleza acestuia era aproximativă.

O fată cu privirea fixă lingea o bucată de trestie de zahăr. Legănându-se ca o pendulă, ea veni şi se aşeză în faţa lor. Îl arătă cu degetul pe Malko şi cu un râs strident începu să strige:

— Ăsta-i diavolul, e diavolul!

Ea îl fixa cu o intensitate hipnotică. Jambo se aplecă spre el:

— Nu acordaţi atenţie *man!* Este intoxicată cu LSD, dar nu rea. Staţi să vedeţi, o să facem un truc.

Luă o ţigară, o sticlă de scotch, muie capătul ţigării în sticlă ţinând-o de un capăt, apoi o scoase, o băgă în gură şi aprinse capătul uscat al ţigării. El aspiră fumul, după care i-o întinse lui Malko.

— Poftim! Cu asta tu eşti *stone* în mai puţin de două minute.

Malko nu putea refuza. Amestecul de fum şi de vapori de alcool era uluitor. El i-o înapoie lui Jambo care se lăsă pe spate, cu capul pe coapsele Eleonorei. Asiatica trăgea, de asemenea, dintr-o pipă. Din cauză că era oarecum răcoare, toată lumea era mai mult sau mai puţin îmbrăcată, dar nu se depăşeau blugii pentru bărbaţi şi rochiile uşoare pentru femei.

Malko se gândea cum să afle mai mult. El sperase că Jambo se va ameţi din cauza haşişului, dar el ţinea pipa ca pe un biberon. Luna care se ridica deasupra plantaţiei de cocotieri fu salutată cu urlete. Trăgând din ţigara lui, Jambo puse mâna pe sânii lui Eleonor. Ea îi aruncă lui Malko o privire tulburată. Înverşunându-

se, Jambo începu să umble cu cealaltă mână pe sub rochie, frământându-i sânii cu mâinile, mormăind:

— *Man, oh, man*, este frumos!

Pudica Eleonor era complet schimbată. Malko nu-şi putea da seama dacă era din cauza lunii sau a haşişului, pe care Jambo o obliga să fumeze neîncetat. Ea însă nu părea şocată de avansurile precise ale partenerului ei.

Malko îşi spuse că s-a comportat ca un prost în ajun la hotel, afară de cazul în care Eleonor nu voia să refuze un individ din aceeaşi rasă.

Asiatica contempla toate aceste manifestări cu un ochi de bovină. La Ajuna Beach era interzis să fii gelos.

Flăcările focului oscilau. Drogul era pe terminate. Olandezii adormiseră unul peste altul. Fata, intoxicată cu LSD, se freca de un cocotier, lansând în continuu apropouri fără perdea.

Jambo se agăţă de coapsele Eleonorei, lungindu-se şi antrenând-o împreună cu el. Eleonor şi el erau acum culcaţi pe o parte, faţă-n faţă. Cu cea mai mare neruşinare, mâinile lui pipăiau corpul negresei. Deodată, el o răsturnă pe spate şi acum era peste ea.

Eleonor scoase un ţipăt înăbuşit şi îi scăpă printre mâini ca un ţipar. Malko auzi o şuşoteală precipitată, îl văzu pe Jambo ridicându-se, luând-o pe Eleonor de mână şi dispărând în întuneric, spre plantaţia de cocotieri. Îşi reprimă un sentiment de gelozie, spunându-şi că ea-şi îndeplineşte cu conştiinciozitate datoria de agent, afară de cazul în care alcoolul şi haşişul nu-i declanşase cumva apetitul sexual.

El nu avu timp să-şi pună întrebări. O meduză parfumată şi insistentă se strecură şi se lipi de el. El simţi o gură lipindu-se de gura lui, apoi o limbă moale încerca să-i desfacă dinţii.

Asiatica se trezea.

Beată de haşiş, agăţându-se de Malko, ea se lipea de el decisă să-l consoleze.

Corpul ei subţire de băieţel îl acoperi, strivindu-se de el. Mirosea a haşiş şi a alcool. Mâna se coborî de-a lungul blugilor lui Malko şi murmură în engleză:

— *Sock it to me! Sock it to me!*[13]

Accentul ei stâlcit putea fi foarte bine japonez. Malko nu dori s-o bruscheze, dar în faţa agresiunii, se decise s-o facă pe

[13] Bag-o în mine! (n. a.).

drogatul, mormăind şi întorcând capul, dar asiatica nu era decisă să renunţe la desert. Cu o abilitate demnă de o cauză mai bună, ea se strecură, smulse aproape fermoarul blugilor şi acoperi deschizătura cu gura ei moale şi lacomă. El încercă să se elibereze, dar ea se culcase pe jumătate peste el şi se comporta ca o sondă răbdătoare şi regulată care smulge ţiţeiul din pământ. Malko fu cuprins de o senzaţie plăcută. Asiatica îşi atinsese parţial obiectivul.

Imediat, cu un mormăit bovin, se aşeză călare peste el şi se înfipse cu abilitate. Malko avu o tresărire de respingere dar partenera lui, pe punctul de a atinge punctul culminant al plăcerii se agăţă atât de bine de el, încât trebui să se descarce în corpul ei de băiat.

Apoi, ea se răsturnă într-o parte, căzu pe nisip şi rămase acolo ca o meduză abandonată de maree, beată de haşiş şi de sex.

Doar un ultim careu de hippies continua petrecerea. Malko nu ştia dacă asiatica îşi va aminti a doua zi de întâlnirea lor. Din nou îi veni în gând Eleonora. Cel puţin, acum se putea spune că stabiliseră contactul cu adversarii lor.

*

* *

Eleonor coborî capul ca să poată intra în cabana mică, cu suflul cald al lui Jambo în ceafă. Odată intraţi, acesta o lipi de el, cu burta înainte. Ea nu se putu împiedica să nu resimtă o oarecare tulburare în faţa dorinţei primitive, fără reţinere.

Cabana mirosea a legume şi a peşte şi era cald. Lumina lunii se strecura printre frunzele care alcătuiau acoperişul.

Jambo o împinse în faţă şi ea trebui să se lungească pe o rogojină, lovindu-se de o grămadă de unelte aşezate într-un colţ.

— Lasă-mă! murmură ea. Nu vreau.

Făcându-se că nu aude, Jambo se lăsă în genunchi în faţa ei, îi desfăcu cu brutalitate genunchii şi-şi băgă capul între coapsele ei. Dinţii lui găsiră nylonul slipului pe care-l deşiră dintr-o mişcare, după care se ridică, scuipă bucata de ţesătură şi zise cu un râs dement:

— Hei *sister!* Să vezi ce-o să-ţi placă.

Foarte tulburată, Eleonor renunţă să lupte, se uită la Jambo cum forfotea cu mâna în jur, aprinse cu o brichetă mai multe bastonaşe de tămâie. Mirosul puternic o făcu pe negresă să-ntoarcă capul.

Foarte calm, negrul desfăcu pânza care-i înfăşură coapsele şi

se lungi pe rogojină. Apoi, o luă de păr şi o întoarse cu faţa spre el astfel încât ea ajunse cu faţa spre abdomenul lui şi o obligă să aplece capul. Eleonor nu văzuse niciodată un organ sexual atât de impresionant, nici chiar în ghetoul din Detroit când vagabonzii se amuzau făcând exhibiţionism la ieşirea de la şcoală. Ea avu o ultimă tresărire.

— Prietenul meu! spuse ea. O să fie gelos.

Jambo rânji:

— El se distrează cu Chino-Bu.

Acest nume lovi urechile Eleonorei Ricord ca un trăsnet. Astfel se făcu că-i găsiră pe cei pe care-i căutau.

Jambo abandonă prima sa idee, o răsturnă cu faţa în jos şi o penetră cu brutalitate. Ea observă că corpul ei îl primea cu bucurie. Ar fi crezut că este un piston de locomotivă. Ea uită de CIA, de Malko şi de arme. În timp ce el îşi făcea treaba, se auzi ţipând.

Când spasmele feselor sale se calmară, el căzu alături de ea şi încercă s-o mângâie.

Apoi reîncepu lovindu-l de podeaua de pământ bătătorit. El era inepuizabil ca şi când n-ar fi făcut dragoste de luni de zile. Eleonor avea impresia că orele se scurg, fără ca el să se mai oprească. Pântecul ei era un bulgăre de foc şi de plăcere. Ea nu ştia de câte ori ţipase.

Acesta mocnea în ea la foc mic, în timp ce el freca uşor mucoasele ei interne, apoi el se dezlănţuia şi dintr-odată clocotea şi dădea impetuos în clocot. Ea îşi arcuia corpul, ajungând să ridice masa de muşchi care o strivea.

Jambo păru să se potolească şi se întinse pe spate lângă ea.

— De unde vii tu? întrebă el.

— Din USA, din Detroit.

Ea îşi pregătise răspunsurile.

— Ce faci acolo?

— Dau lecţii de yoga. Am venit în India ca să învăţ secrete de-ale meseriei.

— Şi blondul care-i cu tine?

— El lucrează în Alaska. Comandă un vapor vara. Acum este în vacanţă.

— Cum ai venit tu aici?

— Cu autobuzul.

— Unde l-ai găsit?

— La Bombay.

El tăcu, aparent satisfăcut. Eleonor întrebă cu timiditate:
— Dar tu? Tu nu eşti american.
— Nu. Sunt sudanez.
— Tu ce faci? De ce eşti aici?
El avu o ezitare, apoi izbucni în râs.
— Eu fac revoluţie.
Eleonor se grăbi să schimbe subiectul.
— Prietena ta nu o să spună nimic… din cauza mea?
El ridică din umeri.
— Ei puţin îi pasă.
Tăcu, apoi adăugă:
— Îmi place foarte mult să mă sărut cu tine. Va trebui să ne revedem. În două zile plec, dar voi reveni. Tu rămâi la Ajuna?
— Unde pleci tu? întrebă Eleonor.
O palmă îi tăie răsuflarea. Ea închise ochii, zăpăcită, deodată îngrozită. Vocea aspră a lui Jambo îi parveni ca un zgomot înfundat.
— Să nu-mi pui întrebări; mă sperie să vorbesc despre asta. Aici nu trebuie să te interesezi de ceea ce fac ceilalţi. Săptămâna trecută a fost găsit un şmecheraş plutind în apă.
Eleonor căzu pe gânduri. Atitudinea lui Jambo confirma informaţiile lor. Ochii ei se obişnuiau cu întunericul şi ea putu să cerceteze mai bine interiorul cabanei. Era imposibil să ascunzi arme acolo, în afara cazului în care nu cumva exista o groapă ascunsă sub rogojină. Sudanezul se-ntoarse brusc pe-o parte.
— Mi-e somn, spuse el. Cară-te!
Eleonor îşi îmbrăcă rochia şi ieşi din cabană. Pe plajă se instalase liniştea deplină. Ea zări ultimele resturi ale focului cel mare un pic mai departe şi îşi începu drumul. Picioarele sale abia o duceau, burta îi era grea şi jilavă şi îi dădea senzaţia că Jambo încă o penetra. Îşi sucea gleznele mergând prin pietre spre mare. Ea se dezbrăcă şi plonjă în valuri, se bălăci şi se spălă. Avea impresia că se trezeşte dintr-un vis periculos şi frumos. Era o amintire pe care trebuia să şi-o gonească din minte. Ieşi din apă şi se-ndreptă spre foc, unde-l găsi uşor pe Malko. Acesta moţăia. Chino-Bu dispăruse.
— A fost greu?
Ea clătină din cap fără să răspundă, apoi oftă:
— Sunt foarte obosită şi mă doare îngrozitor capul.
— Cred că suntem numai buni să ne culcăm pe plajă, spuse Malko.

Ei se îndepărtară de foc şi merseră să se instaleze într-o scobitură săpată în nisip, la marginea plantaţiei de cocotieri. Eleonor îi povesti cele ce auzise.

— Deci aceea e tocmai Chino-Bu! oftă. Malko. În mod automat, Eleonor se lungi în braţele lui. Amintirea lui Jambo penetrând-o o înfioră. Braţul lui Malko se strecură în jurul feselor ei. Cu capul pe umărul lui, ea simţi că corpul ei se-ncălzeşte şi se decontractează. Fără nici o vorbă, ei făcură dragoste şi rămaseră înlănţuiţi în răcoarea sfârşitului nopţii.

— Trebuie să găsim aceste arme, spuse cu voce joasă Eleonor. Eu nu cred că sunt ascunse în cabana aceea. Nu există nici măcar un lacăt.

— O să vedem mâine, zise Malko.

Niciodată nu se gândise că contactul cu adversarii se va face sub această formă neaşteptată. Lui Malko îi fu greu să adoarmă, gândindu-se ce se petrecuse în realitate între Eleonor şi Jambo.

*

* *

Soarele ardea ca acidul umerii lui Malko. Întins pe plajă, el supraveghea cabana lui Jambo. Sudanezul era la vreo sută de metri în mare în spatele recifului stâncos, la bordul bărcii sale, pregătindu-se să pescuiască languste. În sfârşit, Chino-Bu venise la cabană şi se odihnea.

Ochii încercănaţi ai Eleonorei dovedeau devotamentul ei faţă de CIA. Întinsă pe burtă, ea moţăia. În jurul lor era vânzoleala obişnuită a tinerilor hippies. Malko reflecta la felul în care să-şi pună planul în aplicare. Înainte de toate, trebuia să afle unde sunt armele. Deşi Kuweitul părea departe, în acest moment, nu era decât o distanţă de patru ore cu avionul. Fusese o idee genială a activiştilor palestinieni, aceea de a veni să se ascundă în mijlocul acestei comunităţi hippie. Serviciile secrete israeliene nu aveau, în mod sigur, informatori la Ajuna Beach. Fără contribuţia lui Winnie Zaki, el n-ar fi venit să caute în Goa pe asasinii lui Henry Kissinger.

— Vine Chino-Bu, anunţă el cu voce joasă.

Japoneza tocmai ieşea din cabana lui Jambo. Dezbrăcată ca de obicei, ea se îndepărta cu pas vioi.

— Urmăreşte-o! ordonă Malko. Mai ales fii atentă ca ea să nu se întoarcă prea repede.

Eleonor se ridică şi plecă de-a curmezişul plajei.

Din momentul în care Chino-Bu şi Eleonor se întâlniră, el se

ridică şi se îndreptă spre cabană. Din barca lui, Jambo nu-l putea vedea.

*

* *

Malko simţi conturul unui plic gros ascuns sub fructe, legume şi ouă din răchită. El îl scoase şi îl deschise. Găsi bancnote de o sută de dolari USA, cinci sute de mărci, două bilete de avion Şi două paşapoarte, unul pe numele John Bougola şi celălalt C. Kukusai. Ei trebuiau să efectueze mai multe zboruri. Primul era Bombay-Kuweit, cursa numărul 371 a Koweit Airways din 18 ianuarie – ziua sosirii lui Henry Kissinger. Cele două bilete erau în perfectă regulă. Puse totul la loc în fundul coşului.

El întoarse rogojina punând câţiva gândaci pe fugă, fără să găsească ascunzătoarea. Jambo nu păstra armele acolo. Malko ieşi şi se pierdu în plantaţia de cocotieri, morocănos şi perplex. Trebuia să găsească armele înaintea zilei de mâine, căci altfel planul lui eşua.

Acestea erau ascunse bineînţeles într-un loc sigur. Jambo şi Chino-Bu nu puteau să-şi încredinţeze secretele celorlalţi hippies. Unde era însă acest loc? Malko se întâlni cu Eleonor şi Chino-Bu la restaurant, îşi comandă un ceai şi sfârşi prin a se îndepărta discret cu Eleonor.

— Chino-Bu v-a povestit ceva interesant?

Eleonor clătină din cap.

— Nimic! Ea abia vorbeşte. Mi-a spus că nu vorbeşte decât japoneza.

— Armele nu sunt în cabană, spuse el. Trebuiesc căutate în altă parte.

Dacă nu găsea armele, era obligat să-i elimine fizic pe Jambo şi Chino-Bu.

— Ea mi-a spus doar că trebuie să meargă mâine la Bombay pentru a ridica paşapoarte noi, explică Eleonor. Se pare că le-au fost furate paşapoartele.

Malko se gândi la cele două paşapoarte găsite în coşul de fructe. Jambo şi Chino-Bu plecau într-adevăr să ducă armele în Kuweit.

— Ei pleacă cu armele, spuse el. Trebuie să le găsim.

— Probabil că le-au îngropat prin plantaţia de cocotieri sau orezărie. Sunt locuri suficiente, sugeră Eleonor.

Malko asculta doar cu o ureche, fiind atent la Jambo care se pregătea să vină la mal.

— O să vedem, spuse Malko. În orice caz, nu trebuie să-l slăbim din ochi.

La câţiva paşi depărtare, doi pederaşti se ungeau cu ulei de cocos cu râsete stridente. Ei se bălăciră în apă aşteptând ca piroga să ajungă la mal. Jambo aruncă în direcţia lor o enormă langustă verzuie. Chino-Bu ieşi din plantaţia de cocotieri şi veni în fugă scoţând ţipete ascuţite. Ei îl ajutară pe Jambo să scoată piroga din apă. Cinci sau şase languste se zvârcoleau pe fundul ei. Jambo i le aruncă lui Chino-Bu.

— Du-te să le vinzi la restaurant; nu mai puţin de zece rupii fiecare!

Pentru a putea să cumpere puţin haşiş.

El îi cuprinse talia Eleonorei şi îi mângâie sânii umezi, aproape fără să se ascundă, şoptindu-i ceva la ureche. Ea se desprinse, râzând un pic forţat. Malko privea spre mare. Cu miile de dolari şi cele cinci sute de mărci din coşul cu legume, puteau trăi în India trei sau patru ani. Deci nu pentru a supravieţui se obosea sudanezul să plonjeze în mare în căutarea langustelor. Dimpotrivă, fundul mării constituia o minunată ascunzătoare pentru armele băgate într-un sac etanş. Era un loc în care nici unui hippie nu i-ar trece prin cap să le caute. Echipamentul pentru scufundare la Ajuna Beach nu trebuia să fie prea sofisticat.

El era grăbit să-şi verifice teoria, dar asta nu va fi o treabă uşoară. Pentru asta trebuia o mască. El văzuse una şi o puşcă submarină, în afară de cea pe care Jambo o aruncase în fundul pirogii sale.

— Dumneavoastră mergeţi la restaurant? întrebă Jambo. O să mâncăm şi o să fumăm puţin, acum că avem bani.

El vorbea cu amândoi, dar ochii săi o fixau pe Eleonor. Aceasta primi aprobarea mută a lui Malko. Acesta din urmă surâse cu inocenţă.

— Mie nu mi-e foame, spuse el. Am să mai rămân puţin pe-aici şi revin pe la voi, sau mă duc la poştă la Calangute să văd dacă am ceva corespondenţă.

Jambo luase deja pe cele două fete pe după umeri.

— OK, zise el. Pe curând!

Malko se lungi pe burtă lângă pirogă, observând trioul care se îndepărta.

Negrul lăsase echipamentul de scufundare în pirogă. Trebuia să fii foarte suspicios la Ajuna Beach ca să-ţi fie frică de furt.

Marea scânteia mai departe de micul recif acolo unde negrul se dusese la pescuit. Poate că acolo erau armele destinate uciderii lui Henry Kissinger.

CAPITOLUL XVI

Malko se scufundă vertical în apa călduţă, antrenat de centura de plumb. Oceanul Indian părea aproape rece din cauza căldurii toride de pe plajă. Masca şi aparatul de respirat fără butelie nu-i permitea să rămână mult timp la fund, ci cel mult un minut, un minut jumătate. El văzu stâncile verzui şi urcă la suprafaţă împingându-se cu o lovitură de picior în fundul apei. Ajuns la suprafaţă, se uită în direcţia plajei. El era ascuns în spatele stâncii. Dacă Jambo o dorea la fel de mult pe Eleonor, avea la dispoziţie două ore bune.

Se scufundă din nou chiar în locul unde-l văzuse dispărând pe sudanez. Din fericire, apa era destul de limpede. El ateriză pe fundul nisipos al apei, presărat de asperităţi pietroase. Un pic mai la dreapta zări masa întunecoasă a unui masiv mai important. Înotă în direcţia aceea, dar când ajunse acolo simţi că plămânii îi explodează, aşa că trebui să urce din nou la suprafaţă. Îşi umplu plămânii cu aer şi repetă scufundarea, aterizând de data aceasta în mijlocul stâncilor – un labirint de adâncituri, de asperităţi, de minigrote. Peşti multicolori îi treceau printre picioare, se apropiau de mască, îl atingeau şi apoi fugeau. Un banc având culoarea curcubeului se strecură pe sub abdomenul său.

Malko începu să exploreze fundul. Ochii lui începeau să distingă culorile şi să recunoască moluştele şi peştii ascunşi în întuneric şi antenele unei languste ascunsă într-o crăpătură de stâncă.

Trebui să iasă din nou la suprafaţă pentru a-şi împrospăta rezerva de aer pentru a se scufunda din nou. Înotă de-a lungul stâncilor, atinse nisipul care se pierdea spre larg şi se-ntoarse. Masca lua apă şi era foarte dezagreabil.

Efectuând vreo douăsprezece scufundări, reuşi să delimiteze zona stâncoasă. Rănile căpătate la Hong-Kong îl supărau şi el reuşea să stea din ce în ce mai puţin timp sub apă. Şi totuşi, trebuia să găsească armele.

Se odihni la suprafaţă câteva minute făcând pluta în apa călduţă încercând să se gândească. Dacă armele erau ascunse în fundul mării ele se găseau desigur în stânci. Dacă ar fi fost lăsate

pe nisip, riscau să fie duse de curent. Dar existau sute de adâncituri. O jumătate de duzină de pistoale mitralieră MP 5, încărcătoarele lor şi câteva grenade nu ocupau loc prea mult.

Cu un ultim efort, Malko se scufundă din nou atât de obosit, încât apa i se păru rece. De astă dată se hotărî să exploreze centrul masivului unde se aflau mai multe scobituri întunecoase, ascunse de alge.

În prima nu găsi nimic decât câţiva ţipari mari şi o mulţime de peştişori mici, negri, cu capul alb. Ceva începu să mişte şi el se retrase instinctiv. Era o enormă langustă, băgată într-o scobitură. Cu sângele zbătându-i-se în tâmple, el se duse la a treia.

Trebui să dea drumul ultimelor bule de aer pentru a nu se înăbuşi. Era o mică grotă naturală care părea goală la rândul ei. Se pregătea să iasă din nou la suprafaţă, când zări ieşind de sub stâncă o pată galbenă.

Pieptul lui era gata să explodeze. Dădu o lovitură puternică de picior în fundul apei pentru a se împinge spre suprafaţă şi simţi o puternică durere în călcâi. De data asta îi trebuiră cinci minute ca să se refacă. Îşi examină călcâiul drept şi descoperi o tăietură care sângera abundent. Trebui să se sprijine de un coral. Se ruga ca nu cumva să existe rechini.

În sfârşit, se lăsă dus de apă pentru a nu ştiu câta oară şi trebui să înoate vreo zece metri, luptând contra mareei, pentru a regăsi stânca. Intră într-o mini grotă, cu capul înainte.

I se accelerară bătăile inimii; degetele lui atinseră o pânză cauciucată. Distinse un sac galben, se agăţă de el şi vru să tragă, dar sacul era solid fixat. Se obosi timp de mai multe secunde, făcând eforturi zadarnice fără să reuşească să-l mişte un milimetru.

Trebuia să urce la suprafaţă. În momentul în care lua mâna de pe pachet, el zări cele două mari antene ale unei languste.

Instinctiv, se agăţă de carapacea alunecoasă şi verzuie. Nu crezuse că asperităţile acesteia sunt atât de dure şi ascuţite, aşa că trebui să-i dea drumul, apoi reuşi să se agaţe de alveolă. Furioasă, aceasta îşi agita antenele.

Cu o lovitură de călcâi, porni spre suprafaţă.

În timp ce se ridica, văzu năpustindu-se spre el ceva pe care îl luă drept un rechin enorm sau un delfin. Apoi distinse o mască. Un alt scufundător îndrepta spre el o puşcă de vânătoare submarină.

*

* *

— Jambo! strigă sudanezul.

Strigăte bucuroase îi răspunseră. Între Chino-Bu şi Eleonor, Jambo juca rolul paşei, de la începutul prânzului, ţinând câte un braţ în jurul fiecăreia dintre fete.

Era la a treia pipă de haşiş şi vioiciunea sa nu se resimţea deloc. Eleonor îşi ascundea cu greutate îngrijorarea, gândindu-se la Malko, dar sudanezul părea să nu sesizeze nimic. Cât despre Chino-Bu, aceasta îl sorbea din ochi pe Jambo. El nu-i adresase nici un cuvânt pe parcursul prânzului.

— Să mergem! zise Jambo.

El plătise deja. Mângâia coapsele Eleonorei împingând-o în faţa lui. Chino-Bu îi urma extaziată. Sudanezul se-ntoarse spre ea.

— Tu trebuie să te duci să cauţi lemne.

— Acum?

— Da!

El o fixă cu insistenţă şi ea dispăru în cealaltă parte a plajei. Jambo se aplecă la urechea Eleonorei:

— Vino să mă înveţi yoga!

Plecară de-a lungul plajei. Eleonor se simţi deodată înspăimântată. Sub aparenţa excentricităţilor sale, Jambo avea o voinţă de fier şi o organizare perfectă. El nu lăsa nimic la întâmplare şi haşişul nu părea să-i diminueze calităţile.

Deodată el se opri şi înjură printre dinţi, privind spre ocean. Eleonor crezu că i se umple stomacul cu cărămizi. Urmărind direcţia privirii lui, ea zări scânteind sub o rază de soare un obiect plutind la suprafaţa apei. Era masca de scufundător purtată de Malko.

Fără să se mai ocupe de ea, începu să fugă ca un nebun, mai întâi spre piroga eşuată, apoi spre cabana sa. Eleonor demară în spatele lui cu toate forţele ei. Când ea ajunse la rândul ei la cabană, obosită şi speriată, Jambo se pregătea să armeze o puşcă de vânătoare submarină şi îşi pusese deja o mască în jurul gâtului, îşi încinsese o centură de plumb în jurul taliei şi luase un pumnal în mână.

— Jambo! Ce vrei să faci?

Cu arma pregătită, el voia să iasă. Eleonor îi bară drumul. Fără să spună un cuvânt, el îi dădu un pumn peste gură. Negresa se clătină, ţipă, avu impresia că limba ei muşca un carton gros, dar găsi curajul să apuce arma lui Jambo de coadă. Jambo o apăsă

atât de violent cu vârful de stomacul ei. Încât simţi că săgeata îi pătrunde în carne.

— Cară-te, sau te omor! mormăi el.

Eleonor îşi înghiţi saliva cu inima strânsă.

— Unde mergi? bâlbâi ea. De ce eşti furios?

— Cară-te îţi spun, ori te străpung!

Ea văzu că este gata să-şi pună ameninţarea în practică, aşa că se dădu la o parte. El se năpusti ca un nebun spre mare. Eleonor îl văzu intrând în apă şi înotând în direcţia unde era Malko.

*

* *

Instinctiv, Malko agită braţul ţinând langusta ca un gest de apărare, voind să creadă că scufundătorul nu-l văzuse, dar noul venit se îndrepta chiar spre el, cu săgeata îndreptată înainte.

Cu un salt disperat, el porni spre suprafaţă. Săgeata porni, îi zgârie coapsa şi se pierdu printre stânci. Scufundătorul luase un elan atât de mare încât lovi pântecul lui Malko cu capul puştii sale, ca pentru a-l străpunge. Prin mască, Malko recunoscu nările turtite şi ochii plini de ură ai lui Jambo. El nu avea nici-o armă în afara langustei sale. Celălalt avea tot timpul să recupereze săgeata legată cu fir de nylon şi să tragă liniştit dacă el ar fi încercat să fugă.

Atunci zări pumnalul agăţat de centura lui Jambo. Erau atât de aproape unul de celălalt că el n-avu decât să-ntindă mâna pentru a-l smulge din teaca lui.

În ciuda retragerii grăbite a sudanezului, dacă Malko ar fi fost un asasin, ar fi avut de zece ori timp să-i bage pumnalul în ficat. El, însă, se mărgini să iasă la suprafaţă. Jambo, de asemenea, nu avea butelie, fiind obligat şi el să iasă la suprafaţă pentru a arma din nou puşca. Acum, erau la egalitate.

Malko spera să nu fie nevoie să angajeze o luptă deschisă cu sudanezul, deoarece ar fi trebuit să-şi schimbe toate planurile. Abia ieşit cu capul din apă, el expiră aerul stricat şi inspiră profund pentru a fi gata de o nouă scufundare. Câteva secunde mai târziu, capul ciufulit al lui Jambo străpunse apa mării la câţiva metri de el. Îl zări pe Malko şi înotă pe spate depărtându-se de el cu puşca şi săgeata în mâna stângă.

Malko strigă:

— Jambo! Jambo! Ce vrei să faci?

Înotă încet spre el, fără să lase cuţitul cu mâner de plută.

Trebuia să-l împiedice să rearmeze puşca. Dacă nu reuşea, era în pericol de moarte.

— Ticălosule! urlă sudanezul. Am să te omor.

Malko flutură în aer langusta.

— Tu eşti nebun? Pentru o langustă?

Tonul lui era atât de sincer încât celălalt se potoli câteva secunde. Malko profită pentru a insista:

— Ştiu că n-ar fi trebuit să folosesc masca ta, dar voiam să-i ofer o langustă Eleonorei.

Jambo ezita încordat ca un arc în apă, gata să întindă cablul elastic al puştii sale.

Malko avea timp suficient pentru a-şi înjunghia adversarul. Dacă-l lăsa să-şi armeze din nou puşca ar fi fost la discreţia lui, dar nu trebuia ca palestinienii să afle, până-n ultimul moment, că CIA le aflase planurile. Pentru asta, însă, era nevoie ca Jambo să nu-l considere pe Malko un inamic.

Acesta din urmă înotă spre negru şi îi întinse pumnalul ţinându-l de lamă:

— Poftim! zise el. Ţi l-am luat pentru că mi-era frică.

Acum era la discreţia adversarului său, în picioare în apă, aşteptând cu inima cât un purice. Îşi risca viaţa pe o simplă intuiţie. Jambo luă pumnalul şi-l puse la loc în teacă, apoi, cu un zgomot sec şi puternic rearmă harponul, păstrând degetul pe trăgaci. Malko îi pândea mişcările, ca şi când ar fi fost într-o pivniţă cu o sălbăticiune primejdioasă, gata să-l sfâşie la orice mişcare neîndemânatică. El simţea că Jambo, ezita să-l omoare, că gestul lui de supunere avusese efect.

— Ce făceai tu aici? mormăi el.

— Ţi-am mai spus, spuse Malko. Pescuiam.

— Nu ziceai că te duci la Calangute?

— N-am mai putut pentru că mi-am tăiat piciorul, la plecare, într-o piatră. Priveşte!

El se aşeză în fund şi-i arătă tăietura adâncă, din care mai curgea sânge. Acum Jambo era serios dezorientat.

— Nimeni în afară de mine n-are voie să pescuiască aici, spuse el pe un ton agresiv. Era deja cât pe ce să omor un neamţ din cauza asta alaltăieri.

— Eu te asigur că nu ştiam, zise cu umilinţă Malko.

Ei înotau unul în faţa celuilalt, Malko ţinând langusta în continuare în mâna plină de sânge. El i-o întinse lui Jambo.

— Ţine-o! Este a ta.

Gestul îl calmă definitiv pe sudanez.

De acord, mârâi el, o s-o mâncăm împreună.

El începu să înoate spre mal, trăgând puşca după el. Malko îl urma.

Cerul îi păru un pic mai albastru; scăpase cu zile şi acum ştia unde sunt armele. Restul misiunii sale era încă mai greu de adus la îndeplinire. Jambo ar încerca să-l omoare la prima bănuială. Nu era sigur dacă nu cumva generozitatea acestuia nu era doar un vicleşug pentru a afla ceva în plus.

Ei ajunseră împreună pe plajă. Eleonor aştepta sprijinită de pirogă. Ea se precipită spre Malko care şchiopăta. Imediat, îi remarcă faţa şi buza umflată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko.

Eleonor se forţă să surâdă văzându-l sosind pe Jambo.

— Nu s-a întâmplat nimic, îl linişti ea, decât o mică neînţelegere. Dar tu eşti rănit.

Mâna continua să-i sângereze şi piciorul îl durea foarte tare. Jambo se apropie, cu o falsă bună dispoziţie şi puse o mână pe umărul lui Malko.

— Nu trebuie să-mi porţi ranchiună, *man!* Aceste languste sunt tot ce am la dispoziţie pentru haleală. Am crezut că vrei să mă deposedezi de această avere. Nu sunt prea multe exemplare, pentru că apa este rece. Prietena ta a vrut să mă oprească şi eu m-am enervat. Dar o să mâncăm în seara asta împreună langusta ta toţi patru, pentru că mâine plec la Bombay pentru a ne ridica paşapoartele.

— Excelent! zise Malko. Eleonor şi cu mine vom cumpăra legume de la restaurant şi o vom găti.

— *Great, man, great,* spuse sudanezul pe un ton grav. Privirea sa părea perfect inocentă, dar în mai multe rânduri, Malko surprinse în ea o licărire primejdioasă. Jambo, bănuia oare că el este un duşman?

Acesta din urmă îşi agită puşca:

— Pe curând!

— Pe curând!

Eleonor întinse pânza care-i înfăşură coapsele pe nisip şi ei se aşezară deasupra. Piciorul lui continua să sângereze. Ea se strânse lângă el. Pielea îi era moale şi caldă, dar faţa îi era umflată.

— Mi-a fost atât de frică. Am crezut că o să te omoare. Ai găsit ceva?

— Da! spuse Malko, dar era cât pe ce să mă omoare.

Îi povesti tot ce se petrecuse şi spuse în concluzie:

— Rămâne de făcut ce este mai greu. Mi-e frică să nu mă bănuiască. Înainte de orice, trebuie să-l împiedicăm să împărtăşească bănuielile sale lui Chino-Bu. Unde este ea?

Eleonor îi explică istoria cu legătura de lemne, apoi întrebă:

— Nu ar fi mai simplu să mergem să prevenim poliţia indiană? Ei ar confisca aceste arme şi asta ar fi tot.

— Noi nu suntem aici pentru asta, obiectă Malko. Mai există o posibilitate pentru ca planul meu să reuşească şi, în afară de asta, ca să aduci aici un poliţist indian, ţi-ar trebui o lună.

— Şi dacă ar fi arestaţi pe aeroportul din Bombay?

— Aceasta ar fi o ultimă soluţie, admise Malko. În aşteptare, mergeţi la cabană să-l ajutaţi pe Jambo să pregătească langusta. În nici un caz, nu trebuie să rămână singur cu Chino-Bu.

Eleonor deschise ochii mari.

— Dar vom fi obligaţi să-i lăsăm singuri pe timpul nopţii.

Malko surâse misterios.

— Până atunci se pot întâmpla multe lucruri. Dă-mi sacul!

Ea îi întinse sacul care conţinea tot tezaurul lor.

— Spuneţi-i lui Jambo că eu m-am dus să-mi îngrijesc piciorul şi că trec, apoi, pe la restaurant să cumpăr legume.

— OK, spuse Eleonor am să fac treaba cum pot mai bine.

Malko se aplecă şi o sărută pe buzele tumefiate.

— Pe curând!

El se depărtă şchiopătând pe nisipul arzător. Durerea era insuportabilă. Trebuia într-adevăr să-şi îngrijească piciorul, dar asta era partea cea mai puţin importantă din ceea ce avea de făcut.

*

* *

Eleonor scruta plantaţia de cocotieri extrem de neliniştită. Se lăsase noaptea şi Malko nu reapăruse. Jambo era şi el neliniştit, pregătindu-se să aprindă focul la care urma să gătească langusta. Eleonor respectase cu scrupulozitate consemnul dat de Malko; nu-l părăsise nici o secundă pe sudanez. Din momentul intrării ei în cabană, acesta o lungise pe rogojină şi făcuseră dragoste, parcă pentru a-şi cere iertare pentru palma dată, dar magia haşişului dispăruse şi ea era cât pe ce să strige de scârbă.

Chino-Bu sosise un pic mai târziu aducând un braţ de lemne pe care îl adunase de pe o distanţă de doi kilometri. În timp ce

apa fierbea, toţi trei se duseseră să se întindă pe plajă, dar pe măsură ce absenţa lui Malko se prelungea, anxietatea lui Jambo devenea mai vizibilă. Când soarele se ascunse în mare, el îi spusese:

— Tu ar trebui să te duci să vezi ce face.

Ea ridicase din umeri.

— Mi-e lene.

Jambo nu mai insistase. Pe urmă se întorseseră în cabană Ajuna Beach era luminată de zeci de lămpi cu petrol. Acum plaja era pustie.

O siluetă apăru dinspre plantaţia de cocotieri, agitând o lanternă.

— Eu sunt, strigă Malko.

El aducea un coş mare de răchită şi avea piciorul drept bandajat şi purta şlapi.

— Pe unde-ai umblat? întrebă Jambo bănuitor.

Malko se lăsă să cadă pe rogojină.

— Băiatul de la restaurant m-a dus până la Calangute, pe drumul orezăriei. El nu avea nimic ca să-mi acorde primul ajutor şi îmi era frică să nu se infecteze, aşa că am fost la farmacie ca să mă panseze şi am profitat de ocazia aceasta ca să merg la piaţă. Priviţi.

Adusese fructe, legume, bere şi chiar o cutie de Nesscafe, ceea ce îl îmbună pe sudanez.

— Fantastic, *man!* exclamă el. O să bem cafea.

Din nou părea să-i fi îndepărtat bănuielile. El îi surâse lui Malko.

— Am crezut că te-ai cărat şi mi-ai lăsat-o pe Eleonor.

Malko îi înapoie surâsul.

— Nu trebuie niciodată să vinzi pielea ursului…

Malko avu un schimb de priviri cu Eleonor. Negresa văzu că o luminiţă veselă dansa în ochii strălucitori şi asta o reîncălzi.

— Dumneavoastră plecaţi mâine devreme? întrebă Malko.

— În zori! spuse Jambo. Am să merg să pescuiesc două sau trei languste înainte să plec. Este ora cea mai potrivită. Apropo! Cum te-ai întors de la Calangute?

— Am luat autobuzul până la Baga, zise Malko. Nu este prea scump; doar o rupie. Apoi am traversat pădurea.

Răspunsese cu o voce calmă, fără nici o ezitare. Acum, însă, era sigur că Jambo îl bănuieşte.

*

* *

Flacăra lumânării oscila. Din enorma langustă nu mai rămăsese decât o carapace goală. Cu un oftat de plăcere, Jambo îşi scoase pipa şi începu să îndese haşiş. Malko întrebă:

— Vrei cafea?

— Sigur, *man!*

Malko puse Nesscafe într-o ceaşcă, puse două bucăţi de zahăr şi Eleonor umplu ceaşca cu apă. Jambo o goli dintr-o înghiţitură. Apoi, Eleonor distribui tuturor celor din jur. Puţin mai târziu, Malko se-ntinse.

— Cred că-i cazul să mergem să ne culcăm.

Jambo căscă.

— Ar trebui să rămâneţi aici, aproape de cabană. Vă va fi mai puţin frig, decât pe plajă. Am să vă împrumut o cuvertură.

— OK, zise Malko. Sunteţi foarte drăguţ.

Sudanezul îi întinse o cuvertură cu dungi. Malko se ridică.

— Să ne treziţi ca să ne luăm la revedere.

— Sigur că da.

Ei se sărutară toţi, apoi Malko şi Eleonor merseră să se instaleze la câteva zeci de metri mai departe. Jambo îi conduse şi îi instală într-o scobitură protejată de vânt, la vreo zece metri mai departe, apoi plecă. Luna lumina slab. Imediat ce sudanezul se depărtă, Eleonor întrebă:

— Ce-i cu el? De ce vrea ca noi să rămânem aici?

— Pentru că are intenţia să ne omoare în noaptea asta, zise Malko.

CAPITOLUL XVII

Eleonor se ridică într-un cot.

— *My God!*

Malko îi surâse pentru a o linişti.

— Nu vă fie teamă. Întâi de toate, ştim de unde vine primejdia şi în afară de asta nu este exclus să avem o surpriză plăcută.

El desfăcu sacul de pânză şi Eleonor văzu strălucind pistolul extraplat.

Ea se alungi din nou lângă el. La început tremura uşor, apoi se calmă şi adormi. Malko contempla stelele, mai ales una foarte strălucitoare, joasă, deasupra orizontului Oceanului Indian, atât de mare de ai fi crezut că-i Crucea Sudului, numai că nu erau în emisfera australă.

Ea era pe punctul de a dispare la linia orizontului, când un zgomot de paşi pe pietriş îl făcu să tresară. Apucă pistolul său extraplat, gata să tragă asupra siluetei care se apropia. Cu o uşoară lovitură de cot o atenţionă pe Eleonor, care se deşteptă tresărind şi luă lanterna sa electrică.

Chino-Bu, cu o bucată de pânză legată în jurul coapselor, se opri şi strigă cu vocea sa aspră:

— Come quick! I am afraid. Jambo is sick[14].

Malko se ridică imediat, ascunzând pistolul între pielea sa şi blugi. Eleonor porni pe urmele lui. Japoneza fugea în faţa lor.

Malko intră primul în cabană.

Jambo era ghemuit într-un colţ, cu mâinile încrucişate pe genunchi, cu pupilele nefiresc de dilatate, privind fix peretele despărţitor din faţa lui. Malko urmări direcţia privirii sale şi zări un fluture de noapte riguros imobil aşezat pe cheie. O spaimă viscerală deforma trăsăturile sudanezului. El nu părea să vadă pe vizitatori.

— Ce are? întrebă Malko.

Chino-Bu începu să vorbească cu volubilitate într-o engleză stricată:

— Nu ştiu. Când aţi plecat voi, el mi-a spus că vede culori fantastice, că se simte ciudat. Apoi brusc a încetat să mai vorbească, a început să tremure şi a întins braţul scoţând un

[14] Veniţi repede. Mi-e frică. Jambo este bolnav, (n.a.).

strigăt. Îmi arăta o furnică pe jos. Eu am strivit-o şi s-a calmat. Apoi a intrat fluturele şi s-a aşezat acolo. Jambo a ţipat şi s-a dat înapoi şi de-atunci stă ca mort. Priviţi!

Sudanezul, fără să slăbească fluturele din ochi, tremura din toate încheieturile.

Malko înaintă şi atinse cu degetele cheia, în apropierea fluturelui. Insecta zbură în direcţia lui Jambo.

În momentul acela se petrecu ceva incredibil. Sudanezul scoase mai întâi un ţipăt înăbuşit, în timp ce insecta se-nvârtea în jurul capului lui. Apoi, sărind brusc, se ridică şi, cu un urlet de om dement, se dădu înapoi dărâmând peretele despărţitor al cabanei şi fugi afară. Ţipetele lui de spaimă se pierdură în noapte.

Chino-Bu se năpusti afară din cabană, urmată de Malko şi Eleonor. Jambo galopa pe plajă urlând a moarte, agitându-şi braţele. Imediat, Chino-Bu scoase un urlet de lupoaică rănită şi coborî pe stânci după el.

Eleonor, buimăcită, se întoarse spre Malko.

— Dar ce a păţit?

Malko îi surâse angelic.

— I-am oferit cel mai frumos „voiaj” din viaţa lui. Exista pe bucata de zahăr pe care i-am pus-o în cafea atâta LSD, cât să creadă că este Hristos şi face minuni.

*

* *

— LSD! Unde l-aţi găsit?

— La francezul cu nas mare, spuse Malko, la preţul de o sută de rupii. Este o doză suficientă pentru douăsprezece „voiajuri” sau pentru unul singur dar mare.

— Dar el riscă să ajungă complet nebun.

— Nu este imposibil, recunoscu Malko. Aşa cum este acum, nu-i prea rău. Din câte ştiu eu, din cauza LSD -ului el vede fluturele de o sută de ori mai mare şi pe el minuscul.

— Dar pentru ce aţi făcut asta?

Malko surâse şi o luminiţă periculoasă străbătu ochii lui strălucitori.

— Pentru că planul meu cere să-l scot din cursă pe Jambo, fără ca Chino-Bu să bănuiască ceva.

— Şi acum ce se va întâmpla? întrebă Eleonor, după ce îşi învinse oroarea.

— Asta depinde, zise Malko. Dacă sunt exacte calculele mele,

prietena noastră Chino-Bu va fi obligată să ne ceară ajutorul.

Eleonor îl privi dezorientată:

— Ajutorul nostru? Ce să facă cu el?

— Să recupereze armele din fundul Oceanului Indian. Eu nu cred să reuşească să facă singură treaba asta.

Negresa era depăşită de atâta machiavelism.

— Dar nu ar fi mai simplu dacă aceste arme ar rămâne acolo unde sunt? În felul acesta nu mai există nici un risc.

— Ar fi încă şi mai bine dacă totul s-ar întâmpla ca şi când noi n-am şti de complot. Atenţie! Vine Chino-Bu!

Chino-Bu ajunse lângă ei şi, cu o privire speriată, le spuse:

— Este îngrozitor! Nu l-am putut prinde. Fugea de parcă ar fi fost urmărit de diavol.

Malko încercă s-o consoleze pe Chino-Bu.

— Mergeţi şi vă culcaţi. El se va întoarce singur.

Japoneza însă nu avea linişte.

— Noi trebuia să plecăm mâine, spuse ea. Dacă nu revine la timp?

Malko surâse maliţios.

— Şi este vreo mare problemă dacă amânaţi călătoria o zi sau două? Paşapoartele voastre pot să mai aştepte.

Chino-Bu lăsă capul în jos.

— Bine înţeles că da…

Era pe punctul să mai spună ceva, apoi se răzgândi.

— Dumneavoastră rămâneţi aici, nu-i aşa?

— Sigur! zise Malko. Noi vom merge să ne culcăm din nou. Să ne chemaţi când o să revină.

Chino-Bu intră înapoi în cabană. Malko şi Eleonor plecară spre patul lor improvizat.

— Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm, spuse Malko vesel.

— Dumneavoastră credeţi că n-o să revină?

— Sincer să fiu, asta m-ar mira. Cu doza pe care a înghiţit-o, el o să fugă până la Bombay, sau se va ascunde în vreun colţ. A luat doza ca pentru o zi sau două.

Ei se lungiră şi se înfăşurară în cuvertură. Corpul Eleonorei era îngheţat.

*

* *

— Eu sunt, şuşoti japoneza.

Malko se mişcă. Nu închisese nici un ochi. Cumpărase, de asemenea, de la francezul furnizor de droguri, pastile de

amfetamină. El putea astfel să nu doarmă timp de patruzeci şi opt de ore şi era foarte posibil să aibă nevoie de ele. Henry Kissinger sosea poimâine în Kuweit.

— Ce se întâmplă?

— Jambo nu s-a întors, spuse Chino-Bu.

În spatele plantaţiei de cocotieri se zăreau primele lumini ale zorilor. Malko se ridică. Chino-Bu tremura înfăşurată într-o bucată de pânză. Avea ochii încercănaţi. Lui Malko nu-i venea să creadă că această minusculă japoneză era căutată de poliţiile a douăsprezece ţări din lume.

— Mergeţi şi vă culcaţi, o sfătui el. Nu putem merge să-l căutăm acum. El poate fi prin plantaţia de cocotieri sau prin orezării.

— Dar trebuie să plec neapărat în cel mult două ore, gemu Chino-Bu.

Japoneza fixa marea, încă de culoare gri. Ea repeta ca pentru sine:

— Trebuie neapărat, dar neapărat să plec. Categoric.

Lui Malko îi venea greu să-şi ascundă bucuria.

— Am să-i spun lui Jambo, propuse el. Am să păzesc cabana în timpul lipsei dumneavoastră.

Chino-Bu se uita pe rând la Eleonor şi la Malko şi la plantaţia de cocotieri, ca şi când Jambo ar apărea de acolo.

— Ar fi nevoie să mă ajutaţi, murmură ea.

— Vă trebuie bani?

Ea negă din cap.

— Nu, nu este vorba despre asta, dar trebuie să transport ceva la Bombay. Jambo a ascuns obiectul în stânci acolo unde pescuieşte languste, pentru că indienii sau drogaţii fură tot de pe plajă, iar eu nu ştiu să înot.

Eleonor era înspăimântată. Malko propuse amabil:

— Este foarte uşor. Am să plonjez eu cu echipamentul lui Jambo. Despre ce este vorba?

— Un sac de pânză galbenă. Dar… (Ea ezită.) Nimeni nu trebuie să ştie.

Malko făcu un gest liniştitor:

— Cui aţi vrea dumneavoastră să-i vorbesc eu despre asta? În orice caz, asta nu mă priveşte pe mine. Este ceva foarte greu?

Chino-Bu ezită.

— Nu ştiu, poate vreo douăzeci de kilograme.

— Bine! O să încerc eu să-l scot la suprafaţă, spuse Malko.

Arătaţi-mi dumneavoastră cu aproximaţie locul unde se găseşte acest sac.

*

* *

Marea era mult mai rece decât în ajun sau poate oboseala era de vină.

Malko plonjă pentru a şasea oară. Existau curenţi şi el nu ajungea să se agaţe de stâncile submarine mişcătoare pentru a smulge sacul galben fixat între două stânci. Din motive de precauţie, luase puşca acvatică şi-i lăsase pistoletul lui Eleonor, pentru cazul, de altfel foarte puţin probabil, în care Jambo s-ar dezintoxica de LSD.

Ajunse în faţa adânciturii întunecoase. Agăţându-se de stâncă cu mâna stângă, el apucă cu dreapta de gura sacului şi trase cu toată puterea. Timp de câteva interminabile secunde nimic nu se mişcă, nisipul se ridica de la fund împiedicându-i vederea. Aerul din plămâni se epuiza. În final, apucă de pânza cauciucată cu ambele mâini, o scutură şi o mişcă în toate sensurile. Brusc sacul se eliberă şi Malko plecă spre spate, ducându-l după el. El lovi cu putere apa pentru a urca la suprafaţă.

Răsuflă puţin în mijlocul valurilor cenuşii. Se scursese un sfert de oră de la începutul cercetărilor sale. Din cabană nu puteau să-l vadă, pentru că era ascuns de stânci. Examina sacul. El era ermetic închis cu o bandă, mare de cauciuc şi cântărea douăzeci de kilograme bune. Îl pipăi şi degetele sale simţiră asperităţile unei crose. Era sigur. Acestea erau armele destinate uciderii lui Henry Kissinger. Încet, el le duse către insuliţa pe care lăsase puşca acvatică şi propriul lui sac.

Îi trebuiră mai bine de zece minute pentru a ajunge la insulă, pe partea opusă plajei. Apa îi ajungea la talie. Scoase sacul galben din apă şi-l agăţă de două stânci, apoi înlătură banda neagră de cauciuc şi băgă mâna înăuntru. MP 5-ul pe care-l ridică, era îngrijit ambalat cu hârtie cerată, cu crosa şi încărcătorul montat. Mai scoase din sac alte patru asemănătoare, plus cinci încărcătoare pline. Totul era din modelul cel mai nou; treizeci de lovituri.

Mai existau şi zece grenade, cinci marcate cu o bandă galbenă cu literele WP cu Fosfor alb şi cinci explozive cu bandă roşie. Grenadele cu fosfor semănau cu mici flacoane cu spumă de ras. Malko privi armele etalate pe stânci, savurându-şi triumful.

Apoi, deschise propriul lui sac şi scoase mai întâi o foaie de

hârtie conţinând seriile armelor furate din Germania de complicii lui Chino-Bu. Totul corespundea. Trecu apoi la a doua parte a muncii sale – cea mai complicată.

Dacă totul mergea bine, urma să-şi ia o revanşă frumoasă.

*

* *

Chino-Bu intră în apa până la brâu, îndreptându-se spre Malko care ieşea din ocean trăgând după el sacul greu din pânză galbenă!

— Asta este? întrebă el.

Japoneza aprobă din cap, luă sacul şi-l examină ca pentru a se asigura că nu fusese desfăcut. Malko privea aiurea şi se scutura de apă. Soarele era deja sus şi hippies începeau să colinde pe plajă.

Chino-Bu trase de sac pe plajă încordându-şi toţi muşchii.

— Mulţumesc! spuse ea. Acum trebuie să plec.

— Este greu, zise Malko. Pot să te ajut.

Japoneza clătină din cap.

— Nu, nu, nu merită osteneala. Merg doar până la restaurant. Autobuzul Volkswagen mă duce până la autobuzul de Calgute. Avionul pleacă la ora zece.

— Ce trebuie să-i spun lui Jambo?

— Că am plecat la Bombay cu sacul, că totul merge bine.

Ea se îndepărtă cocoşată sub greutatea sacului. Malko aşteptă ca ea să se fi depărtat o sută de metri şi se-ntoarse spre Eleonor.

— Acum să ne jucăm.

Americana îl fixă neîncrezătoare şi dezorientată.

— Chiar i-aţi dat armele? Nu le-aţi înlocuit cu pietre?

— Sigur că nu. Acesta va fi primul lucru pe care-l va verifica. Aici nu există telefon dar la Bombay, ea în mod cert are legături cu palestinienii. Nu! Ea va găsi toate armele la locul lor, deci nu se va alarma.

— Unde mergem noi? îl întrebă Eleonor.

— La aeroportul Davolim. O să traversăm muntele până la Baga şi apoi vom lua un taxi. Ieri seară am reţinut două locuri la zborul Safari Airways care pleacă la ora 15,30 spre Bombay. Avem tot timpul să ne recuperăm lucrurile de la *Turist-Hotel.*

— Şi ea?

— Ea va lua „737” al Indian Airlines la 11,30. Noi nu o vom mai revedea decât în Kuweit. Va fi în cursa 371 al KAC, mâine dimineaţă. Noi plecăm două ore mai devreme cu Air India, ceea

ce ne va permite să ne odihnim în seara asta la Taj Mahal şi să transmitem mesajele noastre.

Porniră la drum pe poteca ce şerpuia printre stânci, de-a lungul mării. Piciorul îi cauza multe suferinţe: El se gândi cu amărăciune la helicopterele de care dispunea CIA.

Soarele începea să încălzească serios. În spatele lui, Eleonor mergea cu capul plecat şi respiraţia sacadată.

*

* *

Un mic crab transparent ieşi din urechea mortului şi dispăru prin nisip, speriat de micul grup de hippie, bărbaţi şi femei, care înconjurau cadavrul întins pe plajă. Câteva muşte se-nvârteau deja în jurul feţei. În momentul în care soarele va fi într-adevăr sus, vor fi deja probleme…

Un indian care lucra la restaurant privi cu indiferenţă cadavrul străinului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, fără prea multă curiozitate.

O fată cu un bebeluş în braţe îi răspunse:

— Nu ştiu. L-am văzut ieri fugind pe plajă în toate direcţiile. Deodată a intrat în apă. Am crezut că vrea să facă baie, dar nu a mai ieşit.

— Probabil, s-a sinucis, completă un alt hippie.

Grupul de hippies se uita la cadavru cu dispreţ. Un cadavru însemna probleme, poliţie… Un hippie blond şi bărbos examină corpul, îl întoarse, se ridică şi anunţă:

— Eu sunt doctor. Acest tip a murit de moarte naturală. Eu propun să săpăm în pădurea de cocotieri o groapă şi să-l înmormântăm. Asta va evita multe probleme.

Cei prezenţi îl aprobară şi ridicară corpul lui Jambo ca să-l mute la umbră.

*

* *

Taxiul galben şi negru opri în faţa aeroportului Davolim care, în acelaşi timp, era şi bază maritimă indiană, în momentul în care un „Vampir” antideluvian decola într-un nor de kerosen. Terenul era gol, cu excepţia aparatului DC 3 al Safari Aiways. Boeingul 737 al Indian Airlines plecase cu trei ore în urmă, cu întârziere. Malko merse la ghişeu şi cumpără două bilete. Câţiva călători aşteptau în holul mic, întunecos. La exterior, santinele înarmate interziceau pătrunderea pe teren, ca şi când acesta ar fi fost linia

Maginot.

— Să mergem la aer, zise Malko.

Ieşiră sub salcâmii din piaţă şi se aşezară pe o bancă. Totul era curat şi aliniat. Un şir de taxiuri galbene şi negre Austin Ambasador – lux suprem în India – aşteptau clienţi. De pe aeroportul construit pe un promontoriu, priveliştea era splendidă.

Trei sferturi de oră mai târziu, se anunţă zborul pentru Bombay, fără măcar să fie percheziţionaţi pasagerii. Cine ar fi deturnat un aparat DC 3 vechi?

În momentul în care aparatul DC 3 îşi începu decolarea şi portul Vasco da Gama începea să defileze sub aripile aparatului, Eleonor se aplecă spre Malko:

— Acum, spuneţi-mi ceea ce vreţi să faceţi.

CAPITOLUL XVIII

Coborând din avionul DC 3 al Safari Airways, Malko avu impresia că descinde într-o latrină. Mirosul de pubelă era la fel de persistent şi pătrunzător.

Eleonor remarcă:

— Dumneavoastră aţi dormit tot drumul.

Negresa îşi reluase o figură umană cu o mini butonată, mocasini plaţi şi un tricou mulat. Traversară holul de sosiri „domestic” şi ajunseră în exteriorul aerogării.

— Să mergem la ambasadă, zise Malko. Vom putea comunica prin telex cu Richard Green.

El se opri descumpănit. Esplanada din faţa aerogării era pustie; nici taxi, nici autobuz, ci doar trei sau patru maşini particulare obosite şi un jeep al poliţiei, precum şi doi motociclişti din cadrul poliţiei. Un poliţist cu mustaţa în furculiţă şi picioarele mulate în moletiere şi încălţate în şlapi se plimba în sus şi în jos. Uniforma sa părea să fi fost scoasă dintr-o etuvă în care uitaseră s-o spele.

Un pic mai departe, o mulţime compactă şi resemnată aştepta pe grămezi de bagaje. Malko se apropie de poliţist:

— Nu sunt taxiuri?

— Nu, sir!

— De ce?

— *The Bandh, sir.*

Poliţistul îşi întrerupsese plimbarea foarte politicos. Malko îşi încruntă sprâncenele. Ce însemna *the bandh?* Deşi vorbea perfect engleza, acest cuvânt nu-l auzise niciodată. Era poate vreo sărbătoare din acelea nenumărate şi baroce din calendarul hindus, adaptat la lenea indiană…

— Este vreo sărbătoare?

Poliţistul clătină din cap.

— *No, sir.* Este grevă generală. Astăzi nu merg la Bombay nici taxiuri nici autobuze.

— Şi pasagerii?…

— Aşteptăm un jeep pentru a escorta un autobuz, explică poliţistul. Cel de la Swissair a fost pe jumătate distrus. Şoferul a fost pe aproape omorât şi toate geamurile sparte.

Aceasta era legendara blândeţe indiană.

— Văd că dumneavoastră aveţi un jeep aici, obiectă Malko. Eu sunt diplomat şi trebuie să ajung urgent la Bombay.

Mustaţa în furcă surâse angelic.

— Sunt absolut dezolat, sir. Jeepul nostru este în pană. Trebuie să aşteptăm altul. Când va sosi acela, vă voi însoţi eu însumi.

El, era gata să-l ducă în spate, după câte spunea. Contrastul dintre accentul de Oxford şi realitatea înconjurătoare era fabulos. Malko încerca să nu se enerveze.

— Dar când o să vină acel jeep? întrebă el.

— Imposibil de precizat, sir. Este chiar posibil ca el să nu vină deloc. Noi avem mult de lucru astăzi. Rebelii au atacat câteva depozite cu orez. Scuzaţi-mă, sir.

Era pe punctul de a pleca, atunci când Malko protestă:

— În fine, este incredibil dar cred că nu o să merg pe jos la Bombay.

Poliţistul păru şocat.

— Nu se pune problema! Eu v-aş sugera, sir, să scrieţi o scrisoare de protest la Ministerul Turismului.

Malko preferă să nu răspundă. Se-ntoarse spre Eleonor.

— Planurile s-au schimbat. Chino-Bu trebuie să fie prin apropiere. S-o căutăm.

Ei porniră prin sălile murdare ale aeroportului, pline cu pasageri care mâncau, dormeau sau se rădeau. O descoperiră pe japoneză cinci minute mai târziu în holul de plecări „internaţional”, lungită pe o bancă de lemn, în mijlocul unui grup de sikhs care se pregăteau să-şi pieptene bărbile. La picioarele ei era o mare valiză din carton, vopsită maro, închisă cu două curele.

Malko o trase pe Eleonor din raza vizuală a japonezei.

— Este prea riscant să petrecem noaptea aici, spuse el S-ar putea ca ea să ne descopere. Să mergem să vedem plecările.

Malko parcurse cu privirea panoul de afişaj. Air India anunţa un zbor la 8,30, spre Dubai, Bahrein şi Kuweit.

Malko se duse la ghişeu.

— Aveţi două locuri pentru Kuweit?

Funcţionarul hindus clătină din cap dezolat.

— Îmi pare rău, sir, dar zborul este complet.

— Văd! zise Malko.

El se dădu puţin deoparte, strecură cinci bilete a câte o sută de rupii în paşaportul său şi reveni, întinzându-i documentul

funcţionarului, surâzând, întrebă:

— Aţi vrea să verificaţi dacă nu aveţi două locuri pe acest nume?

Funcţionarul luă paşaportul şi strecură bancnotele într-un sertar deschis, luă un stilou, bară două nume de pe o listă şi ridică surâzând capul:

— Este exact, sir. Mergeţi să vă luaţi biletele şi întoarceţi-vă repede. Înregistrarea pasagerilor este pe sfârşite.

*

* *

Eleonor se întinse cu voluptate. Locurile de clasa întâi ale Boeingului „707” al Air India erau deosebit de comode. Malko dispăruse cu discreţie, lăsând în urma lui un grup vociferând în legătură cu lista de aşteptare, înjurându-se în indiană şi arabă. Allah va fi de partea alor lui.

El era grăbit să ajungă în Kuweit, pentru ultimul act. Eleonor nu era mai puţin nerăbdătoare.

— Dumneavoastră credeţi că această japoneză va sosi cu armele mâine? întrebă ea.

— Despre asta sunt sigur, răspunse Malko.

— Dar cum va face să le scoată? Aeroportul va fi foarte bine supravegheat.

— Dacă ar fi ca la Beirut, unde ai putea trece cu un mortier fără prea mare tevatură…

Malko închise ochii, încercând să se destindă puţin. Amfetaminele îi provocau o accelerare a bătăilor inimii.

Mâine urmau să aibă loc acolo, noi vărsări de sânge şi morţi.

*

* *

Luminile nenumăratelor felinare ardeau ca-n noaptea Sfântului Ioan. A fost la fel peste tot după intrarea în Golful Persic. Din fericire, pasagerii nu fuseseră obligaţi să coboare din avion la escalele efectuate la Dubai şi Bahrein.

Se simţi o mică scuturătură a aparatului „707”. Aterizaseră în Kuweit. Boeingul rulă la nesfârşit şi se opri în faţa vechiului aeroport, pustiu la acea oră târzie. Cea mai mare parte a pasagerilor coborâseră la Dubai. Formalităţile fură îndeplinite de vameşi adormiţi. Malko găsi un telefon public şi formă numărul personal al lui Richard Green. În momentul în care auzi vocea adormită a americanului, el îl anunţă:

— Ne-am înapoiat!

— *Welcome home!* strigă Richard Green trezit instantaneu. Cum aţi petrecut? Unde sunteţi voi?

— La aeroport. Totul va merge bine. Când soseşte secretarul de stat?

— Mâine la 1,30 conform planului. Dar…

Malko îl întrerupse:

— Telefonez de la aeroport. Întâlnire, mâine de dimineaţă în biroul dumneavoastră.

El închise şi se-ndreptă spre taxiul în care îl aştepta Eleonor. În timp ce străbăteau interminabilele periferii ale Kuweit City, Malko se simţi brusc cuprins de angoasă. El era sigur de reuşita planului său, dar oare palestinienii nu prevăzuseră o soluţie alternativă?

— Vă las acasă înainte de a merge la hotel, îi spuse el, Eleonorei.

Tânăra americancă îi propuse fără să-l privească:

— Ar fi mai sigur să dormiţi la mine. În felul acesta, nimeni nu va şti că v-aţi întors.

Malko îi spuse şoferului să meargă pe Sour Road. În comparaţie cu India, temperatura de aici părea glaciară. Ajunşi în apartamentul lui Eleonor, el se aşeză în camera care servea drept birou şi bar, în timp ce gazda lui dispăru.

Aceasta reapăru strălucitoare. Într-un timp record, ea se schimbase. Purta o bluză albă transparentă, o fustă lungă neagră, un colier mare fantezi care-i sublinia gâtul subţire. Ea puse la pickup un disc cu muzică braziliană venind spre el dansând aşa cum numai negrii ştiau s-o facă.

— Dacă trebuie să murim mâine, spuse ea, atunci în seara asta să mâncăm să bem şi să facem dragoste.

*

* *

Biroul lui Richard Green fusese invadat de gorile; toate între 1, 85-1,90 metri, cu ochii duri, îmbrăcaţi în costume sobre, închise la culoare, cu părul scurt, expresia feţei încordată, având prinse de reverul hainelor, câte un ac cu gămălia de culoare mov, pentru a evita confuziile.

Unul dintre aceştia îşi demontase coltul pe biroul şefului sucursalei CIA şi îl curăţa, ţinând lângă el o cutie deschisă plină cu gloanţe. Alţii beau cafea în pahare de carton. Patru dintre ei echipaţi cu talkie-walkie fixate la centură păzeau intrarea de la

parter. Aceştia nu erau decât o parte din oamenii care urmau să-l păzească pe Henry Kissinger. Vreo douăzeci erau deja postaţi pe parcurs, în maşini sau prin apartamente, unii dintre ei înarmaţi cu „shot-guns”, având autorizaţie specială din partea emirului.

Malko îşi făcu loc spre Richard Green, care tocmai prezenta dispozitivul de securitate pe o hartă fixată pe perete:

— Din momentul în care avionul „707” al secretarului de stat va ateriza, el va fi ghidat prin intermediul turnului de control spre hangarul de întreţinere pentru aparatele Koweit Airways, aflat la o jumătate de milă de aerogară. Nimeni nu ştie asta, cu excepţia câtorva persoane oficiale. Noi am preparat chiar şi salonul oficial al aerogării.

— Coborând din avion, Henry Kissinger va urca în Lincolnul blindat care a fost debarcat ieri şi se va îndrepta direct spre reşedinţa emirului Sabah al Salem, la douăzeci de kilometri la sud de Kuweit. Convoiul va cuprinde…

El se-ntrerupse văzându-l pe Malko, îi strânse mâna viguros şi-l trase mai deoparte:

— Deci?

— Cred că totul se va desfăşura în bune condiţiuni, spuse Malko.

Un tip solid, brunet, cu ochelari de baga se apropie de ei. Richard Green îl prezentă lui Malko:

— George C. Smith, de la Serviciul Secret – responsabil cu securitatea secretarului de stat pe durata călătoriei, iată-l pe prinţul Malko Linge în misiune pentru CIA.

George C Smith îi strivi falangele lui Malko. El nu cântărea decât vreo două sute de livre, tot numai muşchi.

— Se pare că aţi făcut treabă bună, spuse el.

— Atâta timp cât domnul Kissinger nu va fi plecat de aici întreg şi sănătos, noi avem toate motivele să fim neliniştiţi, zise Malko.

George C Smith surâse rece şi puţin liniştitor.

— Am dat ordin băieţilor mei să nu-şi asume nici un risc. Noi suntem pe punctul de a investiga parcursul cu detectoare electronice. Am mai mulţi trăgători lunetişti plasaţi pe acoperişul hangarului. Kuweitienii îmi dau trei elicoptere cu echipaje mixte. Spuneţi-mi, DUMNEAVOASTRĂ ce aţi făcut?

— Mijloacele mele sunt mai modeste, spuse Malko. El povesti în rezumat călătoria sa în India. Cei doi americani îl ascultau cu atenţie.

— Deci, conchise George C. Smith, trebuie să vină la aeroport ca să-şi ridice armele, în partea în care nu se va găsi Henry Kissinger.

— Exact, spuse Malko. Sper doar că schimbarea de traseu operată de dumneavoastră nu este secretul lui Polichinelle.

— Noi totuşi vom avea oameni postaţi şi în aerogară. Ce faceţi de-acum până la 1,30?

Mai erau trei ore până la aterizarea avionului „707” cu care călătoreşte Henry Kissinger. Malko voia să ia legătura cu Winnie Zaki. Era posibil să se fi petrecut o mulţime de lucruri în cele trei zile.

— Merg să aflu informaţii, spuse el.

— Prindeţi-vă asta la rever. George C Smith îi dădu un ac cu gămălie mov pe care Malko şi-l prinse la reverul hainei sale de alpaca neagră. Curtea ambasadei gemea de maşini, dintre care ieşea în evidenţă „Continentalul” blindat adus cu avionul de la Washington. Dacă li s-ar fi dat timp, ei ar fi săpat un tunel până la reşedinţa emirului.

Malko se urcă într-unul din Chevroletele echipate cu telefon, condus de un şofer al siguranţei kuweitiene, pus la dispoziţia ambasadei USA şi ceru să fie dus la Ministerul de Interne.

*

* *

Şeicul Sharjah se ridică pentru a veni în întâmpinarea lui Malko şi-l strânse în braţe. Acesta avu impresia că este cuprins de o bucată de unt. În afară de cei doi yemeniţi, biroul gemea de agenţi civili ai Mahabetului. Telefoanele zbârnâiau fără-ncetare.

— Unde aţi fost? întrebă kuweitianul. V-aţi bronzat.

— Am fost într-un scurt concediu de odihnă. Dumneavoastră i-aţi găsit pe palestinieni?

Ochii mari ai lui Sharjah se întristară.

— Nu! Dar nu este prea grav. Nimeni nu va putea pătrunde cu o armă în aerogară. Vom percheziţiona pe toată lumea, inclusiv pe diplomaţi. Acesta este ordinul emirului. El m-a ameninţat cu destituirea dacă i se întâmplă ceva lui Henry Kissinger, care este musafirul lui.

— Vreo veste de la Abdul Zaki?

Obrazul şeicului se strâmbă într-o grimasă maliţioasă:

— Da! Însă nu este ceva care să vă intereseze. S-a petrecut o dramă cu Winnie.

Malko ciuli urechile.

— Ce s-a întâmplat cu Winnie?

Sharjah coborî vocea:

— Se pare că ea l-a înşelat cu un saudit şi că el a aflat. Treaba asta s-a întâmplat a doua zi după plecarea dumneavoastră. El i-a tras o bătaie omorând-o pe trei sferturi şi apoi ea s-a îmbolnăvit şi a fost închisă în palatul lui din zona neutră. Eu mi-am zis întotdeauna că era prea frumoasă ca să aparţină unui singur bărbat.

În mod vizibil şeicul regreta că nu fusese băgat în seamă potrivit rangului său. El nu remarcă neliniştea lui Malko.

— Unde este azi Abdul Zaki? întrebă Malko.

— Nu ştiu! De ce?

Malko îl privi în faţă:

— Pentru că nu din cauza unui saudit a bătut-o el pe nevastă-sa. Trebuie găsit cu orice preţ.

— Ce vreţi să spuneţi?

Malko înţelese că trebuia să-i încredinţeze o parte din adevăr şeicului, dacă voia ca el să colaboreze.

— Înainte de plecarea mea, soţia lui Zaki mi-a făcut unele dezvăluiri. Probabil că el aflat ceva şi s-a răzbunat. Vreau să fiu cât se poate de sigur că el nu ne pregăteşte vreo surpriză urâtă, ştiind acum că noi i-am aflat planurile şi le-am anihilat.

— Am ordonat ca aeroportul să fie împânzit de tancuri, obiectă Sharjah. Am condus la frontiera cu Irakul zeci de activişti palestinieni. Alţii sunt supravegheaţi încontinuu.

— Este foarte bine, zise Malko. Eu însă vreau ca oamenii dumneavoastră să-l găsească pe Zaki şi să nu-l piardă din ochi.

— Foarte bine, admise şeicul Sharjah. Vom merge la el. Malko îşi consultă ceasul. Era ora 11 şi un sfert. Henry Kissinger sosea peste o sută treizeci şi cinci de minute mai târziu. Trebuia să-l sune pe Richard Green, apoi avu o altă idee. Era inutil să-l zăpăcească pe american. Poate că Winnie Zaki îşi ţinuse gura.

*

* *

Cu mâinile împreunate pe burtă, aplecat până la pământ din respect, majordomul lui Abdul Zaki răspundea cu un entuziasm plin de umilinţă întrebărilor şeicului Sharjah.

— Nul stăpânul lui nu era acolo. El spusese că pleacă să vâneze cu şoimul în deşert. Soţia acestuia se odihnea în zona neutră. Desigur, el nu văzuse nimic anormal. Stăpânul lui plecase în zori, la fel ca-n totdeauna când pleca la vânătoare, cu

Mercedesul lui.

Nu mai era nimic de spus. Sharjah şi Malko plecară din palatul Zaki.

— V-aţi liniştit? întrebă şeicul. Cunoscute fiind opiniile sale nu mă miră că a plecat astăzi din oraş. Dacă nu, el ar fi fost obligat să participe la recepţia dată de unchiul nostru emirul.

Malko se urcă în Buick.

— Voi fi liniştit atunci când voi şti exact ce face şi unde este. Puteţi afla numărul de telefon al maşinii sale?

— Desigur!

— Atunci găsiţi-l repede. Asta ar putea duce la înlăturarea unei foarte neplăcute surprize.

Ei plecară spre ministerul de interne. Conducând, Sharjah tasta frenetic, ţipând la interlocutori invizibili, ameninţând, linguşindu-se, blamând, mulţumind... În momentul în care pătrundeau în curtea ministerului, sună telefonul lui. Era informaţia cerută.

— Ce vreţi să faceţi? îl întrebă el pe Malko.

— Îi veţi telefona, spunându-i că emirul doreşte foarte mult ca el să asiste la recepţia dată în onoarea lui Kissinger. Dacă vine nu-i nici o problemă, dar dacă se eschivează, va trebui să vă spună unde este.

Şeicul Sharjah îşi plimbă arătătorul grăsuţ pe taste. Soneria se declanşă şi sună mult timp. Şeicul îndepărtă receptorul de la ureche.

— Nu răspunde.

— Mai încercaţi.

Sharjah o luă de la capăt, cu acelaşi rezultat. Închise telefonul şi-l privi pe Malko, cu oarecare anxietate.

Malko se gândea. Ce ar putea încerca un om ca Zaki? Deodată o frântură de informaţie referitoare la acesta din urmă îi reveni în minte. Era o amintire care-i făcu pielea de găină.

— Puteţi obţine un elicopter imediat? îl întrebă el pe kuweitian.

— Da, bineînţeles, dar pentru ce?

— Am să vă explic.

— Malko îşi privi ceasul. Era 11,40.

*

* *

— Drăcia dracului! Ce-o face?

Malko fierbea. De vreo douăzeci de minute aşteptau pilotul

elicopterului, în incinta unei mici tabere militare la jumătatea drumului între Kuweit-City şi aeroport. Plinul era făcut, şeicul Sharjah şi cei doi yemeniţi erau instalaţi pe bancheta din spate.

Era 12,45. Le trebuise mai mult timp decât se credea, pentru a obţine elicopterul.

Un jeep intră în trombă în curte. Un om în combinezon de zbor sări din maşină şi se precipită spre elicopter. Era un egiptean cu ochii luminoşi.

Grăbit de către şeic pilotul făcu verificarea aparatului cu toată viteza şi în fine, aparatul se desprinse de sol.

Văzut de sus, Kuweit-City nu era deloc aspectuos, cu terenurile lui virane ca nişte pete leproase şi blocurile de beton – case burgheze. O ceaţă colorată plutea deasupra oraşului. Elicopterul porni spre est. Ajunseră deasupra aeroportului şi intrară în legătură cu punctul de control, semnalându-şi poziţia.

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă pilotul.

— Urmaţi prelungirea pistei de aterizare! spuse Malko, în direcţia unde aterizează aparatele, la cea mai joasă înălţime posibilă şi nu prea repede!

Pilotul coborî aparatul până la două sute de picioare şi se deplasară de-a lungul deşertului presărat cu cabane, case mici şi pâlcuri rare de verdeaţă.

După ce parcurseră zece mile, Malko îi strigă pilotului.

— Întoarcere! Urcaţi puţin mai sus. Vizaţi extremitatea pistei!

Continuară să zboare până la jumătatea pistei din ciment. Malko zări tancuri şi vehicule militare împânzind aeroportul. Nu merita osteneala de a merge mai departe.

— Refaceţi acelaşi itinerariu! spuse el pilotului. Opriţi-vă deasupra fiecărei construcţii situate pe o rază de cinci sute de metri în jurul axei noastre de zbor!

— Dar ce căutaţi dumneavoastră? urlă Sharjah.

— Pe Abdul Zaki.

Pilotul, ascultător, începu să meargă în zig-zag: Huruitul motorului îi făcea pe oameni să iasă din casele lor din chirpici. Malko începuse să-şi spună că se-nşelase.

Era ora 1,15. Aparatul „707” al lui Henry Kissinger trebuia să sosească într-un sfert de oră.

Ei se găseau deasupra unei mici ferme, împrejmuită de zid. Nu văzu nimic suspect. Din exces de zel, Malko se întoarse şi atunci zări forma unei maşini ascunse sub un acoperiş de paie.

— Reveniţi! ordonă el pilotului.

Acesta din urmă ascultă. Cu nasul în faţă, el reveni spre construcţia din chirpici, asemănătoare tuturor acelora presărate prin tot deşertul. El se imobiliză chiar deasupra ei. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Malko se întoarse:

— Priviţi! Este Mercedesul lui Abdul Zaki.

Şeicul se aplecă şi înjură în arabă.

— Dar ce-o face el aici?

Mai mulţi oameni ieşiră în curte. Malko văzu pe unul dintre ei punând mâna pe un tub, din maşină, având o lungime de aproximativ doi metri şi plasându-l pe un trepied.

— Depărtaţi-vă! îi strigă el pilotului elicopterului. Aparatul se ridică în diagonală. Malko, cu inima la gură, nu pierdea ferma din ochi. Trăseseră asupra lor cu o rachetă, probabil un Sam 7 „strella”.

Malko simţi o sudoare rece curgându-i pe spate. Şeicul Sharjah scoase un muget sugrumat.

De neevitat, racheta invizibilă se îndrepta spre ei cu patru sute de metri pe secundă, propulsând o încărcătură explozivă atrasă de căldura motorului elicopterului, datorită sistemului de ghidaj cu infraroşu.

CAPITOLUL XIX

Creierul lui Malko era preocupat de această moarte invizibilă care venea spre ei. Totul părea nemişcat: elicopterul, praful care cădea în jos, pasagerii din cabina de plexiglas. Apoi, totul se puse în mişcare. O bruscă ameţeală îi urcă sângele în cap: elicopterul cădea ca o piatră spre sol. Cei doi yemeniţi urlară de spaimă şi încercară să se ridice deşi erau legaţi cu centurile de siguranţă. Malko se agăţă de un mâner care era în faţa lui. Solul pustiului venea spre ei cu o viteză înspăimântătoare. În ultimul moment, turbina urlă, căderea păru să se mai încetinească, dar impactul fu terifiant. Elicopterul sări în sus câţiva metri şi recăzu pe o parte, rupând una din palele rotorului după care se răsturnă într-o scobitură. Legaţi de scaunele lor metalice pasagerii hâţânaţi în toate direcţiile, îngroziţi, nu mai putea vorbi. În sfârşit, aparatul rămase înţepenit într-un enorm nor de argilă. Un miros de kerosen şi de ceva ars înţepă nasul lui Malko şi o uşoară explozie se produse în spate.

— *Out!* urlă pilotul egiptean.

Malko împinse cu o lovitură de umăr uşa de plexiglas care acum era deasupra capului său, se strecură afară şi întinse mâna şeicului Sharjah care se-ncurca în lunga sa dişdaşa. Cei doi yemeniţi cu privirile îngrozite, ieşiră la rândul lor. La urmă de tot, ieşi şi pilotul, toţi mai mult sau mai puţin contuzionaţi, dar nu prea grav răniţi. Ei se depărtară în fugă în momentul în care o flacără mare cuprinse motorul şi cabina elicopterului. Câteva secunde mai târziu, plexiglasul explodă cu un zgomot sec.

Instinctiv, Malko se aruncă cu burta pe pietre, imitat fiind de ceilalţi pasageri. O explozie mult mai puternică aruncă o ploaie de rămăşiţe în flăcări şi un suflu arzător mătură pe cei cinci pasageri. Ei ieşiră afară din groapă şi se priviră mirându-se că sunt vii. Nu mai era nici-o urmă de rachetă. Mecanismul de autodistrugere al acesteia se pusese în funcţiune în timp ce ei cădeau, în următoarele cincisprezece secunde.

Pilotul le salvase viaţa lăsându-se să cadă în autorotaţie. Atunci când oprise turbina, el reuşise să inducă în eroare dispozitivul de ghidaj cu infraroşii al rachetei deoarece căldura emisă de motor, scăzuse brusc. Pierderea bruscă de altitudine a

aparatului, îl pusese la adăpost, de asemenea.

Cu umărul fracturat, egipteanul se aşeză pe pietre cu o grimasă de durere. Unuia dintre yemeniţi îi curgea sânge din gură. Un zgomot venit din cer, dinspre vest, îl făcu pe Malko să ridice capul. Era Boeingul „707” care-l aducea pe Kissinger. În câteva minute acesta urma să apară la joasă altitudine şi la dispoziţia rachetelor lui Abdul Zaki.

Sharjah îi apostrofă pe yemeniţi. Unul dintre ei îşi pierduse pistolul mitralieră în timpul şocului, dar le mai rămâneau iataganele. Impulsionaţi, ei începură să fugă cu paşi repezi spre cabana de unde se trăsese asupra lor, lăsându-i repede în urmă pe Malko şi pe Sharjah.

În momentul în care cei doi yemeniţi ajunseră la clădirea din chirpici, se auzi o rafală de puşcă mitralieră. Primul yemenit se clătină şi căzu cu faţa în ţărână, scăpând puşca mitralieră. Cel de-al doilea, înarmat doar cu iataganul se culcă pe pietre. Malko şi şeicul se culcară lângă el. Protejaţi de o mică ridicătură de teren, ei examinară peretele de chirpici, cu uşa din lemn. Eventualelor întăriri venite de la aeroport, le-ar fi trebuit cel puţin zece minute ca să ajungă acolo. Până atunci, Zaki avea tot timpul să doboare avionul „707” atunci când ar ajunge deasupra fermei.

— Trebuie să ajungem acolo, spuse Malko.

El se târî până la yemenitul mort şi luă pistolul mitralieră, îl armă şi avansă spre fermă îndoit de spate. Uşa de lemn se întredeschise. Avu timp să zărească ţeava unei arme. Malko trase în direcţia uşii o rafală scurtă. Gloanţele grele spulberară lemnul. Adversarul său invizibil ripostă dar, jenat de tirul lui, nu putu să ochească. Gloanţele se pierdură în stânga sa. Imediat, Malko se năpusti până la uşă, pe care o deschise cu o puternică lovitură de picior şi se aruncă înăuntru. Cu un urlet sălbatic, yemenitul supravieţuitor se năpustise pe urmele sale cu iataganul în mâini.

Malko fotografie scena: instalat în Mercedesul lui decapotabil, Abdul Zaki se pregătea să trimită spre cer un „Sam 7”. Un pistol mitralieră BRNO era fixat pe capota maşinii. Se produse o mişcare la dreapta lui Malko. El pivotă şi apăsă pe trăgaciul armei şi cele două siluete se retraseră grăbite. Şeicul Sharjah ajunse la rândul lui şi strigă ceva.

Abdul Zaki se întoarse spre noii sosiţi şi scoase un ţipăt răguşit. Malko văzu ceva zburând din Mercedes şi năpustindu-se

spre el.

Era şoimul.

Pasărea de pradă zbura drept spre ochii lui, atacându-l. Malko execută o piruetă lăsându-se în jos şi cu ţeava pistolului său extraplat lovi şoimul în cap ameţindu-l puţin. El zbură până la acoperişul cabanei, neîndrăznind să atace din nou. Cei pe care îi urmărea, de obicei nu se apărau.

Sharjah ţipă din nou ceva şi yemenitul sări pe capota Mercedesului. Abdul Zaki lăsă grăbit racheta Sam 7, apucă puşca mitralieră BRNO şi trase o rafală fără să ochească. Yemenitul fu scuturat de loviturile gloanţelor, avu un moment de ezitare, dar se agăţă de parbrizul maşinii. Malko crezu că o să cadă. El ridica deja pistolul extraplat pentru a trage asupra lui Zaki, când yemenitul se ridică cu un ultim efort disperat, ţinându-şi iataganul cu ambele mâini.

Deşi aproape mort, cu un efort extraordinar el ridică lama grea asupra adversarului său.

Iataganul îl lovi pe Abdul Zaki orizontal la baza gâtului. El nu avu nici măcar timp să strige. Iataganul rămase fixat între gât şi bustul lui, după ce-i secţionase carotidele şi o bună parte din gât. Un val de sânge inundă Mercedesul, apoi yemenitul, în agonie, căzu peste cel pe care îl decapitase, strivindu-l de podeaua maşinii.

Un uruit puternic scutură ferma. Malko ridică ochii spre cer, la timp pentru a vedea burta unui Boeing „707” cu trenul de aterizare scos. Suflul reactoarelor făcuse să se cutremure acoperişul de paie şi şoimul îşi luă zborul. Şeicul Sharjah se năpusti spre Mercedes şi luă puşca mitralieră BRNO şi se năpusti spre fermă înjurând şi trăgând. Doi arabi îşi făcură apariţia cu mâinile ridicate. El continuă să tragă până la ultimul cartuş. Apoi apucă arma de ţeavă şi strivi capetele muribunzilor, apoi se întoarse spre Malko cu ochii mai bulbucaţi ca de obicei.

— Aceşti câini au trădat ţara care-i adăpostea.

Furia sa era sinceră şi înfricoşătoare. Privirea lui se îndulci în faţa corpului însângerat al yemenitului.

— V-am spus că ei ar fi gata să moară pentru mine, spuse el încet.

— Să mergem la aeroport! spuse Malko. Dumnezeu ştie ce a mai pus Zaki la cale. Să luăm maşina lui.

Malko deschise portiera din spate şi învingându-şi dezgustul, scoase afară corpul yemenitului, ajutat de şeicul Sharjah, apoi

traseră afară şi corpul decapitat al lui Zaki. În timpul mişcării, capul se detaşase de corp. Şeicul fără nici o scârbă, se aplecă, îl luă de păr ridicându-l până la nivelul obrazului său şi scuipă în ochii fără viaţă.

— Pui de scroafă alăptat de două hiene!

El aruncă capul pe jos lângă, corp. Malko şi el păreau nişte măcelari ieşind dintr-un abator. Îşi şterseră mâinile cum putură mai bine de pantalonul bufant al yemenitului şi Malko se aşeză la volan. Şeicul puse mâna pe telefon Era mai bine să anunţe sosirea lor, căci riscau să fie masacraţi de gorilele din „Secret Service”.

Pista mergea spre sud. Malko îşi dădu seama că dacă mergeau pe drumul asfaltat, însemna un ocol de mai mulţi kilometri.

El făcu o mişcare bruscă de volan pentru a ieşi de pe pistă spre extremitatea drumului. Şeicul scoase un geamăt: receptorul era să-i zboare toţi dinţii de aur din gură. Deja Mercedesul rula în plin deşert, înghiţind ridicături de teren, bolovani, denivelări. El ajunse foarte repede pe o movilă aflată de-a curmezişul drumului, decolă, căzu din nou şi simţi lăsându-se amortizoarele din spate. La cincizeci de metri mai departe un pipe-line tăia deşertul, la treizeci de centimetri de sol. Malko acceleră cu dinţii strânşi, năpustindu-se cu toată puterea celor trei sute de cai putere. Greutatea de o mie şase sute de kilograme a Mercedesului rupse conducta ca pe un fir de paie.

Un gheizer de lichid negru se ridică în urma lor la douăzeci de metri înălţime.

Şeicul Sharjah izbucni într-un râs dement, destinzându-şi nervii.

Malko continuă să ruleze într-un vacarm infernal. Eşapamentul fusese smuls.

Din fericire ei erau doar la patru sute de metri de capătul pistei unde aterizase avionul care-l transporta pe Henry Kissinger. Motorul trăgea din greu dar Mercedesul se ţinea bine. Lui Malko îi veni să strige de bucurie simţind sub roţile maşinii martirizate, cimentul pistei. Un jeep militar, staţionat aproape de o lampă cu proiectoare, demară brusc năpustindu-se spre ei. Malko vru să-l evite, pentru a nu pierde timp, dar o rafală de gloanţe de 50 se înfipseră în ciment, în faţa Mercedesului. El opri. Jeepul se apropie cu toată viteza, plin cu soldaţi cu armele îndreptate spre ei. Şeicul Sharjah se ridică şi începu să ţipe la ei

ca o moară stricată. Malko zări un civil blond în mijlocul soldaţilor, scoase la iveală acul său mov şi zise:

— Facem parte din dispozitivul de securitate. Lăsaţi-ne să trecem!

Era unul din agenţii pe care-i văzuse cu două ore mai devreme în biroul lui Richard Green.

Jeepul plecă în trombă. La celălalt capăt al pistei, aparatul „707” se întoarse, revenind în direcţia lor pentru poziţia de staţionare. Malko era un pic mai liniştit: dispozitivul de securitate părea bine pus la punct. El văzu aparatul ajungând la nivelul pistei care ducea spre hangar, unde aştepta adevăratul comitet de primire. Malko crezu mai întâi că este victima unei iluzii optice. Boeingul nu se întorcea. El continua să meargă drept înainte spre a doua bifurcaţie, un kilometru mai departe, care ducea spre clădirea aerogării, contrar planului stabilit de Richard Green şi şeicul Sharjah.

Malko înjură printre dinţi. Palestinienii reuşiseră să dejoace măsurile de securitate ale şeicului Sharjah. Rulând cu aproape 160 de kilometri pe oră într-un vacarm de nedescris, el nu pierdea din ochi avionul care se apropia rapid de bifurcaţia a doua, lăsând departe esplanada unde aşteptau persoanele oficiale, Richard Green şi grosul agenţilor, care nu puteau vedea ce se petrece din cauza hangarului în faţa căruia aşteptau.

*

* *

— *Mohbakah!*[15] strigă vocea din spatele uşii. Funcţionarul de la turnul de control întredeschise uşa şi văzu două uniforme negre şi pistoale mitralieră. El deschise uşa. Cei doi oameni în negru intrară imediat încuind uşa cu cheia. Unul dintre ei îndreptă arma sa spre cei trei controlori de parcurs.

— Continuaţi-vă treaba! Dacă chemaţi ajutoare veţi muri!

Controlorii întoarseră capetele speriaţi. Cel care vorbise, tânăr şi cu o mustaţă mare, surâse:

— Fraţilor! spuse el. Nu vă fie teamă, căci nu vă vom face nici un rău. Noi aparţinem comandoului „Jerusalem” care îi va lovi pe sionişti în câteva minute.

Aceasta nu părea atât de evident. Controlorii înghiţiră în sec, cu greutate. Prin ferestrele albăstrui ale turnului, ei zăreau zecile de poliţişti şi soldaţi care înconjurau terenul, jeepuri şi chiar

[15] Securitatea militară (n.a.).

tancuri. Aerogara era plină cu agenţi ai Mahabetului şi Mohbakahului, fără să mai vorbim de americani. Le trebuise multă îndrăzneală acestor terorişti deghizaţi în poliţişti militari pentru a ajunge la turnul de control.

Controlorul principal era egiptean şi nu-i iubea în mod deosebit pe palestinieni.

— Ce vreţi dumneavoastră? întrebă el.

Palestinianul se apropie de ecranul radarului.

— În cât timp soseşte avionul lui Henry Kissinger? întrebă el.

Controlorul îşi simţi picioarele ca de plumb.

— De ce? reuşi el să articuleze.

El căuta cu disperare să prevină exteriorul. La douăzeci de metri sub ei staţiona un jeep plin de soldaţi, dotat cu o mitralieră. El îi blestemă pe organizatorii securităţii.

— Nu-ţi fie frică şi răspunde! zise palestinianul.

— Este aproape gata să efectueze manevra finală.

Celălalt controlor era cu spatele la ei cu un microfon în faţă.

O voce se auzi în microfon:

— Koweit-Tower, aici November 720 Fox-Trott. Trecem *outer marker.*

Controlorul răspunse imediat:

— November 20 Fox-Trott, aici Koweit-Tower. Numărul unu la aterizare. Autorizată angajarea pe pista unu. Vânt 080.

Palestinianul asculta cu atenţie. El puse mâna pe microfon şi întrebă:

— În cât timp se pune pe sol?

Se auziră paraziţi în microfon. Se scurgeau secunde şi apoi minute. Cei cinci oameni aşteptară liniştiţi. În sfârşit, în depărtare se auzi zgomotul inversoarelor jetului. Boeingul lui Henry Kissinger rula pe pistă. Aproape imediat vocea pilotului se auzi în microfon:

— Koweit-Tower, aici November 720 Fox-Trott, viteza sub control.

Palestinianul surâse triumfător şi se aplecă la urechea controlorului.

— Spune-i să ruleze până la clădirea aerogării şi să oprească la punctul T3.

Controlorul tresări:

— Eu am instrucţiuni contrarii! El trebuie să meargă la hangarul lui Kuweit-Airways. Nu pot să nu ascult de ordinele Mohbakahului.

— Dacă nu mă asculţi, te omor. Vei muri pentru sionişti şi imperialismul american.

El deja ţinea ţeava armei în ceafa controlorului. Acesta simţi că sudoarea îi îmbibă cămaşa. Ştia că agresorul nu va ezita să tragă. El căuta cu disperare un mijloc spre a-l preveni pe comandantul navei, că este sub controlul palestinienilor, dar nu avea la dispoziţie un semnal „hijack” pentru turnurile de control.

Ţeava pistolului mitralieră se afundă mai adânc în ceafa lui. Controlorul îşi înghiţi saliva. Nu avea poftă să moară pentru Henry Kissinger.

— November 720 Fox-Trott, spuse el cu vocea sugrumată. Aici Koweit-Tower, standul vostru Tango 3 via taxi way 2. Amintiţi-vă când „parkers” va fi vizibil.

El spera din toată inima ca vocea sa strangulată să atragă cumva atenţia comandantului dar vocea acestuia se auzi brusc clară şi ascultătoare:

— Koweit-Tower, aici November 720 Fox-Trott, am înţeles, pistă clară.

Controlorul se întoarse bulversat spre palestinian:

— Ce vreţi să faceţi? Or să-şi dea seama. Toată lumea îl aşteaptă dincolo.

Palestinianul îi răspunse cu un surâs feroce:

— Nu toată lumea. Noi îl aşteptăm aici.

CAPITOLUL XX

Chino-Bu observa printre pleoapele pe jumătate închise pasagerii din sala de tranzit. Nu erau decât bărbaţi, cu foarte puţine excepţii. Întinsă pe o banchetă din plastic verde, ea putea să admire fisurile şerpuitoare ale plafonului.. Nu te-ai fi crezut într-un aeroport din ţara cea mai bogată din lume. Aşteptau vreo sută de persoane, oameni săraci înfăşuraţi în dişdaşa sărăcăcioase care mergeau să lucreze în Dubai sau Abudhabi.

Nimeni nu-i da atenţie japonezei, banală cu părul ei scurt, îmbrăcată în pantalon de pânză şi cu o vestă fără nici o formă.

La Bombay, indienii nu verificaseră bagajele predate la magazia avionului. La sosirea ei în Kuweit cu două ore mai devreme, valiza sa fusese debarcată şi pusă într-un colţ cu bagajele altor călători în tranzit spre Beyrut, bineînţeles, fără să fie trecute prin vamă. Avionul spre Beirut pleca la ora 16,30 şi bagajele urmau să fie încărcate cu o oră mai devreme. În aşteptare, ele erau aranjate într-un colţ al sălii de predare a bagajelor între sala de trecere unde se găsea Chin-Bu şi holul aerogării, acolo unde nimănui nu-i trecea prin cap să le deschidă.

Japoneza se simţea foarte calmă. Ea observa amuzată cele trei cabine de percheziţionare, de la ieşirea din sala de tranzit, care nu se mai goleau niciodată. Toţi pasagerii erau percheziţionaţi şi trebuia să te baţi ca să păstrezi o periuţă de dinţi.

Gândul lui Chino-Bu era la Jambo. Ce i se întâmplase? Cum va fi recunoscută de cei cu care trebuia să se întâlnească?

Ea văzu deodată un bărbat trecând de controlul poliţiei arătând o legitimaţie. Poliţişti îl pipăiră ca să fie siguri că nu este înarmat, înainte de a-l lăsa să pătrundă în sala de tranzit. El nu avea aerul unui voiajor. Era elegant, destul de vârstnic, cu mustaţă şi avea aerul unui intelectual. El începu să se plimbe prin sala de aşteptare, ca şi când ar căuta pe cineva. Chino-Bu stătea ca pe jar.

Omul cu mustaţă trecu prin dreptul ei, ezită, merse până la bar, se rezemă cu coatele de tejghea şi comandă o cafea. Apoi se întoarse şi examină din nou pasagerii din sala de tranzit.

Lui Chino-Bu îi venea să urle. Se scurseră minute interminabile.

Omul îşi plăti cafeaua şi cu un mers liniştit veni să se aşeze pe bancă lângă ea.

— Chino-Bu?

Buzele vecinului ei abia dacă se mişcaseră şi ea se-ntrebă dacă fusese el cel care vorbise. El îşi întoarse imperceptibil obrazul spre ea. Imediat, ea schiţă gestul de a se ridica. Vocea aspră o opri. Omul continua să vorbească fără s-o privească cu vocea abia inteligibilă.

— Nu vă mişcaţi! S-ar putea să fim supravegheaţi. Ne era teamă că nu veţi veni la întâlnire. Aţi avut cumva probleme?

Ea ezită.

— Da. Jambo s-a îmbolnăvit chiar în momentul plecării. Din cauza asta am venit singură.

— Îmbolnăvit?

Vecinul ei părea uşurat.

— Unde este valiza?

În partea cealaltă, dincolo de vamă.

— Cum arată?

— Maro, cu două curele şi are imprimat semnul păcii.

— Bravo! zise el. Vă mulţumesc în numele camarazilor mei.

Chino-Bu surâse cu mândrie. Era ca într-un joc abstract. Pe ea nu o interesa că armele din valiză urmau să semene moartea în câteva minute, că ea va asista la această apoteoză a masacrului.

Aparatul „707” al KAC cu destinaţia Dubai, puse reactoarele în funcţie şi începu să ruleze. Vehicule militare treceau din când în când prin faţa sălii de aşteptare. Necunoscutul se ridică.

— La revedere Chino-Bu. Vă voi revedea la Beirut. El nu aşteptă răspunsul ei, ci părăsi incinta pe unde intrase.

Ea încercă să nu se mai gândească la nimic, să nu mai numere minutele. Un pic mai târziu, un zgomot puternic de reactoare o făcu să ridice capul. Zări rulând încet, pe una dintre bifurcaţiile pistei, un Boeing „707” cu drapelul american în spate. Era avionul care-l aducea pe Henry Kissinger.

Nu mai avea decât treizeci de metri de parcurs înainte să oprească în faţa aerogării.

Chino-Bu îşi ţinu răsuflarea.

Oare ce făcea comandoul „Jerusalem”? Ea îşi spuse cu teamă că poate n-au reuşit să treacă barajele.

*

* *

Richard Green avu impresia că cele două sute cincizeci de

livre i se transformă în gelatină. Întorcând capul, el vedea la o distanţă de un kilometru şi jumătate, cum Boeingul „707” al U.S. Air Force rulează spre locul unde practic nu exista nici o supraveghere.

Pentru numele lui Dumnezeu ce i-a apucat? urlă americanul.

Poliţiştii, soldaţii, ca şi gorilele de la „Secret Service” se foiau nervoşi, ca pe ace. Era ca la Iwo Jima înaintea atacului final. Covorul roşu era plin pe margine cu arme automate. Imensul hangar al Koweit Airways nu se mai vedea sub puzderia de mitraliere.

În afara unui câine rătăcit toată lumea era sub control. Richard Green se întoarse spre adjunctul şeicului Sharjah, omul care organizase sosirea, un kuweitian cu faţa fină şi simpatică.

— Faceţi ceva! ţipă el. Cine l-a îndrumat acolo?

— În mod sigur turnul de control, murmură kuweitianul.

— Chemaţi acolo şi spuneţi-le să se întoarcă cu toată viteza şi să-l îndrume aici.

Kuweitianul se îndreptă spre maşina sa, ridică telefonul şi formă precipitat un număr. Ascultă, refăcu numărul de telefon şi-şi întoarse faţa descompusă spre Richard Green.

— Turnul de control nu răspunde.

Se lăsă o linişte înspăimântătoare, apoi cele două sute cincizeci de livre ale lui Richard Green se aruncară într-un jeep condus de un puşcaş marin de la ambasadă.

— Dă-i drumul! spuse americanul.

Trei agenţi din „Secret Service” urcară din mers în maşină.

Una dintre gorile scoase un aparat de emisie şi alertă întăririle care erau cam peste tot pe aeroport. Cea mai mare parte însă, se găseau mult prea departe pentru a putea interveni cu eficacitate. Cu faţa întunecată şi cu dinţii strâns, Richard Green se uita la avionul care aproape se oprise. Îi trebuiau aproape patru minute ca să-l prindă din urmă.

— Oare ce se va întâmpla?

*

* *

Cu acceleraţia la podea, Mercedesul se angajă în viraj pe aleea care ducea spre autogară. Şeicul Sharjah continua să tasteze la telefon în zadar. La aeroport domnea o zăpăceală că nimeni nu mai ştia de cine să asculte. Mai avea de parcurs trei sute de metri până să ajungă la avionul „707”. Mai multe maşini fugeau spre marele aparat, dinspre locul unde erau masate

forţele de securitate, dar Malko avea un avans consistent asupra lor.

*

* *

— Deschideţi! strigă o voce energică. Deschideţi imediat! Cei trei controlori se priviră îngroziţi. Cei doi palestinieni continuau să-i ţină sub ameninţarea armelor. Avionul tocmai ieşise de pe pistă, chiar sub turn, respectând cu fidelitate instrucţiunile palestinienilor. La radio se auzi:

— Koweit-Tower, aici November 720 Fox-Trott. Întrerup. Terminat!

Se auzi un clinchet în microfon. Piloţii ale căror căşti-radio erau reglate pe frecvenţa turnului îndreptau avionul lui Henry Kissinger spre punctul Tango 3. Până la deschiderea uşilor, aparatul „707” nu mai era legat cu exteriorul.

Din nou fu scuturată cu furie poarta turnului de control. Unul dintre palestinieni strigă în arabă:

— Aici comandoul „Jerusalem”. Dacă spargeţi uşa, îi omorâm pe controlori.

Cineva se năpusti asupra uşii cu toate puterile. Aceasta vibră şi se crăpă. Imediat unul din cei doi palestinieni strigă:

— Îl executăm pe primul ostatec!

El luă pe unul dintre controlori de păr şi-l forţă să se aşeze în genunchi, apăsându-l cu ţeava pistolului mitralieră în ceafă, el îi ordonă:

— Spune-le ce-ţi fac!

Înspăimântat, controlorul urlă de credeai c-o să-şi scuipe plămânii:

— Nu întreprindeţi nimic! El o să mă omoare. Vocea lui părea cuprinsă de isterie. Ceilalţi doi controlori erau albi la faţă. Cel mai vârstnic încercă să parlamenteze:

— Ascultaţi, suntem arabi ca şi voi!

— Sunteţi nişte ticăloşi şi laşi ripostă palestinianul. Ar trebui să luptaţi alături de noi.

— Deschideţi! strigă aceeaşi voce. Nu credem în bluful vostru.

Palestinianul rânji:

— O să vedeţi voi bluf.

El forţă omul aflat în genunchi să coboare capul şi apăsă pe trăgaciul armei.

Detunătura făcu să vibreze geamurile turnului de control. Controlorul aflat în genunchi scoase un ţipăt. Celălalt trăsese la

zece centimetri de capul lui. Imediat, palestinianul îi şopti la ureche:

— Dacă mai scoţi o vorbă, te omor de-adevăratelea.

Celălalt tăcu mâlc. Ceilalţi doi se întrebau cum se va termina acest coşmar. Aparatul „707” manevra încet sub ei ghidat de „parkeri” ascultând, în mod logic, ordinele turnului. Zgomotul era asurzitor.

— Am executat primul ostatic, strigă palestinianul. Lăsaţi-ne în pace! Vom ieşi în zece minute.

Din nou se lăsă linişte.

Soldaţii din partea cealaltă a uşii aşteptau ordine. Se auziră zgomote de paşi, vânzoleală la uşă apoi o voce răguşită şi furioasă a unuia dintre responsabilii arabi ai siguranţei şi cea mai ascuţită a unuia care explica situaţia. Noul venit ordonă:

— Deschideţi această uşă, la nevoie făceţi-o să sară în aer!

Lovituri violente de paturi de armă scuturară uşa.

Palestinianul îşi îndreptă pistolul mitralieră spre uşă şi trase tot încărcătorul în uşă. Se auziră pe scări ţipete de durere, apoi izbucni o rafală consistentă spărgând instrumentele şi străpungând radarul. Stând în genunchi în unghiul mort, palestinianul îşi pusese un nou încărcător la armă.

O explozie surdă scutură camera. Poliţiştii folosiseră o grenadă pentru dislocarea încuietorii la exteriorul uşii. Aceasta se deschise brusc într-un nor de fum. Palestinianul care stătea în genunchi trase în deschizătura uşii şi poliţiştii se retraseră.

Al doilea palestinian cu ochii ieşiţi din orbite scoase din buzunar o grenadă, îi trase siguranţa şi o aruncă pe consola unde era pus microfonul scandând:

— Palestina! Palestina!

Apoi totul se petrecu într-o confuzie generală tragică. Mai multe uniforme negre intrară în ambrazură trăgând ca nebunii. Palestinianul aflat în genunchi ripostă, apoi capul lui explodă. Controlorul îngenunchiat fu practic tăiat în două de o rafală.

În momentul în care al doilea palestinian era atins de mai multe gloanţe, grenada făcu explozie cu un zgomot sinistru. Dungi strălucitoare de fosfor, ca nişte limbi de foc, aprinseră hainele controlorului care era în apropierea microfonului şi acesta scoase ţipete inumane în timp ce poliţiştii fugeau spre culoar pentru a se feri de fumul acru.

Rănit grav, al treilea controlor reuşi să iasă pe culoar unde fu doborât de un poliţist care-l luase drept palestinian.

O coloană de fum negru ieşea prin geamurile sparte ale turnului de control. Flăcările cuprinseră veşmintele a patru cadavre chircite în fumul înăbuşitor şi acru.

Jos, Boeingul „707” ce-l transporta pe Henry Kissinger şi vreo treizeci de ziarişti stătea nemişcat, la discreţia atacului comandoului „Jerusalem”.

*

* *

Cinci hamali în combinezon alb cu emblema Kuweit Airways pătrunseră fără nici o grabă în sala de bagaje.

În acelaşi moment se auziră focuri de armă, fără să se ştie exact de unde vin.

Instantaneu, începu forfoteala în sala de tranzit. Oamenii se lungeau pe jos sau încercau să iasă pe pista de aterizare, de unde erau împinşi de poliţiştii de gardă spre cabinele de percheziţie. Se auziră strigăte şi interpelări din toate direcţiile. Un Boeing „707” tocmai rămăsese imobil în faţa clădirii.

Numai hamalii rămaseră calmi, ca şi când toată această forfotă nu-i privea. Ei încărcară o duzină de valize pe un căruţ şi ieşiră protejând circular încărcătura.

Aceştia se opriră în momentul când ajunseră afară. Unul dintre ei luă valiza maro şi după ce desfăcu curelele, ridică capacul, luă pachetul din hârtie şi-l aruncă vecinului său. Acesta din urmă degajă ţeava unei puşti-mitraliere MP 5 şi rabată încărcătorul armei.

În mai puţin de un minut, cei cinci oameni plecau cu pistoalele mitralieră şi cu grenadele cu care-şi umpluseră buzunarele.

La douăzeci de metri de ei, părând enorm, staţiona aparatul „707”.

O explozie scutură clădirea şi un fum negru ieşi pe geamurile turnului de control.

Doi dintre hamali apucară o scară mobilă şi începură s-o împingă spre avion. Grupaţi în jurul lor, ceilalţi trei le asigurau protecţia. Nimic şi nimeni nu-i mai puteau împiedica să-şi îndeplinească misiunea lor sinucigaşă.

Erau două variante. Sau echipajul, fără să ştie ce se petrece, deschidea poarta crezând că noii sosiţi aparţin realmente personalului aeroportului şi în acest caz, palestinienii deschideau imediat focul, îşi aruncau grenadele şi mitraliau interiorul, sau echipajul nu deschidea şi membrii comandoului trăgeau în aripi şi aruncau grenadele sub aparat, ceea ce ar fi provocat imediat o

explozie.

În acest caz, ar fi ieşit un haos general.

În faţa Boeingului, şeful comandoului, Salem Bakr, simţi un gust metalic în gură. Era lac de sudoare. Îşi spuse că era poate din cauza fricii, pentru că nu era obişnuit să aştepte senin momentul morţii sale. Până atunci, *el* organizase moartea altora.

*

* *

Malko îi văzu pe oamenii în combinezon alb, cu armele în mâini, împingând scara spre avion. Văzu, de asemenea, fumul care ieşea de la turnul de control.

— Uite-i! strigă şeicul.

Acesta fierbea de furie înjurând în arabă şi în engleză. Malko merse de-a lungul avionului pe partea dreaptă şi bracă volanul complet pentru a vira în faţa botului avionului.

Pneurile scrâşniră pe ciment şi Mercedesul stopă între cei doi oameni în alb care împingeau scara şi botul avionului. Malko sări la pământ, urmat de şeicul Sharjah.

Deja primul dintre hamali îi ţintea cu pistolul-mitralieră. Malko nu avu nici măcar timpul necesar să scoată pistolul său extraplat. Se auzi o explozie surdă şi palestinianul în alb fu deodată acoperit de sânge. Faţa şi mâna sa dreaptă fuseseră sfârtecate de explozia armei sale.

Malko, ghemuit, îl ochi pe Salem Bakr şi trase de două ori. Doctorul se-ntoarse în jurul axei sale, căzu în genunchi şi se ridică. Lăsând din mână pistolul-mitralieră, el luă o grenadă pe care o aruncă cu toate puterile spre Boeing. Aceasta ajunse sub aripă, la trei metri de Malko. Acesta auzi ţipătul comandantului de bord prin geamul deschis al cockpitului.

Adăpostit de scara rulantă, un alt palestinian aruncă la rândul lui o grenadă. Aceasta îl lovi pe Malko în umăr dezechilibrându-l şi împiedicându-l să-l ochească pe cel care o aruncase, apoi se opri aproape de trenul de aterizare al Boeingului, fără să explodeze, la fel ca şi prima.

Trei maşini pline cu soldaţi şi agenţi ai „Secret Service” şi poliţişti veneau cu toată viteza spre avionul aflat în pericol. Le mai rămânea foarte puţin timp celor patru terorişti supravieţuitori.

În genunchi, doctorul urlă un ordin în limba arabă.

Imediat, şeicul Sharjah se aruncă cu curaj înainte, cu pumnalul în mână, fără să ţină seama de pistoalele mitralieră ale

palestinienilor.

Totul se petrecu apoi ca într-un balet macabru, suprarealist. Salem Bakr rănit, apucă arma şi ţinti rezervoarele Boeingului. Arma îi făcu explozie în faţă. Cu partea de jos a figurii şi pieptul pline cu fragmente metalice în flăcări, el se rostogoli pe ciment urlând de durere.

Ceilalţi trei aruncară în acelaşi timp grenadele pe care le aveau asupra lor. Teroristul care era ascuns după scară nu avu noroc; grenada sa cu fosfor îi explodă în mână în momentul în care scotea percutorul şi el se rostogoli pe jos încercând să stingă fosforul care-l devora de viu.

Celelalte grenade săriră un pic cam peste tot, ca nişte mingi de golf, fără să explodeze.

Al patrulea palestinian ajunse atât de aproape de Malko, încât acesta din urmă îi putu vedea faţa crispată şi plină de ură. Atunci când el vru să-l secere pe Malko şi Boeingul cu o rafală, lăcaşul chiulasei armei sale făcu explozie şi chiulasa reculă spre spate străpungându-i gâtul. El căzu în faţă cu o expresie de surpriză intensă pe faţa-i aproape copilărească.

Nimeni nu putu să spună ce a cauzat moartea celui de-al cincilea terorist. Arma sa MP 5 i se dezintegră în mână, acoperindu-l cu resturi metalice incandescente în momentul în care poliţiştii îngrămădiţi în prima maşină trăgeau în el cu atâta plumb cât ar fi fost de ajuns ca să toarne o cuirasă. Masacrat, el nu rămase altceva decât o masă de carne în care noii sosiţi îşi descărcau încărcătoarele. Richard Green sări din mers din primul jeep şi se duse repede spre Malko.

— El este OK?

Era inutil să întrebi la cine se referă întrebarea.

— Sper! Dacă nu s-a uitat prin hublouri, răspunse Malko, asurzit încă de explozii.

Trebuiau să urle pentru a se putea înţelege. Poliţiştii şi soldaţii se înverşunau împotriva cadavrelor golind încărcătoare întregi în corpurile care tresăreau, ca pentru a se răzbuna, pentru frica prin care trecuseră. Şeicul Sharjah ţipând în stânga şi în dreapta, reuşi să-şi calmeze oamenii. Tăcuţi americanii din „Secret Service” formau un cordon neîntrerupt în jurul Boeingului, cu armele în mâini.

Un mecanic „adevărat” aduse un microfon şi emiţătoare pe care le branşă pe fuzelaj şi putură lua legătura cu interiorul aparatului. Richard Green luă microfonul.

— Aici Richard Green, anunţă el. Avem situaţia sub control. Nu mai este nici un pericol. Secretarul de Stat va putea debarca în câteva minute.

Deja cadavrele erau încărcate într-un camion militar pentru a evita ca Henry Kissinger, câştigător al premiului Nobel pentru pace, să debarce într-un veritabil carnagiu.

Malko privea trist această scenă. Desigur era o lecţie sângeroasă. Şeicul Sharjah se apropie de el un pic mai calm.

— Dar ce aţi făcut? De ce aceste arme au explodat în mâinile lor?

Poliţiştii aruncau grăbiţi prelate peste petele de sânge, iar alţii adunau grenadele neexplodate cu precauţie, precum şi armele care făcuseră explozie.

— O! Este un truc foarte simplu din timpurile eroice ale OSS[16] de care mi-am adus aminte şi de care m-am servit. Am avut aceste arme la-ndemână când am fost în India. CIA ştia ce model de arme sunt, pentru că fuseseră furate. Pentru puştile mitralieră era simplu. Era suficient să înlocuieşti primele cartuşe încărcate cu „praf progresiv” normal, cu cartuşe capcană fabricate în laboratorul CIA din Germania, care au în loc de 0,43 g TNT, superbrizant, 3 g. Arma explodează în mâinile trăgătorului. Al doilea cartuş capcană, este pentru siguranţă, în cazul că primul ar fi tras din eroare. Pentru grenade este acelaşi principiu: la grenadele cu fosfor este suficient să înlocuieşti dispozitivul de aprindere cu un altul fără fitil, cu ardere lentă de trei patru secunde. În momentul în care declanşezi aprinzătorul, grenada explodează în mâinile celui care o aruncă. Treaba asta ar fi fost mult mai primejdioasă pentru cele explozive. M-am mulţumit doar să înlocuiesc sistemul de aprindere cu un sistem inert.

Şeicul Sharjah îl privi pe Malko admirativ.

Solemn şi oficial, ofiţerii Mohbakahului aduceau o nouă pasarelă spre Boeing.

Malko se întrebă ce-o fi simţit Henry Kissinger uitându-se la comandoul sinucigaş care se năpustea asupra avionului.

Camionul care ducea cadavrele trecu prin faţa lor. Şeicul Sharjah murmură:

— Cine loveşte cu sabia, de sabie va muri.

SFÂRŞIT

[16] Office of Special Services (n.a.).

CUPRINS

CAPITOLUL I.....5
CAPITOLUL II.....14
CAPITOLUL III.....24
CAPITOLUL IV.....35
CAPITOLUL V.....42
CAPITOLUL VI.....50
CAPITOLUL VII.....62
CAPITOLUL VIII.....71
CAPITOLUL IX.....77
CAPITOLUL X.....84
CAPITOLUL XI.....95
CAPITOLUL XII.....103
CAPITOLUL XIII.....114
CAPITOLUL XIV.....127
CAPITOLUL XV.....133
CAPITOLUL XVI.....142
CAPITOLUL XVII.....151
CAPITOLUL XVIII.....159
CAPITOLUL XIX.....169
CAPITOLUL XX.....176
CUPRINS.....186